Rudolf Jičín

KLADIVO

na dvounohý hmyz

SEBRANÉ SPISY
NEPUBLIKOVA(TEL)NÉ

III.

Předmluva

Kniha, která se tímto vydáním dostává ke čtenáři, je svým způsobem neobvyklá. Jejím prostřednictvím se čtenářská veřejnost může blíže seznámit s velkou myslitelskou individualitou filosofa Rudolfa Jičína. Zatím se tento širšímu okruhu čtenářů neznámý filosof presentoval (kromě odborných prací z jiných oborů) pouze úvodem k vlastnímu překladu díla Oswalda Spenglera *Člověk a technika* a několika časopiseckými úvahami.

Rudolf Jičín (1933-2011) patřil bezesporu k největším myslitelským duchům druhé poloviny minulého století a počátku století našeho. Královéhradecký rodák, který v letech 1952-1957 studoval na FF UK v Praze historii, filosofii a moderní logiku (doktorát z filosofie skládal u prof. J. L. Fischera v r. 1970), byl svérázným a značně nonkonformním myslitelem, břitkým glosátorem a svérázným humoristou, který udivoval své okolí pregnantními filosoficko-sociologickými postřehy, které zhusta zaznamenával a soustřeďoval ve svých dílech, jež on sám považoval více méně za nepublikovatelná. Jako by svou tvorbou naplňoval Nietzscheovu tezi o Hyperborejcích a lidech posthumně se rodících...

V běžném životě ho živila archivařina. Hned po skončení studií začal pracovat v trutnovském okresním archivu, a poté, co se ředitelem zdejšího muzea stal jeho někdejší spolužák a duševní i duchovní souputník Zdeněk Vašíček, se s ním můžeme setkat jako s autorem mnoha odborných studií a článků, uveřejňovaných v celé řadě velmi kvalitních regionálních publikací, zaštiťovaných právě trutnovským muzeem, i jako se spoluautorem (opět se Z. Vašíčkem) odborných časopiseckých studií, zabývajících se číselnou taxonomií objektů, podobností tvarů apod., ve kterých zužitkovávali své znalosti ze studií moderní logiky (oba byli žáky českého logika Otakara Zicha) a které zpravidla publikovali v prestižních západních časopisech věnujících se biologii a mikrobiologii. Od dob tzv. normalizace se pak věnoval pouze práci v archivech a veškeré aktivity věnoval své oblíbené filosofii - ať už hlubšímu studiu svých oblíbených autorů nebo vlastní originální tvorbě.

O Jičínově filosofické produkci svědčí nejlépe jeho vlastní charakteristika, která se dostala až do *Slovníku českých filosofů*: „... sedm strojopisných svazků *Sebraných spisů nepublikova(tel)ných* (6 kg), je svým obsahem i formou pro odbornou i ostatní veřejnost nepřijatelné a z valné části jí nepředložitelné. Jednotlivé svazky obsahují: 1. *Tractatus sociologico-pornographicus*, 2. *Rukojeť ludibrijního egosolipsismu*, 3. *Kladivo na dvounohý hmyz*, 4. *Komentář ke Kantovým Prolegornenům*, *Komentář k Bhagavadgítě*, 5. *Zůstalost A1*, 6. *Zůstalost A2*, 7. *Bohnické listy, Planeta Solipsis, Fehalino, Nové Ecce hommo*." Tyto spisy označil jako své životní dílo. K němu však je třeba připočíst další drobnější díla publikovaná v časopisech nebo sbornících. Výše uvedený slovník ho také charakterizuje jako extrémně kuriózního myslitele a za jeho inspirační zdroje označuje Schopenhauera, Nietzscheho, Spenglera a Ladislava Klímu.

K Jičínovu filosofickému dílu však nutno zařadit i jeho výše zmíněný průkopnický překlad nepříliš rozsáhlého spisu Oswalda Spenglera *Člověk a technika*, který vydalo nakladatelství Neklan v r. 1997. Tímto překladem si spinil vytyčený cíl - uvést dílo tohoto svého oblíbeného filosofa do širšího povědomí v českém prostředí. O šíři tohoto povědomí si nicméně nedělal žádné iluse a rozhodně nepředpokládal masový čtenářský ohlas. Jeho překlad tak byl víceméně privátní záležitostí mezi ním a jedním z jeho oblíbených filosofů.

Kladivo na dvounohý hmyz, kterým vydavatel zahájil cestu přiblížení Rudolfa Jičína k širšímu čtenářskému okruhu, vznikalo již od šedesátých a sedmdesátých let minulého století. Autor však své

dílo stále promýšlel a definitivně ho upravil až v prvních letech nového století. V jeho vlastní číselné řadě jde o třetí svazek *Sebraných spisů nepublikova(tel)ných*. Při jeho četbě si uvědomíme přesnost autorova označení jako „kuriózního myslitele". Kladivo představuje syntézu Jičínova filosofického myslitelství s jeho osobitým sarkastickým humorem a jedinečným smyslem postihnout popisované jevy ze zcela jiného zorného úhlu, než je nazírá většina z nás. Kniha je psána aforistickým způsobem, který obdivoval u Klímy nebo Nietzscheho a který je zároveň asi nejnáročnější formou, vyžadující dostatečný duševní potenciál a zásobu originálních myšlenek zbavených veškerého nadbytečného verbálního balastu, kterým on sám ve filosofických dílech jiných autorů pohrdal.

Jičínovo Kladivo je filosoficko-sociologickou sondou, která zkoumá stav novodobé společnosti, v níž se autor snaží najít své místo a konfrontuje ji se svými názorovými východisky. Dlužno říci, že se nijak netají tím, že on se její součástí necítí a z větší části se pro něho dnešní svět, tak jak se postupně vyvinul zhruba v posledních dvou stoletích, stává předmětem kritiky a někdy přímo otevřeného posměchu. Jako filosofický subjektivista dělí fenomény vytvářející, modelující a ovlivňující tento svět na dvě nestejné části. Do té první, dominující, zařazuje tzv. „davového člověka", člověka průměru, plytkých časových hodnot, pasivního uživatele nebo spíše trpitele dějin. Jím popisovaná a vysmívaná „davovost" však nemá co do činění se vzděláním, povoláním, počtem přečtených knih a podobnými měřítky, kterými se dnes lidé běžně poměřují a hodnotí. Slovo „běžně" do filosofického slovníku Rudolfa Jičína nepatřilo. Proti fenoménu davového člověka staví osobnosti, možno také říci elitu. Do ní řadí všechny ty, jež vyhovují kritériu hodnocení velikosti jejich akčně-myšlenkového potenciálu. Z tohoto pohledu mu v historii myšlení a v dějinách vůbec zbývá nevelká množina osobností, pro běžného člověka naprosto nesourodá. Z knihy lze vyčíst obdiv k politickým hybatelům dějin a umění (Stalin, Beethoven, Churchill, Hitler, Napoleon, Váchal...), jež hodnotí pouze z pohledu jejich akčního potenciálu, zcela abstrahuje od běžných morálních hledisek a výsledky jejich činnosti nehodnotí z pozice dobra nebo zla, jak dnešní člověk zpravidla činí. Dominantně však autora zajímají osobnosti, které dějiny lidstva ovlivnily svými myšlenkami a idejemi. To souvisí s jeho obdivem ke svým výše zmíněným inspiračním zdrojům. Nepatří k nim však pouze tito „opravdoví filosofové", autor vysoce oceňoval i dnes (po)zapomenuté myslitele nebo autory, kteří ho zaujali pouze jedním dílem (zmínit lze právníka Emanuela Tilsche či dnes již téměř neznámého nositele Nobelovy ceny za literaturu Rudolfa Euckena, jehož teorie pudu duchovní sebezáchovy si velmi vážil) nebo, byť i jen jedinou, neortodoxní myšlenkou — za všechny lze uvést nadšení, které v něm vyvolával názor cestovatele Friče o evolučním původu člověka ze stepního křečka.

Čteme-li Jičínovo Kladivo, zažíváme pocit spoluprožívání a spolucítění. Autor leckdy hovoří jakoby za nás a z nás, staví se před nás jako zrcadlo, v němž objevujeme své vlastní myšlenky a postoje. To je způsobeno mj. i tím, že Rudolf Jičín zastával zásadu, že filosofické dílo musí kromě opravdových a nových myšlenek být psáno naprosto srozumitelnou formou. Přidáme-li si k této formě jeho smysl pro humornou až sarkastickou nadsázku, je úspěch jeho díla pro duševně stejně laděného čtenáře zaručený.

Detailní analýza knihy by v ní snadno odhalila i zcela protichůdné, na první pohled neslučitelné teze. S tím si ovšem autor příliš hlavu nelámal. Různé hodnotící soudy o některých osobnostech nebo událostech dějin pramení jednak v kořenech jeho filosofického přístupu k realitě běžného života, jednak v nás čtenářích jako takových. Jičín jako kantovec a subjektivista se sklony ke klímovskému ludibrijnímu solipsismu (jak se sám charakterizoval) si byl vědom, že popisuje pouhé „jevy". A to, co se jeví, se jak autorovi, tak čtenáři může jevit v různých dobách a situacích také různě. A zkratkovité a bezrozporné popisy něčeho tak složitého, jako byly velké osobnosti v dějinách, sice lze vypracovat a drtivá většina autorů tak postupuje, ale podle Rudolfa Jičína to je přesně jeden z mnoha prvků, ze kterých vyrůstá dnešní „davovost".

Bývá zvykem, že autor úvodu ke knize jí popřeje snadnou cestu ke čtenáři. V tomto případě je však třeba si přát spíše opak, aby si čtenáři našli cestu ke knize a aby mezi nimi bylo dostatečné množství těch, kteří ji v náležité míře ocení navzdory všem rozpornostem a názorovým rozdílnostem, které v ní na první pohled objeví. Snad v ní kromě pomíjejících jednotlivostí objeví i to nejdůležitější a z hlediska lidstva jediné věčné - myšlenky.

Jan Kruliš

Co je člověk? Podle Heideggera prý „to ví každý".

Intelektuálové skloňují člověka bez ustání ve všech pádech. Člověk je takový či jiný, touží po tom či onom, člověka trápí to či ono, to či ono ho znepokojuje, člověk o něco usiluje, cosi tvoří, o čemsi přemýšlí, člověk kamsi spěje.

Stále jen člověk, člověk a člověk. Co však je ten jejich člověk?

Každý ví, že žádný člověk neexistuje, člověk je pouhá abstrakcí vzniklá universálie.

Člověk intelektuálů existuje jako idea, o níž jsou přesvědčeni, že označuje cosi reálného a pravdivě postihujícího podstatné vlast nosti „druhu homo sapiens".

Skutečnost je jiná. Intelektuálové vytvořili člověka zobecně ním vlastností a výkonů výjimečných lidských jedinců. Člověk vynalezl písmo, člověk objevil železo, člověk vytvořil kultury a civilisace, umění a vědu. Člověk postupně ovládá vesmír. Člo věk se neustále zdokonaluje. Ve své podstatě je člověk dobrý a ušlechtilý, inteligentní a moudrý.

Když intelektuálové hovoří o člověku, neubráníme se dojmu, že lidstvo se skládá ze samých intelektuálů.

Člověk vytvořený intelektuály je produkt sentimentální idylisace. Existence tohoto člověka je pouhý sebeklam, vyvolaný přáním vylíčit své stádo, a tím i sebe jako jeho součást v nejlepších barvách.

Intelektuálové vytvořili mýtus o člověku. Co je člověk? Člověk je mýtus intelektuálů.

Zkusme zavést jiný pojem člověka, který bude mnohem pravdivější.

Představme si takzvaně inteligentní tvory z vesmíru, kteří na vštívili Zemi, aby se poučili o člověku. Samozřejmě se jich ihned ujímají intelektuálové. V jejich doprovodu navštíví cizinci něko lik koncertů. Na programu tentokrát kupodivu není Armstrong a Fitzgeraldová, ale Bach a Beethoven. Poté si cizinci prohlédnou galerie, prostudují krásnou literaturu, naučné a filosofické slovníky. Strnou v němém úžasu nad velikostí člověka.

Jak nádherný tvor je člověk, zaplesají cizinci. Jen jedno jim ne jde na rozum: proč je historie těchto velkolepých tvorů plná nej bestiálnějšího krvavého řádění a nejodpornějších zločinů? Proč se z továren, nazývaných lidmi jatkami, ozývá ten nervy drása jící řev zoufalství a bolesti?

Intelektuálové blekotají nebo krčí rameny.

Představme si, že cizí tvorové budou studovat člověka bez moudrého vedení intelektuálů stejnou metodou, jíž zoologové běžně studují zvířata. Náhodně pochytají několik desítek lidských exemplářů a podrobí je různým testům. Nebudou studovat mýtus, který o člověku vytvořili intelektuálové, ale člověka statistického neboli průměrného.

Nechť provedou s náhodně pochytanými lidmi běžné testy vědomostí a inteligence. O výsledcích nelze pochybovat — budou katastrofální. Kdyby s nimi byli seznámeni intelektuálové, propad li by se studem nad mentální úrovní svých lidských spolubratří.

Inteligence a vědomosti nám ale o člověku mnoho neřeknou. Přeceňování těchto kvalit v moderní době je už samo o sobě důkazem úpadku člověka. Pro poznání a hodnocení člověka je důležitá především jeho morálka.

Uvažme následující test: po celodenním půstu budiž doprostřed hloučku zkoumaných lidských exemplářů postavena mísa vařených brambor.

Výsledek testu, všeobecná rvačka o žrádlo, plně odhalí statistického člověka v jeho podstatě. Na malém modelu rázem po chopíme celé lidské dějiny. Vůbec už není zapotřebí je studovat. Vše je dokonale jasné. Nevíme nic o Buddhovi, Sokratovi a Ježíši Kristu, nic o Bachovi, Rembrandtovi či Goethovi, ale zato o člověku víme vše potřebné.

Konečně víme, co je člověk. A nezní to zrovna příliš hrdě.

Kdyby byl člověk tím, zač se chce vydávat a co si namlouvá, musel by být výsledek testu zcela jiný a zcela jinak by také musela vypadat lidská historie.

Už existence privilegovaných a zotročených tříd stačí k odsouzení člověka a celé jeho historie. Beztřídní společnost, jejíž příslušníci neusilují o osobní výhody na úkor jiných, by měla být mezi slušnými lidmi samozřejmým důsledkem pouhé slušnosti.

Člověk, jak dokazuje jeho historie, byl vždy výlupkem všeho darebáctví. Lstivostí a mazaností neboli rozumem dosáhl také priority mezi ostatními hloupými zvířaty, z nichž žádné nemělo dostatek síly, aby ho potrestalo.

Obrátilo se však proti němu jeho vlastní darebáctví. Trestá se sám nejrafinovanějšími způsoby týrání a vzájemným vyvražďováním. Syčáci, mučící a vraždící bezbranná zvířata, obracejí nutně své syčáctví i do vlastních řad a hynou na ně. Nejzvrhlejší výplod rozumu, atomová zbraň, se nutně obrátí v nejvyšší trest: úplné zničení zvrhlých.

Jediný pokrok je morální pokrok. Tedy nebylo dosaženo žádného pokroku. Člověk se nemění, jen několik jednotlivců překonává základní zvrhlosti, charakteristické pro průměrné. O člověku by se mělo přestat mluvit už z pouhého studu.

Intelektuálové se rozplývají všeobjímající láskou k člověku. I ti zulukafři a papuánští trpaslíci jsou přece lidé, i oni trpí a chtějí žít. A proč například není člověkem jejich pes? Zdá se jim snad vzdálenější? Mohou mu hůře rozumět? Pes snad netrpí a nechce žít?

Každý tvor chce žít a touží po svém malém štěstí. *(Lama Yongden)*

Proč zrovna milovat člověka? Nač to škatulkování? Proč třeba nemilovat savce nebo obratlovce? Pláčí-li intelektuálové nad osudem člověka, kterému kdesi na druhém konci planety jakýsi zlý diktátor upírá jakási podle nich mu příslušející práva, o kte rých on sám nikdy neslyšel, proč nenaříkají třeba také nad utrpením srnčí zvěře? Může o trochu větší biologická vzdálenost ospravedlnit jejich lhostejnost? Nač to fanatické zaujetí právě pro lidské stádo? Protože k němu patří? Mezi savce přece také patří. Proč zrovna toto stádo, a ne větší nebo menší stádo?

Biologické druhy nevytváří příroda, ale člověk. Příroda tvoří jen konkrétní individua, žádné abstrakce. Člověk vymyslel po jem biologických druhů a mezi nimi pojem druhu homo sapiens zobecněním, to jest utvořením umělých obecnějších celků, vyznačujících se určitými společnými vlastnostmi. Při výběru vlastností, které se staly kritérii pro rozlišování takzvaných dru hů, sehrál svou roli mýtus vývoje. Bylo by samozřejmě možné zvolit kritéria zcela jiná. V podstatě se jedná o

pouhé konvence, které si jen moderní mozkoví fenoméni, nemající představu o procesu svého vlastního myšlení, mohou plést s přírodními zákony.

Tito zapřisáhlí empirici, pohrdající veškerými spekulacemi a důvěřující jen tomu, o čem se lze přesvědčit pozorováním a experimentem, čmuchalové, prohlašující hrdě za jediný právoplatný zdroj poznání svůj čumák, budou asi velice udiveni, obviníme-li je z platonismu — víry v reálnou existenci ideálních objektů, označovaných obecnými pojmy.

Z konvence o druzích se pak vytvoří etická norma. Je třeba mi lovat člověka moudrého a ostatní ať se jdou vycpat. Je dovoleno je zabíjet, žrát i průmyslově vyrábět. O další tvory se postarají milovníci přírody — láskyplně jim do lesa donášejí krmivo a jejich výskyt regulují odstřelem.

Ale vždyť přece milujeme svá domácí zvířátka, pejsky a kočičky! Když zestárnou a onemocní, musíme je ovšem dát utratit. Do stanou bezbolestnou injekci a my si koupíme nové.

A co takhle utratit dědečka? Mongolové prý dříve vyháněli ne mocné dědečky do stepi, aby je sežrali vlci. Když se dědečkové vrátili, nechali je zase rok žít. Ti barbaři zřejmě vůbec nic nevěděli o druhu homo sapiens. Teprve za sovětské vlády, která jim přinesla osvětu a vzdělání, upustili od tohoto svého zlozvyku.

Zatímco láska k většímu stádu je podle křesťansko-darwinovské etické konvence nesmysl, shovívavě tolerovaný podivínům, láska k menšímu stádu je hřích. Diferencovaná společenství mají prý velmi nebezpečný sklon považovat se za oddělený druh. V mnoha domorodých jazycích označuje výraz „člověk" — pouze příslušníka vlastního kmene.

Této zvrhlosti se říká pseudodruhovost.

Smůla je v tom, že žádná pseudodruhovost neexistuje — to by napřed musela existovat druhovost. Homo sapiens se nevyskytuje v přírodě, ale pouze v biologii. Je skutečně smutné, že o ní domorodci dosud neslyšeli, pak by se jistě zřekli svých ne kulturních bludů.

Jestliže biologie akceptuje vývoj druhů jako cosi přirozeného a pozitivního, je povinností historie hodnotit stejně i vývoj kul turně historický. Druhy se v biologickém vývoji postupně odlišují znaky biologickými, lidé kulturními. Má snad Francouzům narůst třetí oko a Němcům oháňka, aby se stali různými druhy? Takzvaná pseudodruhovost je stejně oprávněná a ospravedlnitelná jako druhovost. Jestliže je vývojová diferenciace nutná a správná, pak jí musí být vždy a se všemi důsledky, i tehdy, zdá-li se to nebezpečné filantropisujícím moralistům.

Proč ale akceptovat vývojový mýtus? Abstraktně vzato může me tvorstvo klasifikovat podle nejrozmanitějších jiných kriterií a v souladu s nimi vytvořit i etické normy. Proč bychom napří klad nemohli zastávat názor, že lásku zaslouží pouze tvorové, jejichž hlava má větší průměr než tři centimetry?

Celý tento humanismus, na nějž jsou tak pyšní evropští intelektuálové, se ve srovnání s jinými etikami, například buddhismem, jeví jako pokrytectví a sprostota.

Lidoop přežil chytrostí. Ruku prodloužil klackem, i tím se do pustil první podlosti.

Zákeřnost, která byla původně nutností, se později stala zvykem. Účel světí prostředky.

Taková krysa byl primitivní člověk a ve většině svých exemplářů je jí dodnes.

Bezectnost má nesmazatelně zapsánu ve všech tazích tváře. Proto je tak ošklivý.

Jen velmi málo lidí překonalo krysí stadium. Ty je třeba označit jako člověka ušlechtilého, jiný biologický druh.

Nadčlověk? Před člověkem stojí zatím mnohem skromnější úkol: překonat svou opičí přirozenost. To platí i pro ty nejlepší. Je třeba překonat opičení se, předvádění se, stádní opičácké pudy a opičí zbabělost.

Někteří Indové a výjimečně Evropané dosáhli pozoruhodných výsledků. V posledním bodě je třeba připomenout severoamerické Indiány.

Většina všech dob vždy beznadějně až po uši vězela ve svém opičáctví.

Názorným historickým dokladem této pravdy je existence módy.

Proto jimi nemohu pohrdat laskavě, jejich slabosti mě nedojímají, nejsem abbé Coignard. Pravím upřímně, že se do lhostejnosti k nim pouze nutím, přemáhaje emoce intelektem, jenž mi dokazuje, že zakročit proti nim jakkoliv znamená mezi ně se zařadit.

Nepovažuji se za člověka.

Tento solipsistický postoj mně umožňuje zaujmout vůči němu roli pozorovatele. Svět a člověk nejsou pro mě objektem hledání a zkoumání, ale žlučovitého vzteku.

Pro pitomě nesmyslnou fraškovitost existence nenacházím omluvy.

Lidstvo je mi lhostejné jako lesní mraveniště.

Homo sapiens jeví se mi jen jako jeden z takzvaných biologických druhů.

Je možno ho nenávidět bázní Inda z tygrů, hnusit si aversí vůči dotěrnému hmyzu.

Je možno ho i milovat — vášní sběratele motýlů.

Člověk!

Už jeho chcípácké tělo!

I klokan či netopýr jsou ve srovnání s touto nepodařenou pří rodní kuriositou učinění krasavci.

A takovou zrůdu si příroda zvolí za stánek intelektu.

Jistě by si to spíš zasloužil lev nebo sekvoje, kdybychom nevěděli, že podstatou inteligence je lstivost a podlost, křivý, bestiální, perversní charakter.

Skutečná hloubka lidské zvrhlosti nebyla dosud odhalena.

Všechno zůstalo zatím příliš na povrchu.

Na dno se ještě nikdo neponořil.

Literatura dosud nevznikla. Ani umění.

Jen v nesmělých náznacích, jako například Célinem, byla poněkud poodhalena rouška.

Jděte se vycpat se svými novými formami, módou, estetikou lahodící oku, se svými zázraky komposice a barevných kombinací!

Je třeba namalovat člověka s chutí obírajícího kuřecí stehno.

Vystihnout sprostotu a nízkost nesmazatelně zapsanou v jeho tučných tvářích a mlsné tlamě.

Lze to však žádat od umělců?

Olysalé zvíře, které si na své vypelichané tělo navěšuje kousky hadrů, natřásá se před zrcadlem a vážně přemýšlí, zda mu to sluší nebo nesluší — co může být směšnějšího a hloupějšího?

Všechny ty opice se navíc řídí podle neustále se měnících, ale závazných kriterií. Jedna nebo několik opiček si vymyslí, jak ty kousky hadrů mají správně vypadat, aby byly hezké a elegantní, a ostatní opičky je v tom s fanatickou oddaností následují.

Všichni se svorně rozplývají, jaká je to krása.

Běda rozumnému člověku, který by se zasmál. Ihned se stává opicím podezřelý, stihne ho výsměch, pohrdání, společenská katastrofa.

Ten hlupák ani neví, co se nosí! Jak je chudinka nemoderní! Zbytky své srsti na hlavě má rozcuchané jako nějaký divoch. Zřejmě nějaký „génius". Kazisvět, který ani neví, že člověk se liší od zvířete zakrýváním své nahoty a znalostí vkusu. Je to prostě opice.

Tak opice označí za opici každého, kdo odmítá opicí být. Člověk váhá mezi smíchem, pláčem a blitím.

Módu nemůžeme odbýt mávnutím ruky jako něco bezvýznamného. Je to historický fenomén, jímž člověk mimoděk odhaluje své základní vlastnosti a kvalitu.

Nahlédněme tedy do evropské historie. Vidíme, že člověk se v poměru k módě nijak nezměnil. Infantilní okrašlovací pudy ho provázejí od pravěku do dneška. Časy, kdy móda neexistovala, jsou podezřelé tím, že na ni zřejmě nebylo. Už v gotice se však Evropan začíná znovu intensivně fintit.

Dalo by se ocenit, kdyby si každý vymýšlel svou vlastní, soukromou módu. Bylo by sice i tak ubohé věnovat svou pozornost záležitosti tak vnější a nízké, ale ani na to se evropský člověk nikdy nezmohl. Opičení po druhých si nedá vzít.

Pomocí hadrů chce člověk sám sebe přesvědčit, že je něco jiného než zvíře.

Člověk je zvíře, které si namlouvá, že jím není.

Přes všechny svoje velkoleposti však zůstává bestiální, zbabělou, lstivou, pokryteckou, hloupou a ošklivou opicí.

Přiznávám se, hnusím si člověka. Třeba proto, že rozlišuje užitečná a neužitečná zvířata. Dokonce to učí děti ve škole.

Sám zvíře, které žere a kálí, má tu drzost pohrdat ostatními a shlížet na ně arogantně shůry. Jak si může osobovat právo, aby se cenil jeho život, když si sám necení života jiných tvorů?

A ještě si to posvětí náboženstvím!

Když sám má trpět, stěžuje si pánubohu na nespravedlnost.

Jak může žádat spravedlnost nespravedlivý? Jak si může člověk, který zabíjí a žere jiné tvory, osobovat právo označit někoho ze svých řad za vraha a zločince?

Kdyby jen zabíjel! Ale on si ze zabíjení bezbranných zvířat učinil sport, společenskou zábavu!

Roztomilí jsou také parchanti, kteří milují své králíčky a prasátka, aby je potom na podzim zapíchli a sežrali. Mám rád králíky a mám rád králíka, je u nich totéž. Samou láskou je nakonec se žerou.

Střílení ubohých kachen a zajíců je pro ně důkaz zdravé sociální adaptability. Je to ohromně dobrodružná činnost, hrdinství dnešní doby.

Komu je taková činnost odporná, je psychopat. Šup s takovým společnosti nebezpečným individuem do blázince!

Vždyť by nakonec ve své úchylné makovici mohl dojít k závěru, že střílet králíky a lidi je vlastně totéž a že by mohlo být do cela zábavné pozorovat, jak se naši milí zákazníci budou tvářit, když se na grilu budou smažit jejich vlastní nemluvňata, zaru čeně čerstvá, krátce před napíchnutím na grilovací jehly s láskou bezbolestně usmrcená a odborně vykuchaná zkušenýma rukama řezníků v nedalekých jeslích.

Chápu, že luze tak chutnají mrtvoly slepičích mláďat. Hmyzí člověk se mstí. Je to odplata za minulé životy, kdy kuřata a slepice zobaly lidskou chátru, která tehdy byla v souladu se svou skutečnou přirozeností hmyzem.

Pak mi něco povídejte o morálce!

Všechno by se dalo nakonec omluvit, kdyby měl člověk aspoň tolik slušnosti, aby se přiznal, že diferenciace při hodnocení životů má čistě sprostý, praktický, utilitární účel. Čert vezmi všechny ostatní, jde o nás, jsme pány ostatních tvorů a sami vytváříme mravní normy, jak je potřebujeme, podle práva silnějšího.

Kdyby se poctivě přiznali, jsme svině, tak budiž.

Ale oni si myslí, jak nejsou čistí a nevinní, jak jsou ušlechtilí!

Kdyby přiznali, jsme šelmy, správné je, co nám slouží, jde o život našeho druhu, a proto máme právo na bezohlednost zrovna jako lev nebo žralok, kdyby morálku chápali jako praktickou nutnost, umožňující sociální existenci, tak prosím.

Ale oni si neodpustí, aby nežvanili o posvátných vyšších principech, mravních zákonech v nás či nad námi, absolutních etických hodnotách, přikázáních božích!

Nejhnusnější nejsou skutečnosti, ale pokrytectví. Ta banda považuje za nutné se tvářit, jako by se nic nedělo a všechno bylo v nejlepším pořádku.

Jsou sami příliš sprostí a nízcí, aby tyto vlastnosti mohli vidět u jiných.

Nebo jsou sprostí a nízcí příliš málo.

Je nejvyšší čas jednou provždy skoncovat s pokryteckou érou špinavé lidské sebechvály, jak jsme dobří, chytří, umíme to a spějeme vesele vpřed.

Je třeba skoncovat s tou stále stejně nudnou, učesanou četbou, stejně krotkými myšlenkami, maskovanými infantilním verbalismem moderních stylů a formálních výbojů.

Ano, jsem prase.

Seru na hygienu.

Jemnost, jasnost, čistota, krása mi mohou být ukradené. Ano, jsem prase, vím to a nechodím ve fraku.

Libuji si v sajrajtu.

Toto není literatura. Není to umělecké dílo ani vědecká studie. Je to zdůvodnění nutnosti boje a výzva k němu.

Kultura! Neznám nic nechutnějšího než kult kultury.

Nemohu se ubránit dojmu, že ve vyžívání se kulturou je cosi eunušského, ve smolení literatury cosi usmoleného.

Tvorba uměleckých hodnot může snad někdy dočasně vyššího konsumaci.
uspokojit, ale rozhodně nemůže vidět hodnotu v jejich konsumaci.

Život a smrt, to jsou hodnoty vyššího člověka, a ne rozplývání se při očumování obrazů nebo poslouchání symfonií. V takových to povrchnostech nechť se vyžívají snobi a lepší lidé.

Kašlu na občanskou filosofii a umění, balast slov a forem. Kde nejde o život, tam nelze hovořit o hodnotách.

Ve srovnání s intensitou reálného prožitku bojové extase jeví se umění a zvláště jeho konsumace jako cosi bezkrevně, vybledle mátožného, jako zbabělý únik a útěk od skutečných zdrojů života, pokrytecky maskovaný činností, která zdánlivě také sahá po čemsi transcendentálním a infernálním.

Zážitek, na jehož konci se nešklebí smrt, nelze nazvat hodnotou, neboť je vždy jen jejím matným odleskem.

Otázkou všech otázek je Já a mé bytí. V sobě je třeba hledat ne jen štěstí a pravdu, ale také hodnoty.

Evropa je posedlá člověčenstvím. Není schopna se od té mánie osvobodit. Člověk a jeho duch se musí neustále rozvíjet, spět dál a dál k novým metám.

Evropský člověk, jak je zřetelné z jeho filosofie, nikdy nebyl schopen se důsledně subjektivisovat, hledat hodnoty v sobě místo vně sebe.

Oč cennější je myšlení indické, zápasící tisíce let s otázkami subjektivního bytí individuálního já.

Pro Evropana je až nepochopitelné úporné soustředění, s jakým se indický Árijec neustále vrací ke stejným problémům, odmítaje se zabývat čímkoliv jiným jako podružnou bezvýznamností.

Překonání veškeré existence s její trapnou relativitou a ponižujícím determinismem, dosažení absolutna, toť jediný důstojný smysl a cíl bráhmanova života.

V souvislosti s touto zásadní otázkou musí se umění či kultura jevit nutně jako něco zcela podružného a komického.

Nejde o zpestřování života, ale o jeho překonání.

A ne-li o překonání, pak alespoň o vyplnění své vnitřní povinnosti.

Proto dost už toho věčného uculování!

Kult umění vedl v Evropě tak daleko, že se jím ospravedlňuje i lidská zločinnost, zejména zločinné zacházení se zvířaty.

Člověk může všechno, protože vytváří neskonalé hodnoty, především umělecké.

Jen člověk tvoří umění. Krávy a prasata žádné umění nemají, proto jejich život nemá cenu.

Umění v moderní době nahradilo boha, který vyřešil tuto otáz ku tvrzením, že zvířata nemají duši. Byla tu jakási logika. V případě umění a spravedlnosti jde však o dvě různé věci, které spolu nemají žádnou souvislost.

Umění, jedna z lidských opičáren, nemůže žádným způsobem ospravedlnit zločin. Lidstvo se ospravedlňuje jako jednotlivě špatní umělci: jsem lump, darebák, ublížit bližnímu mi nečiní potíže, ale pracuji ve vyšším zájmu, mám poslání, tvořím věčné hodnoty pro všechno lidstvo a jeho budoucnost.

Ale i kdybychom ospravedlnili umělce, jak bychom mohli generalisovat na všechny ostatní? Genius není náš, je svůj. Konsumenti jeho díla nemohou nabýt hodnoty pouze tím, že se s ním zařazují do téhož zoologického druhu. Nezáleží na tom, že nic nevytvořili. Podstatné je, že neriskují, nedávají nic v sázku, nic nejsou ochotni obětovat. Opatrníci, kteří umořili hrdinu, vydávají jeho hrdinství za svoje, aby si zpříjemnili a zkulturnili svůj pohodlný život.

Kultura? Jen potud, pokud nezbavuje mužnosti. Na prvním mís tě musí být vždy: statečnost, hrdost, neprodejnost.

A vůbec, jděte mi s tím vaším uměním do prdele!

Slyším-li slovo kultura, nesahám po revolveru pouze z toho jedi ného důvodu, že žádný nemám.

Všechna ta bezcharakterní snaha o kultivovanost smrdí náramným sebeuspokojením, dobrým vkusem, morálkou, konvencí, tradicemi a vývojem.

Až vznikne civilisace vyšších lidí, bude celá tato kultura všem jen pro smích.

Už pro tu posranou důstojnost a vážné usilování, pro komickou snahu obstát a vyznamenat se ve společnosti, věčně žít ve svém díle, to vyšší člověk bude muset smést mávnutím ruky.

Všechno umění je nechutně extrovertní, obrací se k veřejnosti a dovolává se jejího soudu, chce na někoho působit, udělat mu radost či co, rozdělit se s ním, obdarovat ho.

Celá evropská kultura je poznamenaná tím kolektivismem a sociálností, jako kdyby lidstvo bylo nějaký hegelovský subjekt nebo mnohobuněčný organismus jako váleč koulivý, kde povin ností každé buňky je udržovat ho při životě a povznášet k výši nám.

Ze všech těch kulturních sraček čpí na sto honů autorova žebrácká, psí touha, aby ho lidičky za odměnu pohladili po hlavičce, podrbali za ouškem, dali mu najevo, že je hodný, poslušný psík a on jim za to mohl z vděčnosti lízat jejich ušlechtilé ksiftíčky.

Ano, je hodný psík, patří mezi nás, protože my jsme také hodní psíci, všichni nás mají rádi, a tak se může směle zařadit a být při jat do naší exklusivní party.

Také on přináší lidské společnosti nesmírně cenné hodnoty, za které právem dostane cukříček.

Inteligentní tvorové z jiných planet ještě za milion let padnou na zadek obdivem k výtvorům lidského ducha.

Všechno umění je poznamenáno tímto narcisistickým antropocentrismem.

Jediné dílo, které může mít hodnotu a kvalitu, je takové, jehož tvůrce nikdy nepomyslel, že by ho mohl zveřejňovat, konfrontovat se společností.

Jakmile připustí sebenepatrnější záblesk prasácké myšlenky o obecenstvu, degraduje se na opičáka.

Stává se kašparem pro pobavení davů, klaunem a manekýnem, který netvoří, ale předvádí se.
Proč je nejlepší Bach? Protože neslouží člověku, ale bohu.

A lepší než Bach může být jen ten, kdo nebude sloužit vůbec nikomu, hlavně ne své vlastní ješitnosti.

Proto pravím, že dílo, které by za něco stálo, ještě nevzniklo.

Kdyby se objevilo skutečné dílo, čisté, jasné, absolutně introvertní, zbavené sociálních příměsí, všechny dosavadní výtvory by vybledly, zbyla by z nich mizerná cirkusová šaškovina, směšné tatrmanství.

Jeho ničivá krása by náhle uvolněnou prasilou působila jako výbuch atomové pumy.

Jako atomový hřib z nejtemnějších hlubin hmoty, toto dílo by náhle vyšlehlo z dávno zasutých temnot rázem osvobozeného, pouze o sobě, a ne pro jiné jsoucího ducha.

V každém případě by nejzákladnějším příkazem slušnosti všech tvůrců mělo být bezpodmínečné setrvání v anonymitě. Mělo by jim být zakázáno podepisovat svá díla a hlásit se k nim. Nikdy by za ně neměli být placeni.

Vždy byli dvojí umělci: jedni, kteří žili pro umění a jiní, kteří žili z něho. Ty druhé je třeba úplně odstranit.

Před prvními, blázny a vyděděnci, je třeba smeknout a ocenit je jako každého, kdo žije ideou a je schopen se obětovat neosobní mu zájmu.

Není však třeba kulturu a umění přeceňovat.

Kulturtrégrům se podařilo vsugerovat společnosti názor, že nejvyšší hodnoty, které kdy lidstvo vytvořilo, jsou hodnoty umě lecké, a v důsledku toho nejúctyhodnějšími osobnostmi jsou umělci.

Tento názor prohlašuji za scestný a nebezpečný omyl.

Umělci prvního typu zůstávají až na výjimky současníkům neznámí, a nemohou tedy tvořit žijící elitu. Tito tvůrci kultury obvykle nekulturně živoří v brlozích a nijak zvlášť jim to ani nevadí.

Civilisace a kultura jsou vzestupem pro ty, kdo je vytvářejí, avšak úpadkem pro ty, kdo jich jen užívají. Pionýři civilisace žili a žijí málokdy civilisovaně; a v očích běžného strávníka kultury žije skutečný tvůrce kultury málokdy kulturně. *(Šafařík)*

Naprostá většina takzvaných umělců jsou umělci druhého typu. Tito lidé žijí z umění, prodávají se. Slouží obecenstvu, na němž parasití. Jako všem sluhům a obchodníkům chybí i jim čest a páteř. Je historicky prokázáno, že jsou ochotni se prodat komukoliv a kdykoliv, získají-li osobní výhody. Proto je třeba jimi hluboce pohrdat a degradovat je společensky na bezectné poskoky, jimiž jsou.

Despektabilní postoj aristokracie k umělcům byl zcela na místě.

Hlavní argument kulturtrégrů je, že umělecké dílo trvá, přežívá věky, žije bez ohledu na své stáří a je tedy věčné, absolutní. I au toři pak žijí věčně a mají tedy větší hodnotu než třeba vládcové, na které se dávno zapomnělo.

Je nutné jim připomenout, že Napoleon je právě tak nezapomenutelný jako Beethoven.

Jako se zapomnělo na nevýznamné vládce, kteří na svých dvo rech hostili významné umělce, tak se zapomnělo na nevýznam né umělce, kteří žili na dvorech významných vládců.

Dále je nutné kulturtrégrům oznámit, že na tomto světě není absolutní, a tím věčné vůbec nic, natož pak člověk a jakékoliv jeho produkty.

I vše duchovní je jen lidské, a tudíž relativní.

Umění nežije věčně z nějakých absolutních, na člověku nezávislých důvodů. Je absurdní se domnívat, že snad bude žít, i kdyby člověk vyhynul, v jakémsi platonském světě idejí.

Naopak, umění žije a je uznávané za nejvyšší hodnotu, protože mínění společnosti momentálně a temporerně, přesně v posledních čtyřech nebo pěti stoletích postupně ovládli lidé, kteří ho za nejvyšší hodnotu uznávají a vyznávají.

Umění platí za hodnotu, protože existují uctívači umění, kteří mají určitý vliv na vytváření měřítek společenských hodnot.

Je to momentální postoj k umění, který z něho tvoří hodnotu, a ne naopak.

Názor, že umění je hodnotou samo o sobě a na člověku je, aby ho uznal a posadil se před ním na zadek, je historicky neudržitelný.

Byly časy, kdy umění pro člověka nic neznamenalo a tyto časy mohou zase nastat.

Umění může být zcela zapomenuto ve jménu jiných hodnot, jako se to stalo v Evropě po pádu Říma.

Nebo může být zapomenuto i se všemi ostatními hodnotami, jak se děje dnes.

Musím zdůraznit základní skutečnost, že pro naprostou větši nu lidí neznamenalo umění nikdy, za celou dobu existence lid stva, vůbec nic a ani dnes pro ni neznamená nic. Tuto do očí bijící pravdu je už konečně třeba vzít na vědomí.

Většina je hluboce pod uměním, neschopná ho vnímat. Tak tomu vždy bylo a bude. Na této skutečnosti nelze nic změnit žádnou osvětou či výchovou, žádným pokrokem.

A vzhledem k tomu, že tato většina stále ve větší míře ovládá společenské mínění, můžeme předvídat, že doba zániku umění se neodvratně blíží.

S totálním vítězstvím hmyzího člověka zbydou z něho snad umělecká řemesla, jako na Středním východě po rozpadu říše římské.

Za umění se budou považovat ozdobné tretky, výroba ornamentů, takzvané krásné předměty.

Pojem umění ve smyslu ponoření se do tajemství lidské duše a světa zanikne. Zůstane jen umění odvozené od slova uměti, umění jako dekorace, vkus, móda, zábava, cosi lahodného, zají mavého, roztomilého či překrásného.

Tento stav se rychle blíží.

Proto je třeba se kultury zastat. Kritisuji-li umění shora, neznamená to, že ho nemohu hájit proti kritice zdola.

Není totéž, kritisuje-li umění člověk, který je už nad ním a člověk, který ho vůbec nechápe, protože k němu ještě nedospěl. Tyto dva kritiky je třeba zásadně rozlišovat, neboť je mezi nimi rozdíl myšlenkové cesty.

Zatím zůstává dvojí kultura: elity a luzy. Jdou vedle sebe a navzájem se vzdalují, luza ještě uznává či je ochotna snášet existenci kultury elity. Někdy ve svátečních dnech předstírá dokonce zájem, chce vypadat „kulturně". Čelní politici a jiná verbež se občas o nějakém výročí zúčastní koncertu nebo opery.

To je však jen dočasný stav. Luza dobyla prvního vítězství v tom, že jejím kýčům se dnes také říká kultura. Kýčem se smějí nazvat už jen trpaslíci na zahradách. Popmusic je už dnes morálně zakázáno označit za kýč. Zpěváci této pseudohudby jsou společností oficiálně uznáváni za umělce. Lidovému vkusu se nikdo nesmí rouhat. Taková vznikla morálka. Je zakázáno urážet lid. Komunisté to mají v trestním zákoníku.

Tisíce let se vyšší člověk o něco snaží a pak si klidně přijde taková mizerná pakáž, prostě to škrtne a ještě se přitom blbě šklebí.

Evropani, kteří v umění dospěli tak nekonečně vysoko, zapomínají na vlastní hodnoty a pokořují se před primitivními pitomostmi nějakých negrů.

Lidé přestávají rozumět svým nejlepším výtvorům. Vidíme to v reprodukčním umění. Na jedné straně křečovité úsilí o důstojnost, vzdání patřičné úcty dílům minulosti a z toho plynou cí neživotnost, oficiálnost, zkostnatělost, směšnost, nepřirozenost, afektace. Ty vyšší svazuje úzkost, že díla nejsou chápána a budou zapomenuta. Na druhé straně jsou snahy darebáků o „modernisaci", zpřístupnění širšímu publiku, trapná vulgarisace.

Moderní dobytek si z prožívání uměleckých děl vytvořil hygienu. Vše má racionálně naplánováno za účelem dokonalé kondice. Po práci se nacpe a odpočine si, aby reprodukoval pracovní sílu. Poté se svátečně vystrojí k uměleckému zážitku, aby se osvěžil také duševně. Psychiatři mu poradili, že zapomenutí denního shonu a starostí při uměleckých produkcích velice prospívá zdraví. Obdobně prospívá zdraví soulož. Racionalisticko-pragmatický parchant pošpiní vše, čeho se dotkne, od umění až po vztah muže a ženy.

Zapomíná se, že umění má jen tehdy smysl, je-li současně filosofií, hledáním tajemství světa. Pokud se jedná jen o estetiku, nelze mluvit o umění v evropském slova smyslu, ale o druhu pitomosti.

Dnešní svět je posedlý estetikou. Vše musí být především hezké, elegantní a moderní.
Kultura je lidská opičárna, ale u nejvyšších děl cítíme, jako by přicházela z druhého břehu, jako by nebyla produktem člověka, ale darem bohů. Tato díla jsou hmatatelným důkazem, že existuje vyšší svět než lidský a tento svět že je člověku přístupný, dokonce není mimo něj, ale v něm, protože je schopen ho chápat nebo si aspoň uvědomit, co právě bylo řečeno.

A i kdyby tato díla nebyla obrazem jiného, vyššího světa, pak jsou jím sama o sobě.

Takto chápal umění ušlechtilý člověk. Jeho pojetí však nenávratně mizí jako pozůstatek překonané minulosti.

Tvůrci hodnot odjakživa chcípali v bídě, zatímco tvůrci pahodnot, umělci druhého typu, si dobře žili. Pahodnoty se líbí, protože jsou dostatečně prostoduché a psitacistní, srozumitelné hlupákům. Dosud se však vždy časem prosadily hodnoty. Hrstka lidí, která je chápala, je přenášela z generace na generaci.

Tak vzniklo také jediné možné kriterium uměleckého díla: umě ní je to, co je ještě za sto let umění. Toto kriterium je však závislé na lidském mínění. Dosud ho bylo možné použít, protože exis tovali lidé chápající a přenášející hodnoty. Je otázka, zda to tak bude i v budoucnu.

Uchovávání hodnot je zásluhou nepatrné menšiny společnosti, která tvoří skoro neviditelný ostrůvek v moři totální ignorance ostatních. Tím se vysvětluje, že hodnoty se prosazují až po dlouhé době. Kdyby kvalitních, chápajících, myslících, duchovních lidí bylo víc, nebylo by zapotřebí tak dlouho čekat na jejich prosazení.

Proto také není divu, že čas od času je nepatrná hrstka nositelů hodnot mořem luzy smetena nebo nějak vyhyne. Pak nastává konec kultury nebo i civilisace, sedlák se svými soumařími starostmi o živobytí se stává pánem světa, nastává éra ahistorie, prosté práce, komunismu.

Člověk se vrací do lůna přírody.

Příroda je v podstatě komunistická. Komunismus není jev pouze společenský. Je to jev přírodní.

Co je náplní života všech božích tvorů? Šmejdit, co je kde k žrádlu. Posléze se rozmnožit, aby šmejdění po žrádle pokračovalo pokud možno do nekonečna.

Výjimečně někdy některý tvor překoná na čas toto zoufalé a ne smyslné stadium. Tento jev je pak možno nazvat akomunismem.

Nyní nastává nová éra komunismu. Současné tendence směřují neodvratně k vítězství takzvaného obyčejného člověka, a tím ke světové katastrofě.

Tento člověk je historickým původcem úpadku civilisací a kultur.

Chystám se důkladně osvětlit jeho ničivou úlohu v současné době, zejména v souvislosti se zběsilým šílenstvím orgií ekonomického rozvoje, který tento typ podčlověka rozpoutává a živí, aby ukojil své vulgární vášně.

Poznávacím znakem obyčejného člověka je uctívání obyčejnosti.

Tato vlastnost je u něho tak absolutní, že je možné ji použít i jako kriteria hodnot.

Líbí-li se něco obyčejnému člověku, je to určitě největší pito most. Naopak, naskytne-li se něco jen trochu hodnotnějšího, obyčejný člověk hned zpozorní a větří zradu.

Obyčejný člověk hodnoty instinktivně nesnáší, protože ne jsou obyčejné, nenávidí je, protože mu způsobují bolest. Trpí, když vidí, slyší nebo čte něco neobyčejného, nesnese neobyčejné řeči, ihned vycítí, že nejsou z jeho rodu, čichá něco cizího, ne známého a nebezpečného, co je třeba umlčet a zničit.

Jenže všechno, co má nějakou hodnotu, je neobyčejné, protože neobyčejnost je v pojmu hodnoty implicitně obsažena. Kdyby hodnoty byly obyčejné, pak by všechno bylo hodnotné a po jem hodnoty by ztratil smysl.

Co platí o vztahu obyčejného člověka k hodnotám, platí i o jeho vztahu k pravdě. Věří-li něčemu obyčejný člověk, uznává-li něco za pravdu, musí to být nutně pořádná hloupost.

Proto nemůže mít pravdu žádná davová ideologie, ať filosofická, náboženská či politická.

Pravda se těmto teoriím přiznává dodatečně, protože jsou sociálně účinné.

Věří jim mnoho lidí, a proto se v nich musí nalézt nějaká pravda, pokud možno „vědecká", aby se to objektivisovalo a ospravedlnilo jako něco platného o sobě.

Až do konce minulého století nikomu nepřišlo na mysl po važovat Marxe a Engelse za filosofy. V dějinách filosofie z té doby se tato jména jednoduše nevyskytují. Ještě v roce 1907 má Shaw z Marxovy vědy legraci a Kapitál nazývá „mistrným kouskem agitačního žurnalismu a prorockého hanopisectví přestrojeným za suché vědecké pojednání". Situace se rychle mění s počtem věřících a učedníků. Marxismus se postupně stává pravdou a nakonec na značné části této planety jedinou přípustnou pravdou. Za filosofy jsou celosvětově uznáváni nejen vousatí klasikové, ale i spousty všelijakých současných marxistů a leninců.

Má-li se ideologie stát masovou, musí obsahovat „pro každého něco". Musí být současně primitivní, aby jí rozuměl dav, i myšlenkově komplikovaná, aby mohla být přijata intelektuály, kteří

se stanou jejími šiřiteli. Zatímco idealista přijímá ušlechtilé ide je, aby jim sloužil, davový člověk od nich očekává podporu při uskutečňování svých tužeb. První dávají, druzí chtějí jen brát, nebo v nejlepším případě jednají podle osvědčené davové zásady „něco za něco". Masová ideologie proto musí obsahovat jak ušlechtilé ideje, schopné nadchnout idealisty, tak sprosté sliby davům, nebo musí její ideje připouštět obojí výklad.

Ideologie degeneruje tou měrou, jakou se šíří. Nízký dav ča sem zkazí všechny její vznešené myšlenky. Srazí je z oblak dolů do bahna své průměrnosti. Hmota, masa, toť pravý živel mas.

Vrchol ideologie je obvykle hned na začátku. Z energie fanatiků, vybičované do nadlidských rozměrů, žijí pak celé další generace.

Síla křesťanství vyplynula z morální velikosti prvních mučedníků, pohrdajících státem, rodinou, prací, majetkem i celým světem, lhostejných k životu, potomstvu i celé budoucnosti lid stva a upínajících svou naději v brzký příchod spasitele. Je s po divem, že vášnivost jejich víry nepohnula nebesy. Důkladně zato pohnula lidstvem. Tehdy bylo křesťanství nejvznešenější. Další rozvíjení je už jen přizpůsobování se světu. Původní idealisté jsou nahrazováni profesionálními vůdci, representanty davu.

Vývoj světových ideologií zase jen ukazuje, jaký ubožák je člo věk ve svém průměru. Je naprostá iluse jakkoliv ho vylepšovat či snažit se mu pomoci. Tento tvor je nezměnitelný a nepolepšitelný. Pro nějaká křídla a vznášení se nemá nejmenší pochopení. Docela rád vystačí se svým pozemským blátem.

Nelze ho podcenit. Je tak nízko, že jakékoliv ocenění je už přecenění. Už zabývat se jím znamená prokazovat mu přílišnou čest a význam. Nejsprávnější by bylo vůbec nevědět o jeho existenci.

Obyčejný člověk funguje jako kybernetická myš. Je schopen chápat jen nejkonkrétnější, prostorově i časově minimálně vzdálené jevy.

Předpis jeho činnosti je prostý jako on sám; jak nejsnadněji v každé situaci proklouznout a něco pro sebe urvat. *(Nietzsche)*

Za odhalení základních vlastnosti a pudů obyčejného člověka vděčíme zejména Gassetovi. Ideální pohnutky v mechanismu tohoto člověka úplně chybí. Je nad jeho chápání, že někdo může jednat, aniž by sledoval osobní výhody.

Proto také nemá a nemůže mít žádný filosofický, náboženský, politický názor, ani přejatý, natož pak vlastní, jenž by byl výsledkem samostatných abstraktních úvah.

Pokud od něho slyšíme žvást, jenž by mohl jako názor vypadat či něco podobného byt i jen vzdáleně připomínat, nedejme se nachytat.

Jsou to jen slova, která někde slyšel a opakuje jako papoušek.

Chová se přesně jako gramofonová deska. Jako u ní nelze ani u něho předpokládat, že by věděl, o čem mluví.

V politice zastává obyčejný člověk vždy takový názor, který mu přináší osobní výhody, aniž by mu sebemíň rozuměl. Jakmile výhody pominou, stává se přes noc ze stoupence odpůrcem.

Totéž nastane, nabídne-li mu větší výhody jiná strana.

Otřesná je však na tom teprve skutečnost, že tak činí zcela beze lstně a upřímně, aniž by si byl vědom svého darebáctví.

Myslí si, že je to docela v pořádku, když se přiklání k názoru, který mu vynáší, je přesvědčen, že to tak má být!

Nikdy nepochopí, že je možno zastávat názory z jiných důvodů než čistě utilitárních. Nikdy totiž nic jiných důvodů nedělá, nezná jiné důvody.

Vidíme tady jeho něžnou duši v celé kráse.

Jako nenávidí hodnoty a pravdy, které jsou mu cizí, pro něho Př příliš složité a nutící ho přemýšlet, tak nenávidí i jejich nositele.

Vše neprůměrné stíhá nenávistí, pohrdáním nebo alespoň výsměchem.

Považuje za svou ctnost a přednost, že je obyčejný jako každý druhý hovado nerozeznatelné od ostatních.

Nestydí se za svou průměrnost, je hrdý, že se od ostatních nijak neliší a s nimi si rozumí.

I jeho representanti o sobě neustále vytrubují, že jsou jen obyčejní lidé jako všichni ostatní.

Miláček davů je stejná svině jako dav, toť jednoduchá rovnice. Navíc je obyčejný člověk nebetyčně domýšlivý a suverénní, sám se sebou báječně spokojený.

S rozhodnutím je hned hotov, co se mu nelíbí, je blbost a basta.

Nikdy si nepřizná, že by také věci nemusel rozumět nebo že se i trochu nesnažil ji pochopit. Učení je pro něho mučení.

A aby se mu něco líbilo, musí to být obyčejné, pořádná sprostota, hnusná, urážlivá a ponižující.

Hlavně tam musí stát, že všichni lidé jsou si rovni, všichni jsou obyčejní, a kdo není obyčejný, musí si rychle pospíšit, aby se jím stal.

Zato hemžit se umí velice esteticky, životaschopnost se mu upřít nedá.

O umění žít žvaní bez ustání.

Ano, žít se tahle sebranka naučila znamenitě. Věčně by chtěli žít, smradi!

Vesele si plavou v rybníce, jako by byl jejich. Čile a mrštně mrskají ploutvemi.

Co on ten dnešní krásný člověk všechno stihne!

Pilně pracuje, odpovědně živí rodinu a ještě zastane žraní, spa ní, sraní, souložení, pečování o hnízdo a o mláďata, o zevnějšek a navíc má ještě nějaký svůj hobby.

Já se vás však ptám: viděli jste už mravence odpočívat?

Hrozím se této činorodosti davů, sledující nízké cíle.

Chtějí žít za každou cenu. Život je jim jedinou a nejvyšší hodno tou, neznají nic, zač by jej mohli obětovat.

Chtějí žít, i když se do nich denně kope.

I kdyby měli celý den ležet ve hnoji, plazit se celý život jako žížaly, budou žít.

Ty svině přežijí všechno, to je zkušenost stará jako lidstvo.

Kdyby se jim denně sralo na hlavu, vezmou to jako realisté na vědomí a racionálně se přizpůsobí této nové skutečnosti.

Prostě se s tím vyrovnají. S čímkoliv se vyrovnají. Budou trpět, ale žít a opuchle se usmívat.

Jejich chytré hlavičky, připomínající odkvetlou pampelišku, budou přes veškerá muka zářit sebeuspokojením, jak jsou chytří.

Chtěli je zlikvidovat, ale oni žijí.

Kopej je, šlapej po nich, žijí.

Čuráka jim uřízni, žijí.

Strč je do plynu, prožeň je komínem, budou žít.

Zde přichází k uplatnění poznatek Stradův, že koncentrační tábory dokázaly nízkost a špinavost nejen věznitelů, ale také vězňů a jako mikrosvět kompletně odhalily současného člověka.

Kdyby vězňové za něco stáli, měli jen špetku důstojnosti a cti, dávno by zdechli. Jenom zbabělá, bezcenná veš, jíž je dnešní člověk, mohla snášet každodenní ponižování, nevzbouřit se a ještě to chápat jako jakési hrdinství, výraz obdivuhodného sebeovládání.

Známe i příklady na srovnání. Vzpomeňme Stalinova syna, kráčejícího ke drátům a vyzývajícího stráž: „Střílej, zbabělče, plň svou povinnost!"

Našli se i jednotlivci, kteří odmítli bít své druhy, když dostali takový rozkaz a raději se nechali zastřelit.

To však byly jen vzácné výjimky potvrzující pravidlo, že na světě stále ubývá hodnotných lidí.

Nebo není snad hodnotnější a vyšší důstojně padnout, než žít v otroctví jako pes?

Není snad racionálnější vzít v úvahu, že stejně musím zdechnout a není tedy důležité, abych žil kdovíjak dlouho, kdovíjak dlouho chcípal, posrával se a soustavně blbnul, ale abych žil jako svobodný člověk?

Kolik je dnes na světě lidí, kterým je vlastní tato myšlenka? Kolik jich bylo v lidské historii?

Polynésané začali vymírat, když jim Francouzi vnucovali své představy o civilisaci. Považuji to za povinnost každého slušného národa, když už nemá sílu se bránit. Polynésané dokázali svou kvalitu. Ale tahle dnešní pakáž, vyžívající se soumaří pracovitostí a shromažďováním nepotřebných krámů?

Co s touto bandou, kňučící a škemrající o další hodinu svého bídného života? Co s ní? Se skuhrající verbeží, žebrající, aby si mohla dalších pět, deset, třicet let cpát nácka, blbě vejrat a blekotat svoje tupé nesmysly?

Kdo je natolik nízký, že mu život není lhostejný, jde-li o jeho čest a svobodu, nemá právo žít. Tato these staniž se heslem nové elity.

Umět žít je svinstvo a darebáctví.

Člověk, který za něco stojí, se pozná podle toho, že je mu úplně jedno, zda umí či neumí žít. Takový problém vůbec nezná.

Jeho ctí je ledová lhostejnost vůči takové prkotině, jako je život. nic jiného, alespoň to předstírá, až do konce.

Daleko důležitější než umět žít je pro něj umět zemřít. Cítí, že tady se projeví jeho skutečná hodnota.

Smrt je zkouška jeho důstojnosti, v níž je sám zkoušejícím zkoušeným.

Touha po této nejgenerálnější zkoušce je součástí jeho bytosti a provází ho celým životem.

Člověk má vždy možnost volby: mezi čímkoliv a smrtí. Svoboda člověka a jeho velké privilegium je ve svobodě zemřít. Proto nás vždy fascinují hrdinové, kteří svobodně zvolili tuto možnost.

Je třeba se učit ne žít, ale umírat.

Elita musí znovu na čestné místo pozvednout toto zapomenuté a luzou zatracované umění, tuto nejvyšší kreaci ducha.

Touha po slušné smrti se musí opět stát první ctí nového aristokrata.

Dobrá smrt může napravit špatný život. To je zásada, kterou je třeba mu vštípit.

Sám proti stovkám nepřátel kráčet do boje.

Zemřít v souboji za křivé slovo, křivý pohled. Za to, že smělec odvážil se dříve zvednout kapesníček dámy.

Kráčet s taseným mečem proti expresnímu vlaku, jako Meyrinkův Pinquin.

Zemřít jako muž, jenž si 382 údery sekerou do hlavy vydlabal v lebeční kosti díru, z níž mu posléze vytekl mozek.

Ano, tomu říkám hodnotná smrt. Věřím, že touto důstojnou, vysoce estetickou smrtí, tímto uměleckým dílem náš hrdina vykoupil své hříchy.

Žádám respekt ke každému sebevrahu, ať byly jeho motivy jakékoliv.

Sebevrahům budiž prokazovány nejvýznamnější posmrtné pocty. Budiž pochováváni na zvláštních hřbitovech hrdinů.

Žádám respekt ke každému zločinci, který riskoval šibenici a dočkal se jí.

Žádám respekt k teroristům, dobrovolníkům i žoldnéřům.

A žádám, aby mizerná smrt mizerů byla nazývána mizernou smrtí a jejich mršiny aby byly pohozeny na smetiště.

Podělaný pacifismus dnešního člověka mi nijak neimponuje, neboť není výrazem humanismu, jak předstírá, ale mdlého, spo kojeného, prasečího ducha svých vyznavačů.

Pacifistou by bylo možno být jen tehdy, kdyby dnešní odpor k válce byl výsledkem vyspělosti člověka, který pochopil, jak nízké a pokořující je soupeřit a vítězit, a ne výsledkem stále vzrůstající moci bezectných zbabělců, tupě ochotných snášet jakékoliv otroctví.

Pro intelektuály je válka projev infantilismu, návratu do klukovských let. Dospělý člověk přece uvažuje docela jinak, rozumně. Intelektuálové se tváří velice povzneseně a shovívavě. Napoleon a Hitler byli zkrátka zakomplexovaní puberťáci. Ne mluvě o takovém Nietzscheovi, který se podělal dříve, než dojel na frontu. K čemu všemu neposlouží psychoanalýsa!

Podívejme se na věc obráceně. Kluci si hrají na válku a děvčátka si hra í s panenkami, na maminky. Je mateřství rovněž infantilní záliba? Není přirozenější výklad, že děvčátka si hrají na budoucí ženy a kluci na budoucí muže?

Válka není nic absurdního. Jestliže člověk po celou dobu své historie válčí, má k tomu asi nějaké důvody.

Duchovní člověk neválčí, neboť jeho cílem není osvobození světa, ale osvobození se od světa. *(Šankara)*

Tento svět však není světem duchovních lidí. Je světem reálných, nikoliv jen duchovních zápasů. Dokud existuje soupeření mezi lidmi, jsou války nejen nevyhnutelné, ale i potřebné.

Ve válce se projeví aspoň nějaké lidské kvality. Když člověk ne bude válčit, bude soupeřit jinak, například v kšeftování, žvástech či jiných podobných nechutnostech, ve výrobě mléka a masa na hlavu či v počtu vydaných knih.

Mír? Zajisté, ale jen tehdy, bude-li se v míru jevit člověk lepší než ve válce. Zatím vidíme opak. Co dělá statistický člověk, když ne-válčí? Pulíruje hnízdo. Sbírá známky. Čumí na fotbal. Fláká se po hospodách a blbě žvaní u piva. Mění se v prase. Ke korytům se tlačí všelijaká hokynářská sebranka nestydatých manekýnů, chtivá peněz a společenské kariéry.

Válku nemůžeme hodnotit z nějakých abstraktních humanitních hledisek, ale historicky. Netvrdím, že válka je dobrá a mír špatný. Tvrdím, že pro člověka, jak ho známe, je občasná válka menší zlo než trvalý mír.

Společnost neduchovních lidí může jen válka, ať mezinárodní či občanská, pozvednout z bahna každodenní tupé vegetace. Trvalý mír, klid znamená v takové společnosti nehybnost, hnití,

plesnivění člověka i ducha, nebezpečí změkčilosti, vzrůst zbabělosti, odumírání smyslu pro čest a svobodu, krátce degeneraci.

Čas míru, klidu, stojatých vod je ideální pro průměrné. Obyčejné časy jsou časy obyčejných lidí, mimořádné časy mimořádných lidí.

Válka je život v extrému.

Každá válka má svůj smysl. Válkou realisuje člověk určité společnosti svou představu o světě, hledá své poslání. Jakási idea se mu zdá natolik významná, že je třeba se pro ni v nejvyšší míře obětovat. Už tato zaujatost ideou a nesmírná energie pro ni vynaložená povznáší člověka a nutně vytváří hodnoty, které nemohou být zapomenuty.

Válka mění svět.

Je jako bouře — čistí vzduch.

Kdyby nebylo válek, člověk by už dávno shnil v naprosté de generaci. Jen pořádná rána palicí do hlavy ho občas vyburcuje z lenivé lethargie tupého přežvýkavce.

Proto je třeba válku definitivně a jednou provždy zahrnout mezi kulturní hodnoty. *(Strade)*

Dlouhé období míru je vždy známkou úpadku.

Válka jako tvořivý kulturní čin nepotřebuje žádná morální zdůvodnění. Naopak, zdůvodnění potřebuje mír. Nesmíme se ptát, proč je válka, ale proč není, proč je stále ten otravný mír, co se to děje s lidstvem?

Válka je hrozná, ale mír, otevřeně řečeno, je tak nudný. *(De Gaulle)*

Kdo si cen í svých vlastních zápasů a zná jejich hodnotu, musí mít stejný názor a požadavky na ducha národů a lidstva.

Musí poslat do prdele všechny ty ufňukané kecaly, želící ztrát lidských životů, jako by lidé byli nesmrtelní, a ničení hod not, jako kdyby nějaké hodnoty byly věčné.

Kdo miluje své dítě, nezametá před ním každé smítko. Kdo miluje svůj národ, nešetří ho.
Je-li bůh a miluje-li lidstvo, nemá právo ho šetřit.

Válka je koření historie. Kdyby nebylo válek, byla by historie čímsi neslaným, bezkrevným, nudným a bezvýznamným, lidstvo by vegetovalo bezúčelně jako zvěř.

Historie je historií válek. Kdyby nebylo válek, nemělo by smysl historii.

Když slyším slovo válka, cítím něco svatého. *(Strade)*

Stačí, abych se podíval na vybombardované město, a slyším velebný chorál, bůh je zde přítomen, všemi póry ho vnímáme, je zde, skutečný, a ne jako v barokní, pozlátkem až po střechu vycpané slátanině, která si říká kostel, stánek boží.

Bůh je zde, zhmotnil se jako Meyrinkův Golem, protože ho poctivě bez postranní myšlenky volaly, nebo snad svým zoufal stvím i stvořily desetitisíce v nejtěžší osudné hodině pravdy, když jim bomby padaly na hlavy a koldokol se v dýmu šířila zkáza a zmar.

Bůh donutil své prašivé ovce, aby se pokořily, srazil je na kolena k upřímné a zbožné modlitbě, ty pokrytecké všiváky, nebo je aspoň donutil, aby v něj uvěřili tím, že ho budou proklínat.

Ve válce rázem mizí všechna vlažnost.

Proto je válka dílem božím, projevem jeho nevyzpytatelných záměrů.

Válka je nejlepší společenská hygiena. Je to klystýr, jímž lidstvo čas od času odhaluje své jinak pečlivě zatajované páchnoucí exkrementy a pročišťuje své vnitřnosti.

Říká se, že múzy mlčí, když hovoří zbraně. Opak je pravda: múzy mlčí, když před tím zbraně nehovořily. Kdyby nehovořily zbraně, neměly by časem o čem hovořit ani múzy. Válka čistí mozky, osvobozuje cenné jednotlivce od navyklých představ a z lenosti mechanicky přijímaných konvenčních myšlenek, uvolňuje pou ta a tím i cesty umění. Beethovena si nelze představit v prostře dí galantního rokokového uculovaní. Revoluce a Napoleon byli podmínkou zrodu jeho osobnosti a díla.

Ve válce se projevují nejen nejnižší vlastnosti člověka, jak se snaží dokázat humanisující intelektuálové, ale také nejvyšší.

Jsou-li války taková barbarská zvrhlost, proč se na ně nezapomene?

Historie nedává za pravdu intelektuálům, kteří ve válkách a revolucích vidí jen zbytečné násilí, ničení kulturních hodnot a úpadek. Proč jsou války a váleční hrdinové předmětem uctívání a oslav? Protože živí ducha národů, jsou pramenem jejich síly.

Ti barbaři husité zničili spoustu gotických kostelů a klášterů, nemluvě už o interiérech. Co památek bychom měli, kdyby ne bylo těchto paličů! Ano, památky by tu byly, jenže bychom tu nebyli my, alespoň ne jako Češi. Bez husitské tradice by nás už dávno pohltilo německé moře, což by bylo jistě pro lidstvo velké neštěstí.

Díla lidské statečnosti a hrdinství žijí, přestože je nelze spatřit v galeriích nebo slyšet v koncertních síních. Žijí skrytě jako tradice předků a objevují se v kvalitě potomků, nastane-li čas krise. Národy žijí ze svých válek.

Válka strhává masky. Každý musí ukázat, co je zač. Proto dav nemá rád války ani vzpomínky na ně. Davový člověk nechápe krásu boje. Ponořen do své animality a třesoucí se o svůj drahocenný život bojuje jako zvíře, řídě se zásadně jen pudem sebezáchovy. Jeho nezměrná zbabělost se ve válce mění v zuřivou sadistickou bestialitu. Proto jsou války stále totálnější a odpornější. Z válek se staly jatky.

Čím větší mizerové ovládají svět, tím mizernější jsou jejich války.

Vyšší člověk chápe válku buď jako oběť ideálu nebo jako estetickou kreaci, jíž demonstruje své pohrdání smrtí.

Dav nemá ideály ani smysl pro krásu, a tudíž nemá za co bojovat. Proto odsuzuje válku. Netouží po svobodě, snese každou urážku a ponížení, není v něm ani špetka sebeúcty.

Svou zbabělost omlouvá výmluvou, že je civilisovaný, nenosí za pasem kolt. Boj a násilí je záležitost barbarů.

Civilisace je pro něj totožná s domestifikací.

Otrocké pudy jsou základem jeho mentality.

Nezajímá ho duchovno, které někde lítá ve vzduchu jako prd a nikdo ho nevidí.

Je nezměrně egoistický a v krisové situaci vždy hledá východisko pouze pro sebe. Proto není schopen bojovat za svá práva. Není schopen solidarity, leda že bychom solidaritou nazývali svorný pochod ovcí za beranem.

Chce věci, stále nové, modernější a zajímavější hračky. Pokud mu je neberou, je možno s ním jakkoliv manipulovat.

Je tak ochočený, že je možno ho dresírovat jako v cirkuse. Nechá si srát na hlavu, kdo má moc, může si s ním doslova dělat, co se mu zlíbí.

Jeho dresurou je možno dosáhnout neuvěřitelně fantastických výsledků.
Do nedávna nikdo nemohl pochopit, jak bylo možné, že obžalovaní ve stalinských procesech se s nadšením přiznávali k nejnesmyslnějším zločinům a žádali pro sebe jako pro nejodpornější vyvrhele sami nejvyšší tresty.

Myslelo se, že v tom musí být nějaké tajné drogy nebo hypnóza, asiatská mystéria.

A přece to bylo náramně jednoduché a právě v té dětinské pros totě metod spočívala Stalinova genialita.

Vtip byl v tom, že Stalin znal své pappenheimské, věděl, co od nich může čekat a vůči nim si dovolit.

Věděl, že jsou to poserové. Trochu je potýral zimou a nedostatkem spánku a hned všichni podle rozkazu pilně psali ve formě otázek a odpovědí své výpovědi, zodpovědně opravovali nedostatky po dle připomínek vyšetřovatelů a pak to pěkně při hlavním líče ní zarecitovali. Soudci četli otázky, formulované obžalovanými, a všichni účastníci při tom věděli, že to jsou úplné nesmysly. Šíle né divadlo skončilo kulkou či oprátkou.

Žádná hypnosa ani tajné medicíny, ale pouhá znalost lidí, to byla Stalinova metoda.

Obdobnou zkušeností, která je pro nás velkým poučením, jsou osudy Židů za druhé světové války.

Židé nám velmi názorně předvedli, jaká ubohá kreatura je dnešní člověk.

Představují representativní výběr. Kdyby na jejich místě byli třeba Holanďané, mzdoví účetní, zámečníci nebo třeba všich ni muži o výšce 175 cm, výsledek by byl nepochybně týž.

Do transportů se nechávali odvést jako dobytek na porážku.

Dokonce sami organisovali předvolánky, pečovali o pořádek na seřadištích a při selekci.

Jejich nenávist se často místo proti nacistům obracela do vlastních řad proti lidem, kteří se do transportu nedostavili nebo spáchali sebevraždu. Kladli jim za vinu, že jejich nepředloženost bude mít za následek další represálie.

Šílený a neustále se stupňující strach o třesoucí se tělíčka do poslední molekuly.

Pečlivě sledovali všechny předpisy, aby jim mohli vyhovět a neustále se upínali k světélku naděje, které tam někde v dálce skomíravě blikalo, až stejně po tom všem ponižování přišli o kejhák.

Někteří se touto metodou zachránili. Ze svého nízkého hlediska snad uvažovali správně.

My si však musíme z mravního hlediska položit otázku, za jakou cenu se zachránili, jak vysoká byla míra sebeponížení a jaká pakáž se tedy zachránila.

Jak jinak bychom je cenili, kdyby uměli umírat! Jakým příkladem by se stali pro historii!
Je ještě druhý důvod, proč hrůzy, které prožili, byly možné.

Tento důvod je, že nežidé Židům jejich tragický osud v podstatě přáli, podvědomě a často i vědomě souhlasili s jejich persekucí, pásli se na jejich utrpení.

Neštěstí Židů je příjemně vzrušovalo, svinsky perversně lechtalo ve vnitřnostech.

Ta prašivá, nenávistí a vrozenou bestialitou prosáklá luza si byla jistá, že jí se to netýká.

Špinavou práci za ní odvedl někdo jiný, ona nic neriskovala a mohla předstírat čisté ruce.

Je známo, že Hitler pečlivě sledoval veřejné mínění a vyhýbal se opatřením, které by mohly způsobit v mase nežádoucí vření.

Kdyby masa měla námitky, jaké se vyskytly třeba při realisaci programu euthanasie, nepochybně by akce proti Židům zmírnil nebo odložil.

Jenže dav žádné námitky neměl. I Poláci, sami krutě persekvovaní, s rozkoší vydávali nacistům Židy, uprchlé z varšavského ghetta.

Jak by také luza, ta smečka vzteklých hyen, mohla nesouhlasit!

Ona se přece vždycky těší a raduje, když někdo jiný dostane po řádně zabrat, až z něj stříká krev!
Takové zábavné šou luza vždycky ráda vidí. Mlsně se oblizuje rozkoší, když cítí pach krve a může si bez risika užívat.

Zločin proti Židům byl možný jen ve světě ovládaném davovým člověkem. Bylo to pálení čarodějnic ve velkém. V obojím případě byl pravou příčinou davový člověk. Proč ve svých řa dách nevyhledávala čarodějnice aristokracie? Ano, lid slavil svůj svátek.

Obdobná zábava se konala při znárodňování v komunistických zemích.

Když se znárodňoval majetek továrníků, přáli jim to nejen dělníci, ale i živnostníci, kteří se radovali, že se zbaví konkurence.

Když došlo na ně, bavil se opět kromě nich celý národ, včetně bývalých továrníků. Vždyť jim přece říkali, že na ně také dojde!

Nakonec došlo i na dělníky. Ukázalo se, že socialismus není schopen jim zajistit životní úroveň, jakou mají dělníci na Západě. A všichni znárodnění bývalí lidé se svorně škodolibě šklebili.

Ač se to zdá sotva možné, bestialita a zbabělost davového člověka neustále stoupá.

Stádo je každým rokem bezectnější.

Neustále se potencuje to nejhorší a nejhnusnější, co je v člověku, po všech stránkách.

Toto tvrzení lze dobře demonstrovat masovými manipulacemi s lidmi v komunistických zemích.

Židům za neuposlechnutí příkazu nacistů hrozila smrt. Ale co hrozí poserům dnes? Dejme tomu, že by odmítli účast v průvodu prvního máje nebo podpis na nějaké právě organisované resoluci. Co by se asi stalo? Soudruh ředitel by se na ně mohl zamračit, nebo, nedej bůh, by mohli být přeřazeni na horší pracoviště!

Oni musí! Jsou oběťmi násilí!

Demokratičtí intelektuálové nám ihned naservírují sentimentální pohádku, jak ubohý lid trpí. Nesouhlasí, ale nemůže nic dělat, protože proti své vůli a přesvědčení upadl do spárů zlých tovaryšů.

My si však musíme položit nejen otázku, zda lid nechce, ale jestliže nechce, pak v jaké míře nechce, jak velkého násilí je nutné použít, aby změnil svůj názor.

A zjišťujeme nade vší pochybnost, že se jedná o násilí zcela minimální, pouhý náznak násilí, často jen o vzbuzení neurčité před stavy nepatrných potíží a náš drahý lid se hned posere a spořádaně naklusá podle rozkazu s fangličkami a portréty státníků.

Skutečností je, že tam sice jít nechtěl, ale jenom hrozně málo, v podstatě mu na tom tak dalece nezáleželo, zda bude dělat čel ným bolševickým hlavounům na tribuně kašpara, nebo zda si zachová svou důstojnost a vykašle se na ně.

On jenom trochu nechtěl, o nějakém zásadním přesvědčení ne může být ani řeč, spíš nechtěl z obyčejné lenosti než z nějakých principiálních důvodů, protože kdyby opravdu nechtěl, pak by nestačil tak nepatrný nátlak, aby své rozhodnutí změnil.

Chtění bez úsilí a obětí není žádné chtění, ale jenom druh posranosti.

Tuto situaci je třeba chápat jako model širší skutečnosti. Základ ní vlastnosti a pudy lidu jsou stejné všude na světě.

Nesmíme si dělat iluse, že jinde jsou lidé jiní nebo lepší.

Rozdíl je jen v tom, že nebyli zkoušeni. Nestali se předmětem experimentu, jehož výsledek by byl dozajista týž.

Ať se tito hlupáci naparují, jak chtějí svou civilisací, rozvojem vědy a techniky, skutečnost je naopak velice smutná, proto že auta jsou sice krásná, ale lidé nestojí za nic. Je předem jas né, že neobstojí v žádné mravní zkoušce.

Proto je také nejvýš trapné blekotání demokratických intelektuálů o násilí a porušování demokratických pravidel.

Parchanti, kteří pro své přesvědčení jsou nejvýš ochotni pota jí strčit do urny hlasovací lístek, nesmějí mít vůbec žádné právo, přísluší jim jen držet hubu a krok.

Právo musí patřit tomu, kdo je ochoten pro své přesvědčení něco obětovat, riskovat, v naléhavém případě i zvednout zbraň a na sadit svůj krk, ne smradlavým žvanilům, kteří na masových shromážděních lezou davům do zadku, aby se zalíbili a byli zvoleni za poslance nebo senátory.

Vládnou-li takovéto svině, nemůžeme v tom vidět pokrok, ale fatální úpadek. Přitom je lhostejné, jaké jsou jejich politické ná zory. Už ze způsobu, jakým se dostávají ke korytům, plyne, že v jejich přirozenosti je nemít vůbec žádné názory, přizpůsobovat se vrtkavým a tupým představám lidu.

Proto za jedinou zákonnou vládu je třeba považovat vládu revoluční.

Kdo je ochoten za své ideje cedit krev, musí mít už právě tím právo na tisícinásobek hlasů zbabělého občánka.

Liberalismus? Prosím, ale jen pro ty, kdo jsou ochotni a připrave ni kdykoliv liberalismus hájit a za něj bojovat.

Demokracie je vláda většiny. Co je však na většině tak znamenitého, aby ji to opravňovalo vládnout?

Kvalitnější lidé by měli už konečně pochopit, že bojovat za zájmy lidu, dopomáhat davům k vítězství, jak to činí už nejméně sto let, je čiré bláznovství a naprosté nedorozumění.

Je načase, aby vyšší člověk skoncoval se svým zaujetím pro věc lidu a vystoupil naopak proti ní.

Měl by zapomenout na svůj idealismus a pro změnu si také jednou vzpomenout na své vlastní zájmy.

Měl by si uvědomit, že se bije za lidi, kteří jsou jeho stoprocentní mi antipody. Napomáhá-li jim k vítězství, připravuje svůj zánik.

Volám do nových punských válek! Karthago, bezideová civilisace podlidí, kteří se stali materiálními i na duchu, musí být znovu zničeno!

Nikdo nesmí nic dostat zadarmo. Je bláznovství dávat práva a svobody lidem, kteří o ně nestojí.

Dostanou-li práva a svobody lidé, kteří si jich necení, získají tím možnost rozhodovat a při nejbližší příležitosti se postaví proti právům a svobodám. Tak o ně připraví i ty, kteří jim je dali a pro něž tyto hodnoty znamenají všechno, protože nejsou od přirozenosti sluhové a otroci.

V době, kdy organisovaný hmyz hrozí člověku totálním zniče ním, blábolí intelektuálové do omrzení o jakémsi každém a nějakých jeho právech.

Probuďte se už konečně ze svých romantických snů, zabedněnci!

Přestaňte papouškovat demokratické nesmysly a uvědomte si, že jste první, komu dav podřeže krk!

Krveprolití ostatně není ani zapotřebí. Časem jednoduše vyhynete.

Masa vás nevšímavě ponechá vašemu osudu. Bude vás stále méně. Školy, v nichž jste se snažili vštěpovat tradice humanistické kultury novým generacím, budou postupně omezovány a rušeny jako neužitečné. Moderní doba potřebuje lidi do provozu, a ne nějaké filosofy. Ještě nějaký čas se vaše knihy sem tam najdou v antikvariátech. Prodavači budou podezřívavě sledovat zanedbaná individua, pídící se po nich. Konečně vyhynou i tito poslední podivíni. Knihkupecké regály ovládnou pestré obálky davových bestsellerů.

Proto vám otevřeně říkám, že ten váš demokratický občan, kte rým se neustále oháníte, je mi ještě odpornější než komunistický soudruh.

Je třeba diferencovat.

Lidé si nejsou rovni. Každý musí dostat, co mu patří, otroci otroctví a svobodní svobodu.
Nezbývá než diferencovat, abychom neskončili rovností v otroctví, jak už se děje.
Tak tomu musí být právě proto, že máme s prostými lidmi opravdový soucit jako s tvory nejubožejšími.

Prostý člověk není za svou duševní méněcennost osobně vinen.

Musí mu však být zabráněno, aby ji prosazoval jako společenskou hodnotu.

Veřejné mínění musí být odstraněno. Je třeba skoncovat s veřejností. Tento pojem musí úplně zmizet.

Vnitřní prázdnotu a bídu duše prostého člověka neodstraníme, jme li mu rovné hlasovací právo. Tím tuto bídu naopak povýšíme na kulturní princip.

Poslední dvě století povinné školní docházky ukázaly, že ani vzdělání nemůže přirozené sklony prostého člověka změnit. Vzděláním pouze získal možnost své nízké vášně agresivně ji prosazovat. V tomto úsilí se mu stal vydatným pomocníkem žurnalismus.

Tím není řečeno, že by se o masy nemělo řádně pečovat.

Nutno podporovat humánní sociální politiku, požadavky, které tvořily původní cíle socialismu. Každý nechť má co jíst, střechu nad hlavou, zabezpečení v nemoci a stáří.

Nelze však souhlasit s tím, aby tvorové, kteří k tomu nemají nejmenší duševní a mravní předpoklady, rozhodovali, jak se bude utvářet společnost, svými mizernými instinkty určovali směr jejího vývoje.

Demokracii a svobodu pro všechny „jednotlivce", ladné souži tí všeho lidstva, jak si to představují demokratičtí intelektuálové, kteří v těchto duchaprázdnostech vidí kdovíjaký k nebesům se vzpínající vrchol a úspěch moderního lidstva, musíme prohlásit za nejnebezpečnější mýtus, který musí být i se svými hlasateli nemilosrdně vymýcen.

Nemůžeme považovat za ideál společnost, kde vládne dav se svými nízkými pudy prostřednictvím žvanilů, kteří mu lezou do prdele a zároveň šplhají po hřbetě a kde kriteriem zdatnosti a ceny člověka je židácká podnikavost, spočívající v každodenním žebrání o přízeň a výhody u obdobně mizerných individuí.

V parlamentní demokracii vládnou vůdci masových politických stran. Tito profesionální šplhavci se dostávají k moci podlézá ním degenerovaným davům, jejich vulgárním vášním a primitivním představám o malém soukromém štěstí v mravenčí práci, drobných každodenních radostech a stále rostoucím blahobytu.

Hlavní metodou, jíž dosahují svého cíle, je žvanění.

Tvář a figura je ostatně u takového manekýna vždy důležitější než myšlenky. Prostý člověk, uvažující konkrétně, se nezajímá o myšlenky, ale o vnější vzhled. Kandidát musí působit mladě, bystře, pohotově a energicky, před obecenstvem se musí natřásat jako komediant, jímž je.

Toto ponižující divadlo musí být nutně odporné každému člověku, který si sám sebe jen trochu cení. Proto je zcela nemožné, aby se v parlamentním systému prosadil hodnotný člověk.

Neustále někde blbě žvanit s nějakými idioty, plácat konvenční fráze z jejich politického slovníku, lichotit se hlavounům, chovat se, přemýšlet, co se musí, má, nemá, může, smí a nesmí říci, věčně se hlídat, ani na minutu nespouštět z mysli svoji kariéru, složi tě spřádat kreténské kombinace o vzájemných vztazích nějakých prominentních blbů, aby se to pak využilo pro vlastní prospěch, zajímat se o lidi, desítky a stovky všelijakých bezcenných individuí jen proto, že mohou ovlivnit člověkovy záměry, sledovat pečlivě jejich malicherné zájmy a přizpůsobovat se, vymýšlet metody, jak jim co nejvhodněji zalézt do zadku, naklonit si je, získat jejich přízeň, — kdo tohle dokáže, musí už být pěkné prase.

Každý musí být prase, kdo to v běžné politice dotáhl nahoru.

Parlamentní systém je vláda darebáků a mizerů nejnižšího zrna.

Jen v krisových dobách, kdy zmatený dav neví kudy kam, mo hou se dostat do čela parlamentních států skutečné osobnosti: Churchill, de Gaulle. Víc jich snad v moderních dějinách ani neznáme.

Za svou příležitost však nevděčí demokracii, ale Adolfu Hitlerovi. Kdyby on nepostavil kulisy dějin a neurčil hru, neměli by si kde zahrát. V pokojných dobách demokratického míru by je nikdo nepotřeboval. Nikdy by se nedostali k moci — na to neby li dost průměrní. V očích světa by zůstali neznámými občánky jako všichni ostatní.

Velký je ten, kdo vede velký spor. *(Shakespeare)*

Vůdce dal nejen německé, ale celosvětové elitě příležitost k hod notnému naplnění života ve sporu, který vyvolal.

Velkou vymoženost shledávají intelektuálové v občanských právech a zejména svobodě slova, která jim umožňuje se „projevit" a „seberealisovat". Místo boje nabízejí člověku pokojnou „diskusi".

Svůj mizerný exhibicionismus tito žebráci povyšují na stěžejní společenský problém a státy podle něj rozdělují na demokratické, kde se žije radostně a příjemně, a totalitní, kde se pláče a úpí.

Běda, když se nemohou do sytosti vyřádit vyprazdňováním smradlavých exkrementů svých grafomanských mozků. Hned spustí náramný povyk a cítí se velice ukřivděni.

Protože lidovému člověku chybí schopnost se vyjádřit o obecnějších skutečnostech i schopnost chápat úvahy o nich, nemá pro něj svoboda slova valný význam. Demokratičtí intelektuálové se

často rozčilují, že lid nemá pochopení pro jejich boj za občanská práva. V tomto případě se musíme lidu zastat. Ne lze mu vytýkat, že není ochoten se angažovat pro cizí zájmy.

Prodává-li se člověk jako zaměstnanec a otročí-li osm hodin denně, musí se mu jevit svoboda slova i ostatní občanské svobody jako podružné problémy. Je-li o trochu větším otrokem, než by snad mohl být, co už na tom záleží?

Svoboda slova má význam pro umělce, některé vědce a žurnalisty.

Co se týče umělců, nutno si položit otázku, kterého jejich typu se svoboda slova týká.

Umělci prvního typu, oběti umění, tvoří svá díla, aniž by se zajímali, zda mohou být nebo budou publikována. Ať tak či onak, stejně jim nikdo nerozumí.

Nesvoboda slova nemůže žádnému umělci zabránit v tvorbě, pouze ve zveřejňování.

Svoboda slova má tedy význam zejména pro umělce druhého typu. O těchto lidech jsme řekli vše potřebné. Jsou to obchod níci, jejichž tvorba je konjunkturální a má dočasnou, tedy žádnou hodnotu. Jejich svoboda není svobodou kultury, ale proti kultuře.

Hlavní branže používající svobody slova jsou žurnalisté. Svoboda slova je co do rozsahu především svobodou žurnalismu.

Žurnalisty dříve slušní lidé opovrhovali. Právem byli považováni za sprostou, zbabělou a prodejnou pakáž. Jejich věčné čmuchání bezcenných každodenností, psí podřízenost chlebodárcům a zároveň luze, lačné hloupých senzací a novinek, neustálé opakování, co kde která politická nula na nějaké idiotské návštěvě u druhého podobného kreténa řekla, kdo kde spadl pod I auto nebo který módní šampión se vyznamenal sportovním výkonem, slušného člověka hluboce odpuzovalo.

Vzpomeňme jen *Comtovu* L'hygiéne cérébrale nebo *Thoreaua:* Co je nového? Spíš bychom se měli zajímat o to, co nestárne.

Dnes se žurnalisté stali úctyhodnými osobnostmi.

Změna v postoji veřejnosti k nim nastala změnou samotné veřejnosti. Obecné mínění vytvářejí stále sprostší společenské vrstvy. Žurnalisté si našli novou, širší veřejnost, vytvořili nový pojem veřejnosti. Mizerové chválí mizery, hlupáci hlupáky.

O změnu v hodnocení své činnosti se zasloužili také žurnalisté sami. Svoboda slova jim dala k disposici všechny prostředky masového ovlivňování.

Liberalistické svobody pro všechny se nutně stávají svoboda mi pro nihilistické řádění davu a nesvobodou pro každého, kdo k němu nepatří.

Je nejvyšší čas v zájmu humanismu tyto svobody zrušit.

Nelze-li zničit luzu, je třeba zničit její elitu.

Umění musí skoncovat se snahou o vyjádření moderního člo věka a jeho doby. Musí se naopak vyjádřit proti tomuto člověku a jeho době.

Vzdělání se příliš rozšířilo.

Každý parchant je dnes inteligent a vzděláním se jeho hloupost a psí nátura ještě zdokonalily.

Mělo by se v budoucnu velice pečlivě uvažovat, koho naučit číst a psát.

Bude nutné skoncovat i s knihtiskem, aby to ani elita, která bude umět číst a psát, neměla lehké a neutrácela čas idiotským louská ním nesmyslů a vycpáváním si hlav bezcennými „informacemi".

Kdo chce číst knihu, ať si ji opíše.

Kdyby nebylo knihtisku, nikdy by se nemohla tahle beletrie tak abusivně rozvinout. Nikdo by neměl sílu to žvanění opisovat. Autoři by byli donuceni k maximální úspornosti.

Dnešní člověk vyplňuje svou vnitřní prázdnotu balastem slov, přežírá se hloupými příběhy a bezcennými zprávami, které v zápětí zase zapomíná. Každý den je mu v bohatém sortimentu na bízeno nové krmivo.

Je marné mu vysvětlovat, že má větší cenu číst stokrát jedno hodnotné dílo než jednou sto pitomostí. Neví už, co je hodnota.

Věčně se smolí nové příběhy. Nač příběhy? Každému by měl stačit jeho vlastní příběh.

Intelektuálští poskoci ve svých veledílech s pokorou věrně zobrazují něžně nevinnou duši hmyzího člověka, citlivým perem zachycují jeho nejvýš subtilní emoce a imprese, nemluvě už o jeho vynikajících a vznešených „myšlenkách".

Literatura vstoupila do služeb davů a jejich představ o světě.

Jak krásný člověk je Hemingwayův rybář, jak silně dovede toužit a poeticky snít, hlavně o fotbale, jaký to nádherný zjev, vskutku potěcha každého demokrata. Sisyfos dnešních dnů.

Prosťáček považuje sám sebe za vysoce kladný typ a trvá na tom, aby tak byl zobrazován i v literatuře.

Protože vládne, je třeba mu vyhovět.

Tak se předmětem literatury a umění vůbec stávají stále ve větší míře obyčejné problémy obyčejných lidí.

Z jejich každodenních všedností se dělají „dramata". Například takový pitomec řídí nákladní auto. Jak vzrušující!

Obyčejný člověk je celým svým založením a životem obrácen navenek. Proto i literatura, která se mu má líbit, musí být jako on, obrácená k povrchním vnějším a věcným záležitostem.

Moderního hrdinu ani nenapadne, aby bloumal jako Céline nebo Weiner s kručícím žaludkem po Paříži a lámal si hlavu s problémy života a smrti, smyslu bytí, svědomí, s lidstvem a světem.
Zatímco Modigliani chcípá hlady a Utrillo ztlučený výrostky se válí opilý ve škarpě, Hemingway s tučným kontem v bance předstírá chudobu a žije mezi nimi, aby je studoval.

Takové jsou starosti moderního hrdiny. Je dost chytrý, aby si dobře žil. Proč by měl být chytřejší?

Toť jeho největší objev a moudrost.

Má však také svou ctižádost. Kromě nacpaného panděra, elegantního životního prostředí a vymydlených pacholátek s čistotnou ženuškou chce být uznán za zjev mimořádně nesobecký a nezištný, estetický a etický, chce znít hrdě, být složitý a nepapírový.

A tady se právě zase báječně hodí jeho práce, ta matka pokroku, jeho skromný, ale potřebný a společnosti prospěšný příspě vek k výstavbě nejblahobytnějšího mraveniště, jaké kdy spatřil vesmír.

Hrdiny dnešní literatury se stávají rodinní pečovatelé, prostí pracovníci, budovatelé se svými hmyzími problémy.

Já už mám dost lidí, co umírají pro myšlenku. Nevěřím na hrdinství. Mne zajímá jen jedno: aby člověk žil a zemřel pro to, co má rád. Takto se nechal slyšet Camus. Právem zahynul při auto mobilové nehodě, dokonale civilně a antiideologicky, následuje tak tisíce svých spoluobčanů, kteří také podle svých nezadatelných práv žijí a umírají pro to, co mají rádi: pro automobil.

Přibližně stejný počet osob, které zahynou v pouhé Francii o jediném víkendu na silnicích, tvořil v osmdesátých letech v Rusku dějiny. Byli to ovšem teroristé, kteří se dopouštěli „násilí". Potrpěli si na myšlenku a heroismus. Zorganisovali sedm atentátů na cara.

Antiideologičtí civilisté se soucitně usmívají jejich bláznovství. Demokratický občan, který se rozumně nechá zabít na silnici podobně jako anonymní prase na jatkách, představuje zřejmě podle nich mnohem hodnotnější lidský typ než nějaký praštěný anarchista.

Civilismus je nejubožejší předsudek moderních intelektuálů. Jak úzkostlivě dbají, aby se nezapletli do sítí nějaké ideologie! Přitom v té nejpitomější z nich vězí až po uši.

Každý blb má právo na seberealisaci čili na realisaci své blbosti. Toť kvintesence jejich antiideologie.

Škrabalové se mohou přetrhnout v úslužnosti davům.

Inteligent se stal nejsprostší děvkou dnešních dnů, prostitutem pro všechno, kurvou v nejvlastnějším slova smyslu.

Politik potřebuje projev? Prostitut ho za skromnou odměnu bez vadně sesmolí. Potřebuje paměti? Stačí zaplatit a prostitut je napíše, vybraným stylem a s bohatou slovní zásobou, že všichni, kdo politika znají, žasnou, jak mohl takový blbec dát dohromady tak vytříbené dílo.

Prostitutský inteligent je ochoten ke všemu, slouží do roztrhání těla a ještě si to považuje za čest.

Politik chce vydávat noviny? Stačí se ozvat a inteligenti, patřičně odborně vzdělaní, se přetrhnou, aby mu mohli bez rozdílu politického či náboženského přesvědčení bleskově posloužit.

Proto prohlašuji bez rozpaků, že poslední schizofrenik z blázince, poslední kapsář nebo vykradač rekreačních chat, poslední uslintaná bába nebo dědek, kteří žerou v automatech po lidech zbytky a serou si do podvlékaček, jsou mně milejší než tahle vymydlená kulturní verbež, která sebe a svět přesvědčuje, že tvoří nepostradatelné duchovní hodnoty a vydává se za svědomí národů.

Mé sympatie mají lidé, kteří neumějí žít a nemohou se to naučit. Ti, kteří si to v životě i v nejlepších podmínkách dovedou pořád ně posrat.

Nemám rád rychlé kraulaře ani vypasené smraďochy, kteří se vznášejí na vodě lehkým pohybem palce, ani elegantní krasoplavce, ani hráče vodního póla.

Mám rád průseráky, kteří si dovedou komplikovat život. V neschopnosti žít vidím přímo podstatu árijství.

Slušný člověk je u mě ten, který si to vždycky nějak podělá a do stane se vlastním nerozumem do průseru.

Úspěšné blbečky nemohu ani cítit.

Pro pitomce, kteří se vlastní pílí vypracovali ze skromných počátků, mám jenom nejhlubší pohrdání.

Šplhouny nesnáším a je mi docela jedno, kde šplhají a jak, zda pomocí švindlů, podrazů a jiných špinavých triků nebo poctivou prací.

Tyto cílevědomé a vytrvalé pracovníky, kteří mají už v obec né škole cíl, že se stanou úspěšnými, bych kopal do prdele od rána do večera.

Miluji každého, komu to jde v životě šejdrem, kdo se nedovede zařadit do spořádaného chodu lidské společnosti a chytře z ní těžit.

Umět žít je u mě důkaz zdárně vyvinutých sociálních pudů. Ta kové svinstvo se mi hnusí.
Vždyť vyznat se v životě, být od přirozenosti konformní s ně jakou lidskou bandou, umět v tom chodit není nic jiného, než vyznat se v ponižujících sviňárničkách, které tvoří jeho každo denní doprovod.

Viděl jste už hlupáka, aby si nevěděl v životě rady? *(Meyrink)*

Slušný člověk se přece nemůže nikdy naučit tomu věčnému prdelkování a prošení, žebrání o přízeň a předcházení si, účelnému poplácávání po zádech, pochlastávání s kolegáčky a úslužnému přítelíčkování.

A nemůže tomu naučit ani z druhé strany, když má rozkazovat, jednat spatra, seřvat, soudit, dávat známky.

Dnešní intelektuální pakáž se od ušlechtile trpících vyděděnců a štvanců í právě svou židáckou přizpůsobivostí a sociálností.

Kulturní šplhouni si vytvářejí slávu vzájemným lezením do prdelí a sdružováním se ve vznešených organisacích.

Tam pak tito pitomečkové, stejně uzpůsobení mělkostí svých pseudoidejí a dutostí lbí, vesele bahní a rochní, optimisticky, případně odcizeně, ale vždy důstojně a inteligentně kvákají, pracují a tvoří, rozdávají svoje moudré rady do života.

Podaří-li se jim ovlivnit svět ve smyslu svého roztomilého cítění, vždy se ukáže, že výsledek je úplně jiný, než si ve svých ilusích představovali. Nastane náramné rozčarování. Tak tomu bylo na příklad se zanícením některých z nich pro sovětský bolševismus.

Vždy zůstávají velkými humanisty a demokraty. Na prostého člověka nedají dopustit.

Tím tito renomovaní znalci lidí dokazují, že nemají ani ponětí, co je obyčejný, průměrný lidský exemplář.

Měli by uvážit, že jsou dva druhy lidí, kteří na jejich vysoce humánní kreace, rady a představy o etice kašlou, a ne jen je den, ďáblové, kteří pálí jejich knihy na hranicích. Ta druhá skupina jsou totiž lidé, kteří je vůbec neznají a nečtou a nikdy nečetli nic kromě ilustrovaných magazínů, sportovních stránek novin a občas snad nějaké té detektivky.

Měli by se zamyslet nad úlohou této druhé skupiny lidí, která o ně nejeví zájem, nad úlohou jejich krásného, nezkaženého lidu, ne zkaženého dokonce ani četbou jejich literárních výplodů, mís to aby breptali o jeho utrpení a ronili nad ním rousseauovské slzy.

Shodnou-li se v hospodě u piva s lidovým člověkem, že divadlo je blbost, měli by pochopit, že řekli něco zcela jiného než on.

Zatímco oni jsou už někdy otráveni z očumování trapných tajtrlíků na jevišti, lidový člověk ještě do divadel na angažované kusy chodit nezačal.

Zatímco jejich mínění bylo výrazem určitého myšlenkového vývoje, mínění lidového člověka bylo jen výrazem jeho instinktivního odporu k věci, přesahující jeho chápání.

Když oni vyjádřili svůj názor, prošli určitou cestu, kdežto lidový člověk neprošel nic, stál jako stojatá voda, nehybné bahno.

Není důležité, co kdo říká, jaká jsou jeho stanoviska a názory, ale myšlenková cesta, kterou prošel, než k nim dospěl.

Důležité je, co všechno nechal člověk za sebou.

Proto by si měli tito pitomečkové uvědomit, že jsou právě vzhledem k té cestě stále blíž třeba ke snobům, kteří se uculují a idiot sky předvádějí na jevištích a hledištích, i k militaristům a nihilistům, kteří podle jejich soudu lidu neustále ubližují, než k lidu, protože s nimi mají na své cestě aspoň něco společného, kdežto s lidem vůbec nic, ledaže by se zajímali o fotbal nebo chytání ryb.

Fašisté pálili jejich veledíla, ale kdyby záleželo na lidu, pravdě podobně by ani nebyla publikována, protože lid na ně kašle, nezná je a znát je nechce.

A tento postoj lidu, mimochodem, právě vytváří příhodnou situaci, aby knihy mohly být bez problémů páleny, protože protestovat bude vždy jen pár potrhlých intelektuálů.

S nastupující vládou lidu, vítězstvím skutečné demokracie, kdy lid bude totálně určovat společenské mínění, mohou intelektuálové očekávat, že jejich knihy se budou pálit stále častěji, nebo spíše vůbec nebudou vydávány.

Zapomínat jako humanistická, demokratická, socialistická a podobná čeládka, osobující si právo kalkulovat s osudy lidstva, že jeho gró je sebrankou nenapravitelných pitomců a eo ipso nemožným materiálem pro jejich vznešené experimenty, znamená být dvojnásobným pitomcem — tolik pravím demokratickým intelektuálům.

Humanistické fráze pseudodemokratického mýtu se v praxi mění v zločinný nihilismus davů, hrozící zkázou člověku i vše mu životu.

Davový podčlověk terorisuje svět.

Jeho představy o životě se stávají morálkou a zákonem.

První je formuloval Rousseau.

Práce, především prostá manuální práce, je základní hodnotou společnosti.

Největší úcta proto přísluší rolníkovi, hutníkovi a dalším řemeslníkům.

Kdo není bezprostředně a hmatatelně užitečný, je parasit.

Švec je důležitější než filosof, jenž mate lid.

Kdo nepracuje užitečně pro společnost a zájmy lidu, je škůdce a darebák.

Lid nepotřebuje války a zmatky, ale klid a spokojenost, drobné radosti, jarmarky a poutě.

Dokonce se u Rousseaua setkáváme i s ideou sportovního soutěžení.

Jak mírné a ušlechtilé to počínání!

Rousseaua proto musíme označit za prvního obdivovatele vegetativní, mechanické existence hmyzího člověka a proroka moderní doby.

Obyčejný člověk nechce od života nic než délku, zdraví, zábavu a pohodlí, což dohromady nazývá štěstím. *(Spengler)*

Práce je prvním a základním mýtem obyčejného člověka.

Nikdy v dějinách nepřišlo člověku na mysl považovat práci, ze jména prostou práci nebo práci vůbec, za něco ušlechtilého a zušlechťujícího.

Teprve hmyzí člověk, přestože ve skutečnosti práci nenávidí, se jí chlubí a prohlašuje ji dokonce za smysl svého života.

Dav žádá, aby byli trestáni všichni, kdo podle jeho názoru nepracují.

Kdo nepracuje, ať nejí!

Prací se přitom rozumí zaměstnání, práce přikazovaná jinými v takzvaném společenském zájmu.

Lid určuje, co je a není užitečné, co je a není práce.

Jestliže on otročí, nechť otročí všichni.

Povinností každého je fungovat jako součástka stroje, jemuž se říká společnost.

Moderní otrok obrátil smysl všech pojmů ku svému prospěchu.

Svou neschopnost pracovat samostatně a ze své vůle, podle svých vlastních představ, prohlásil za statečnost.

Považuje za svou přednost, že musí být do práce nahnán a nechá si líbit, aby mu jiní práci přidělovali, rozhodovali o jeho osu a omezovali jeho svobodu.

Zbabělé otroctví je pro něho nejvyšším hrdinstvím, ctností, jakousi ukázněností, která musí být pro každého povinná.

Kdo není otrokem od přirozenosti, musí být k otroctví donucen.

V komunistických zemích a nejen v nich musí i vědci zařezávat ve svých výzkumných ústavech osm hodin denně a zabývat se takzvaně společensky důležitými úkoly.

Aby někdo mohl bádat na vlastní pěst, vůbec nepřichází v úvahu.

Musí makat jako ve fabrice, jinak by pohoršoval lid.

Moderní člověk hluboce klesl pod úroveň nejzaostalejších divochů.

Senegalského domorodce nikdy nikdo nedonutí, aby chodil do práce. Je absolutně nepředstavitelné, že by se snížil natolik, aby pracoval na poli, choval krávy nebo snad, nedej bůh, makal ve fabrice.

To raději zdechne, takový má jemný cit pro skutečnou sociální svobodu.

Navíc si svůj suverénní postoj umí teoreticky zdůvodnit. Žije ve své zemi a všechno na ní mu tedy automaticky patří. Pro to má také právo pracujícím blbečkům krást krávy, koně, velbloudy i žrádlo.

Nejubožejších primitivů z povodí Amazonky nebo z Bornea si dnes musím vážit víc než těchto zmanipulovaných civilisovaných soumarů, nemluvě už o jejich výkvětu, který se masturbuje kulturní tvořivostí a sociálním humanitařením.

V devatenáctém století bylo v pojetí otroctví dosaženo oproti starověku a středověku významného pokroku.

Otroka už nebylo zapotřebí přikovávat k práci řetězy či pobízet ho bičem.

Ožebračený nevolník vyhnaný z půdy, která byla zárukou jisté minimální míry jeho nezávislosti, musel sám prosit o své otroctví, protože mu kručelo v břiše.

V břiše též kručelo jeho fakanům.

Přitom byl do té míry zbabělý, že se nevzchopil k jinému způsobu obživy.

Největším trestem pro něho bylo, když ho otrokář odmítl do otroctví přijmout.

Průmyslový otrok se snížil natolik, že o otroctví žebral. Zdálo by se, že hlouběji nelze klesnout.

Ale to bychom velice podcenili davového člověka.

Společnost dvacátého století nám ukázala, že to možné je. Vytvořila otroka, kterého otroctví baví.

Modernímu otroku se otroctví líbí, touží po něm dobrovolně. Z otroctví udělal věc cti a slávy, ctnost, zásluhu, hrdinství!

Dnešní otrok nejen dobrovolně do práce spěchá, ale hrne se do ní s radostí a nadšením.
Stačí mu strčit pod nos fusekli s nejnovějším módním vzorem a může se strhat, aby si jí mohl koupit.

Jiní otroci a otrokyně, kteří ty fusekle vyrábějí, zase dřou jako pitomí, aby si mohli koupit moderní kravatu nebo prádélko.

Tak pracují moderní otroci zcela bez přívodu energie, jako živé perpetuum mobile, bez jakéhokoliv nátlaku, v dobré náladě a s optimistickým elánem.

V devatenáctém století, zatímco Evropané vymýšleli po půdách a sklepích technické vynálezy, bez nároků na odměnu, z čirého idealismu, fanatické posedlosti ideou, byli to zejména Židé, kteří si pilně lámali hlavičky, jak na těchto vynálezech zbohatnout.

Tak vznikla industrie, nový svět s novým pojetím hodnot a v tomto světě dělník, moderní otrok.
A byli to opět Židé, kdo první pochopili, jaká obrovská síla je v davech otroků potenciálně ukrytá a začali je organisovat.

Odtud představy o židovském spiknutí a zdroje moderního antisemitismu.

Mezi čelnými zločinci, kteří intelektuálně přispěli k vítězství davového nihilismu, je nutno jmenovat především Marxe, Freuda a Einsteina. První vzal člověku boha, druhý lásku a třetí jakoukoliv pevnou hodnotu. Náhradou mu nabídli hmotu, sex a relativitu.

Svět tvořivého božství se změnil v poušť atomů a z nich strojově vyrobených mrtvých předmětů. Není daleko doba, kdy i lidé stejně jako kuřata se nebudou rodit, ale vyrábět. Aktu, jímž počínají, se bude říkat práce.

Američtí vědci odborně studují soulož dobrovolníků, ověšených různými dráty zapojenými k přístrojům měřícím změny tlaku krve, tepu, rychlosti dechu, srdečního rytmu a podobné hlouposti. Takto pomocí primitivních experimentů s úchylnými individui se zřejmě chtějí dopátrat podstaty orgasmu.

Vztah muže a ženy jako oduševnělých bytostí se změnil ve sbírání jakýchsi „zážitků". Aby byl život řádně vyplněn a neuplynul nadarmo, je třeba jich nasbírat co nejvíc a nejrozmanitějších.

Moderního kavalíra zajímají na dámě zejména její tři rozměry. Symbolem dokonalého ženství se staly davové královny krásy.

Zatímco zločinný šílenec Hitler, informován ministrem pošt o možnostech vývoje atomové pumy, odpovídá, že vítězství, které není vybojováno vojákem na frontě, nemá žádnou morální cenu, superhumanista Einstein svým známým dopisem rozhodujícím způsobem ovlivňuje Roosevelta, aby zahájil výrobu této zbraně.

Úlohu zmíněných semitských zločinců není však třeba přeceňovat. Byli jen hlásnými troubami útočícího plebsu.

Židé nejednali organisovaně, plánovitě ani vědomě. Svou typickou mentalitou se stali pouze slepým nástrojem dějinné osudovosti v jedné její epoše.

Otrokáři a organisátoři davu, předstírající často vzájemné nepřátelství, se nakonec sešli na stejné lodi, či v jiném případě se z organisátorů davů sami stali otrokáři a spolu s různými davovými modlami vytvořili moderní pseudoelitu. Jejich morálka se nijak neliší od morálky davů. Proto jsou součástí davů a ni kdy se nemohou stát skutečnou elitou.

Otrokář je sám součástí systému a svým způsoben otrokem. Hraje s otroky společnou hru a ještě v menší míře než oni si může dovolit z ní vybočit, porušit nebo změnit její pravidla.

Myslí si, že vládne, když rozhoduje o každodenních maličkostech, cítí se významně, opájí se mocí, ale ve skutečnosti musí ve všech podstatných věcech poskakovat, jak otrocký dav píská.

Ostatně hraje hru zcela podvědomě, aniž by tušil, že vůbec něja kou hru hraje nebo že existují i jiné hry, protože jeho představy o životě jsou totožné s představami jeho poddaných. Vyšvihl se nad ně pouze větší bezohledností a mazaností.

Otrokáři si stejně jako otroci mechanicky provádějí své každodenní úkony, plně do nich ponořeni a v nás to pak jako pozorovatelích, kteří stojí nad hrou a nejvýš si občas z nudy zakibicují, budí dojem, jakoby tu hru tajemnou hypnotickou silou a za neznámým účelem řídil nějaký démon, protože myšlení i volné úsilí hráčů je plně determinováno problémy dané hry.

Obvykle docházíme k závěru, že to jsou všechno blázni, neschopní analysovat své maniakální nutkání, šílenci s infantilní samozřejmostí přesvědčení, že myslí a jednají svobodně a navíc vsoce kvalitně s výbornými výsledky, zatímco ve skutečnosti nejsou nic jiného, než opadané zežloutlé listí, které podzimní vítr prohání, jak se mu zachce po ulicích.

Tato hra je stínohrou umrlců.

Kdo hraje hru a není schopen se postavit nad ní, aby ji sledovat včetně své úlohy v ní jako pozorovatel, rovná se mechanismu a je očividně mrtev.

Jeho bytí pseudobytím.

Protože existuje jen jako součástka hry, bez sebeuvědomění daného pohledem shora na hru i na sebe v ní, nelze o něm hovořit jako o subjektu.

Subjektem je v tomto případě tajemná vášeň, která hypnoticky svádí hráče ke hře a drží je ve svém zajetí.

Subjektem je démon a jeho obskurní vůle.

Proto ne náhodou nazývám hráče této tragikomedie na blahobyt, vytvořený prací, hmyzími lidmi.

Vinu za nynější konsumní společnost nelze svádět na techniku či masovou výrobu.

Především zde musel být člověk ochotný a schopný v masové výrobě pracovat.

A už před zahájením výroby zde musel být potenciální konsument.

Představy demokratických intelektuálů, že prostý člověk za nic nemůže, nelze akceptovat.

Vinu nelze svalovat na vládnoucí darebáky, kteří chudáčka manipulují a dopouštějí se na něm hrubého násilí.

Lidi nekazí žurnalismus, ale naopak, žurnalismus se přizpůsobil jejich představám a požadavkům.

Lidé nekupují tretky, protože je k tomu nutí reklama, ale tretky se vyrábějí, protože je lidé kupují.

Je třeba skoncovat s idealisací a idylisací průměrného člověka.

Uznávám, že to byla docela zajímavá změna, když Rousseau objevil roztomilost bodrých venkovanů či vůbec pracujících, pikantní půvaby pastýřů a pastýřek, nemluvě už o ryzosti jejich charakterů, ale ty časy už jsou dávno pryč.

Lid měl dvě stě let, aby ukázal svou druhou tvář a to také v plné míře učinil.

Nastal čas s definitivním skoncování s kultem prostého člověka.

Lid se za poslední století v předvedl v plné kráse a je třeba z toho vyvodit důsledky.

Prostý člověk má, co si zaslouží a co si přeje.

V očích demokratických intelektuálů zůstává průměrný člověk stále nevinný jako lilie, úplný svatoušek. Příčiny se hledají mimo něj, v pekelném soukolí, které ho drtí, v mimospolečenském, mimolidském a nelidském mechanismu nebo v hrstkách zvrhlých bestií, které ho utlačují pomocí sadistické tajné policie.

Odvažuji se tvrdit, že příčiny současného šílenství jsou v každém jednotlivci, především v masovém člověku, který bezohledně vnucuje světu své představy o životě.

Dále v intelektuálech, kteří, jak odhalil Benda, lezou lidu ze všech sil do zadku, šplhají u něho, slouží mu, místo aby ho varovali před bludnou slepotou a zločinností cesty, kterou se dere vpřed.

Masového člověka vůbec není třeba manipulovat a predestinovat, jak si myslil Huxley.

Tento člověk už je predestinován svou vlastní přirozeností. Stačí mu dát zelenou, aby vykročil.

Časy, kdy se s lidem manipulovalo, jsou dávno za námi. Dnes naopak lid manipuluje se všemi, kdo k němu nepatří.

Masová výroba zde není z toho důvodu, že byla vědci a techniky vymyšlena, ale především z toho důvodu, že pro ni existuje odbyt.

Většina lidí touží po jejích výrobcích, a to ze své vlastní přirozenosti, nikoliv, že by byla donucována reklamou či jakýmkoliv násilím.

Takový výklad je obrácením skutečnosti naruby.

Představme si bombastickou reklamu na gramofonové desky Beethovenem. Bude je lid kupovat?

Stav je proto takový, že za ním stojí absolutní většina.

Mizerná většina, většina musí být vždy mizerná, ovládla společnost.

Prosťáček, dříve vedený, se rozhodl vzít sám do rukou otěže světa. *(Gasset)*

Věc lidu je nepřemožitelná.

Dokažme, že lidé jsou sami tvůrci své společnosti myšlenkovým experimentem.

Dnešní materiální bohatství hospodářsky vyspělých zemí umožňuje člověku, který se racionálně rozhodl, že se vyhne bláznovstvím civilisace, dosáhnout tohoto cíle mnohem snadněji než kdykoliv dříve. Může třeba pracovat jen dvě hodiny denně nebo dva měsíce v roce, za tu cenu ovšem, že se zřekne zbytečností a zařídí svůj standard podle svých vlastních představ, aniž by se řídil společenskou konvencí.

Omezí-li rozumně své potřeby, zbyde mu dostatek času, aby žil svobodně a klidně, bez chvatu, stresů, nervosity, zmatků a splašené falešné činorodosti.

Kdo to však činí? Tento způsob života si nezvolilo ani jedno procento obyvatelstva zemí, kterých se to týká, ačkoliv prakticky všichni mají tuto možnost.

Neobstojí ani námitka, že slušní lidé nechtějí být zařazováni k nějakým pochybným tlupám vlasatců. Tento extrém je zcela zbytečný. Vždyť vůbec není zapotřebí se organisovat do nějakého nového stáda. Je možno si plně zachovat své soukromí, a dokonce nenápadnost.

Z toho, že téměř nikdo nezvolil tuto možnost, plyne, že lidé jsou sami vinni, mají, co chtějí a co žádají.

Chtěli by všechno, veškerý myslitelný blahobyt.

Chtějí vlastnit všechny tretky civilisace.

Navíc by však ještě chtěli žít harmonicky, klidně, bez infarktů, žaludečních vředů, žlučníkových záchvatů, rakoviny a automobilových nehod.

Chtějí pohodlí, odstranění „dřiny".

Jsou líní ujít pěšky pár kroků a zároveň by chtěli svaly, svěžest, pružnost, sílu, krásu a věčné mládí. Chtějí zdraví, ale nechtějí se vzdát pohodlí.

Zblbli natolik, že považují za možné si všechno koupit, jako prášky proti otylosti, aby se chudinkové nemuseli trápit hladem, mohli si cpát panděra, sedět na prdeli a současně získat figuru jako manekýni.

Jediného boha nahradili polytheismem tretek. Je uctívají, před nimi se koří, pro ně pracují v potu tváře.

Skutečnou biblí komunismu není Marxův Kapitál, ale Neckermannův katalog. V něm po večerech zbožně listují pravověrní komunisté, diskutujíce o kráse novinek a zvyšujících se cenách. I to patří k novému náboženství, že nemá jednu, ale tisíce biblí a každého půl roku nové.

Každý příslušník davu, bez výjimky, je plně ovládán základním instinktem dnešní doby, který mu říká, že se po materiální stránce nemůže spokojit tím, co má, ale že musí mít pořád víc, aby žil, jak praví jedno z komunistických hesel, stále lépe a radostněji.

Je to jakýsi temný pud, který se dříve nemohl projevit, protože k tomu nebyly podmínky.
Jako zdánlivě klidná voda v přehradě čeká na příležitost, až se rozdrobí hráz, čekal lidový instinkt na vznik industrie a moder ní pseudovědy, její služky.

Až hráze, které ten smradlavý pud držely na uzdě, povolily a on se jako lavina vod ze zřícené přehrady nezadržitelně valí vpřed a smetává před sebou všechny jemu odporující teorie a varování.

Hospodářské blbnutí se už stalo naprostou samozřejmostí a každodenní náplní života většiny lidí, i kvalitních.

Každý buduje a nikoho už ani nenapadne se ptát, proč to dělá.

Všichni jako mravenci pilně pracují, vyrábějí a prodávají výrobky, někteří výrobky nezbytné, většina zcela zbytečné. Vůbec se nestydí takto utrácet život.

Hospodářské blbnutí se stalo samoúčelem, až se někdy zdá, že stroje samy donucují člověka, aby je co nejpilněji vyráběl, když to zatím nedovedou samy.

Ano, osvobozená luza si našla nového pána — stroj.

Neustálé zvyšování výroby a takzvaného blahobytu lidu se stalo základní ideou moderního lidstva.

Dokud bude vládnout animal laborans, je tato idea nezničitelná.

Růst potřeb obyčejného člověka nikdy neskončí.

Kdyby měl a mohl skončit, už by se to v průmyslově vyspělých zemích muselo stát.

Nedělejme si iluse, že tato pakáž přijde k rozumu. Není to možné, vždyť žádný rozum nemá.

Je absurdní si představovat, že ho nabude poté, až společnost bude dostatečně bohatá a bude snadné si opatřit věci, které jsou dnes průměrnému člověku těžko dostupné.

To jsou dětinské iluse, vhodné leda pro autory science-fiction.

Jsou naivkové, kteří si představují, že lidi pak ukájení materiálních potřeb přestane bavit a vrhnou se třeba na kulturu a duchovno.

Tím o sobě tito naivkové prozrazují, že nevědí nic o člověku. Předpokládají psychologický nesmysl. Člověk se nezačne zabývat duchovnem, když se přesytí materiálnem.

Materiální bohatství není podmínkou duchovního bohatství a ani k němu nevede.

Zásluhou marxismu se stále traduje myšlenka, vyskytující se v poněkud jiné, ale zřetelné podobě u Aristotela, že podmín kou vzniku kultury je určité materiální bohatství společnosti, umožňující vydělení vrstvy lidí, kteří už nejsou nuceni se zabý vat výrobní činností. Aristoteles uvádí jako příklad Egypt, kde mohla vzniknout matematika právě z toho důvodu, že tam byla zvláštní vrstva kněží s dostatkem volného času. Marx odtud vyvozuje své banality o prioritě materiální výroby jako

základ ny podmiňující vznik duchovního života společnosti, označovaného jako nadstavba. Nu, nikdo nepochybuje o tom, že lidé musí žít, aby mohli vytvářet kulturu. Pomřou-li hlady, žádná kultura samozřejmě nevznikne. Lze si však snadno představit společnost, kde všichni lidé pracují, aby se uživili, a současně vytvářejí nějaké kulturní hodnoty. Aristoteles je přesnější než Marx, když hovoří o nutnosti vzniku volného času, neboť ten je nutný, a ne bezpodmínečně vznik nějaké zvláštní třídy. Podstatná je ale jiná otázka. Je to otázka míry. Ptáme se, jaká minimální míra materiálního bohatství je nezbytná ke vzniku duchovní nadstavby? Zjišťujeme nesmírnou variabilitu. Známe bohaté společnosti, např. Byzanc, kde kultura, pokud jí nerozumíme palácový přepych a opakování toho, co bylo, stagnovala na nejmizernější úrovni, ačkoliv těžila z antických tradic, a společnosti neobyčejně chudé, např. Tibet, kde se duchovnímu životu po celá staletí profesionálně věnovala až pěti na obyvatel.

Mezi materiálním a duchovním životem lidské společnosti nelze kromě trivialit konstatovat žádnou přesnější závislost.

Vzrůst materiálního bohatství nevede automaticky ke vzrůstu duchovního bohatství, ani ke zvratům jednoho v druhé.

Člověk se nemění, když si to usmyslí, ba nemůže si to ani usmyslet.

Není známo, že by se šlechta či buržoasie ve svém celku časem vzdávaly svého blahobytu a náročných potřeb nebo že by se z přesycenosti obracely ve výraznější míře k potřebám duchovním. Takovéto psychologické zvraty neexistují.

Proč by se měl měnit lidový člověk, příslušník vrstvy podstatně primitivnější a materialističtější?

Člověk je buď pitomec, nebo není pitomec, a jestliže je pitomec, pak pitomcem zůstane.

Až bude mít každý auto a dům, vyvstanou další naprosto nezbyt né potřeby. Například soukromý pool. Bez poolu ani ránu. Vlastní pool se právě stal symbolem společenské prestiže a blahobytu.

Běžný člověk nemůže omezit své potřeby, protože mu to nedovoluje jeho závist vůči ostatním. *(Riesman)*

Na historickém příkladu aristokracie vidíme, že materiální po třeby mohou růst stále, do nekonečna. Nejsou totiž skutečnými potřebami, ale symbolem společenské úrovně. Jsou symbolem hlouposti, na níž nelze nic změnit.

Kult módy hraje v této otázce významnou roli.

Luza, jak víme, nesnáší staré věci.

Sotva je někde trochu prodřený koberec, hned se musí vyhodit a koupit nový.

Luza je cynická k věcem zrovna jako k živým tvorům.

Davový člověk netrpí melancholií.

Staré, odřené křeslo se mu nestává zdrojem vzpomínek, součástí jeho života, jako je tomu často u jemných lidí, jimž právě díra v koberci může být symbolem domova, řady let prožitých jejím každodenním prošlapáváním.

Luze jsou takové intimity zcela neznámé.

Moderní barbar nestojí o staré krámy, pokud to nejsou starožitnosti. Je známo, že Američané, když se stěhují, často prodávají veškeré zařízení, aby měli vše úplně nové.

Neofilie masového člověka plyne také z potřeby se opičit, být stejný a vlastnit víc a lepších věcí než druzí, nebo aspoň prá vě tolik, nezůstat pozadu.

Neustále se zvyšující výroba musí vést zase jen ke spotřebě. A vyrábět se musí, pokrok se nesmí zastavit. Co by jinak dnešní lidé dělali?

A protože spotřebitelem je především obyčejný člověk, musí se jednat o výrobu a spotřebu zbytečných pitomostí.

Takovýto rozkvět je první věc, kterou je nutno zatrhnout.

Luze je třeba přísně odměřovat. Podporují-li se její touhy po materiálním blahobytu, probouzí se jen dál její nenasytnost.

Je-li někdo takový dobytek, že není schopen sám dobrovolně omezit své materiální potřeby, nemá-li tolik vlastního rozumu, aby si dovedl představit nějaké meze, pak nezbývá nic jiného, než aby mu jeho pseudopotřeby omezil někdo jiný, kdo ten rozum má.

Žravé bestie, posedlé materiálními potřebami, nestačí odhalit a odsoudit. To už bylo mnohokrát učiněno, i když nikdy ne důsledně. Je třeba proti nim bezohledně zasáhnout.

Říká se, že lidé mají přirozenou touhu vlastnit. A já říkám, že lidi i s jejich přirozenými touhami je třeba nakopat do prdele.

Civilisace je zbytečnost, způsob, jímž se realisují pitomci.

Kdo za něco stojí, sere na věci, a tím i na civilisaci.

Vzorem musí být Tibet, kultura bez civilisace, přesněji s minimem civilisace, nutným k duchovnímu rozvoji cenných jednotlivců.

Svět, má-li za něco stát, musí se přizpůsobit těm nejvyspělejším. A ti na nějaké civilisace, krámy a tretky serou. Jsou askety z vlastní vůle. Ostatním budiž askese přikázána.

Svobodným ukájením potřeb nelze dosáhnout svobody — lze jen otročit svým primitivním představám. Potřeby se jednak neustále obnovují a rozšiřují, jednak vyžadují práci, která je vždy zdrojem nesvobody. Míru své svobody lze zvýšit jen osvobozováním se od potřeb, nikoliv rozšiřováním potřeb.

Čím více potřeb, tím více práce a čím více práce, tím více krámů, s nimiž je spousta starostí a další práce. Rostoucím materiálním blahobytem se člověk neosvobozuje, ale zotročuje.

Je omyl, že se v budoucnu bude míň pracovat. Naopak, bude se dřít čím dál víc, všichni budou otročit hůř a odporněji než dnes, se zničenými nervy, aby si udrželi a vylepšili své společenské postavení a zajistili takzvaně normální, standardní blahobyt.

Přesvědčení dnešních pseudovědců a všech idiotů, kteří po nich papouškují, že vědeckotechnická revoluce a automatisace budou znamenat osvobození člověka a jeho vítězství nad stroji, je dětinský omyl.
V první fázi technického rozvoje prý stroje člověka opravdu zotročovaly.

To se ale změní. Zatímco obyčejná železnice opravdu jezdila po lidech, budou prý v blízké budoucnosti lidé jezdit po automatisované železnici.

Dříve člověk vyrobil stroj, aby za něj pracoval, ale výsledek byl opačný, protože člověk pracoval dál, víc a za horších podmínek.

V automatisované výrobě tomu prý bude jinak. Člověk prý bude stroj konečně řídit a dřina bude odstraněna.

Mimochodem v této úvaze nacházíme zajímavou příležitost poznat psychologii luzy.

Na jedné straně se ta pakáž může posrat obdivem ke své práci, nad níž není, a na druhé straně se jí chce zbavit, nechat za sebe pracovat automaty, ručičky mít vymydlené a navoněné.

Že by ta dělnická práce člověka tak nešlechtila?

Je otázka, čemu říkáme dřina. Výsledek automatisace totiž musí být právě opačný, než se obecně předpokládá.

Člověk bude nepochybně otročit stroji v daleko větší míře než dosud, absolutněji a absurdněji.

Zatímco dřív mu sloužil fysicky, bude mu nyní muset obětovat i svou duši.

Zatímco dříve házel lopatou a myslel si svoje, bude teď muset stroj usilovně studovat, aby mu rozuměl a mohl mu dobře posloužit.

Po nocích bude biflovat součástky a schémata zapojení, aby byl neustále v pohotovosti, když stroj zavolá.

Hlavu bude mít kompletně vycpanou technickými znalostmi, které nijak neslouží a neprospívají jemu, ale pouze stroji. Jen pro stroj mají význam.

Technické znalosti nemají nic společného se vzděláním. Nemohou ducha žádným způsobem obohatit, protože nejsou určeny člověku, ale mechanismu.

Životní náplní stále většího počtu lidí bude ošetřování strojů. Stanou se z nich strojní lékaři.
Forma se změní, ale podstata pokořujícího služebného vztahu člověka k technice bude o to horší a tvrdší, oč je duševní práce namáhavější než fysická.

Tělo, které to nepotřebuje a jemuž je to dokonce na škodu, bude od námahy a nepohodlí osvobozeno, zatímco duch, který zakrňuje, jakmile ztrácí nezávislost, bude dokonale spoután a totál ně zapojen do otrocké služby strojům.

A tak čeká technokraty, ty tupé palice, považující za vrchol né umění, když někdo hraje na housle za prdelí nebo nad hla vou, další rozkvět a ráj podle jejich představ.

Obyčejný člověk ovšem nic neztratí. Jen pojem člověk nabude celkově trochu jiného obsahu, než jsme si zvykli mu přikládat.

Takový je dnešní svět: úžasná technická civilisace a opičí duch.

Úžasná je civilisace ovšem jen podle představ těchto opic.

A potom ať mi někdo vykládá o pokroku, jak kvalita lidstva stoupá, že snad v historicky krátké době dojde následkem vědou zlepšených životních podmínek k biologické mutaci a vznikne nový druh člověka, podobný nynějšímu jako tento neandrtálci.

To seru smíchy.

Mohu se smíchy potrhat, když slyším o budoucích mutantech s drobným tělíčkem a obrovskou hlavou od přemýšlení.

Měli by si ti mutující opičáci dát pozor, aby jim na jejich vědou vycpaných hydrocefalských kebulích náhodou nenarostly oslí uši.

Domýšlivost dnešních lidí a zejména vědců nezná mezí.

Nikdy se vědci tak nevypínali jako dnes.

Nikdo se nesmí dotknout jejich odborné cti. Na vědu jsou všichni povinni zbožně zírat.

Věda je dnešní bůh. Stala se mocným fetišem dnešní doby, vše spasitelným zaklínadlem.

Všude řádí mozkové trusty.

Věda pronikla do všech oblastí života. Všichni se koří před jejími úžasnými výsledky. Ješitnost vědců den ze dne stoupá.

Velcí učenci a myslitelé minulosti byli bez výjimky přesvědčeni, že nevědí nic, ctili Sokrata.

Přitom vědomosti a pracovní výsledky jen trochu nadprůměr ného vědce minulého století se rovnaly asi tak kolektivním znalostem a úsilí tří dnešních vědeckých ústavů, z nichž každý zaměstnává dvě stě lidí.

Dobře by bylo možno to dokázat na přípravě encyklopedických děl. Na slovníku stejného rozsahu pracuje dnes ve srovnání s minulým stoletím nejméně dvacetkrát tolik lidí mnohokrát delší dobu.

Všichni jsou přitom přesvědčeni, že kdyby nebylo jejich oboru nebo, běda, bádání ztratilo na tempu, svět by se určitě vzápětí zřítil, katastrofa by byla nevyhnutelná.

Těžko jim vykládat, že to bez nich šlo hezkých pár tisíc let a do cela dobře.

Jsou nepostradatelní, a co toho vědí! Vím, že nic nevím? Zastaralý tlach. Copak nedřeli po nocích, nebiflovali dvacet hodin denně, aby se vyučili na doktory?

Tak se dostáváme k hlavní příčině domýšlivosti dnešních vědců.

Vtip je v tom, že studuje luza, hlupáci beze stopy nadání, kteří musí vyvinout obrovskou námahu, aby dosáhli úspěchu. Pak se nelze divit, že jsou na svá studia tak pyšní.

A proto jsou také odbornicky omezení. Je samozřejmé při jejich schopnostech, že s bídou zvládli povinné učivo a poohlédnout se z vlastního zájmu kolem už neměli čas.

Kromě svého úzkého oboru jsou stejně pologramotní jako prů měrní absolventi pěti obecných tříd, mají s nimi stejné touhy a záliby, stejný způsob myšlení a představy o životě. Tváří se, jako by byli kdovíjakou elitou, ale ve skutečnosti plně patří do kategorie hmyzích lidí.

Masový člověk vítězí ve všech oblastech dnešního života.

Zvítězil i ve vědě. Vznikl masový vědec.

Není náhoda, že si už ani neříká vědec, ale vědecký pracovník.

To není skromnost, naopak, ten darebák si chce šplhnout u pracující chátry, chce jí říci, že je v témže smyslu jako ona pracujícím.

Bez složitých průzkumů tvrdím, že devětadevadesát procent vědeckých pracovníků nikdy nic neobjevilo, nevymyslelo ani ne vynalezlo. Zato toho mnoho napsalo.

To jsou právě oni, masoví vědci.

Jejich síla je v organisaci, vědeckých hodnostech a monopolu na pedagogickou a publikační činnost.

Je zbytečné jim připomínat, že věda není práce, ale výsledek práce, a že za výsledek vědecké práce nelze považovat napsání knihy nebo článku, ale pouze objev či vynález nových idejí.

Tato pravda je příliš prostá, aby ji dnes ještě někdo pochopil.

Musela by se o ní napsat kniha.

A potom, je bláhovost hlásat pravdy, které odporují nejvnitřnějším osobním zájmům lidí, jimž jsou určeny.

Hlavním zaměstnáním dnešních vědeckých pracovníků není věda v původním smyslu tvořivé činnosti, ale biflování a písařina.

Původně psal vědec knihu, aby sdělil světu své myšlenky.

Dnes se liší vědecké knihy z důvodů zcela jiných. O věc samu, obsah knihy, vůbec nejde. Účel publikování je úplně jinde. Především je třeba pamatovat na kariéru.

Člověk se nestává vědcem, když něco objeví nebo vynalezne, ale jednoduše tím, že sesmolí odbornou knihu nebo několik článků do odborného tisku.

Důležité nejsou objevy, ideje o sobě, ale bibliografické záznamy, názvy knih, ne skutečnosti, ale jména.

I ve dvacátém století magie vládne světem.

Kolegové se neptají, cos objevil, ale na čem pracuješ? Ta práce není objevování, ale smolení upocených brebtů.

Jméno, slovo zůstává i ve vědě mystickým zaklínadlem, jemuž se prokazuje nejhlubší úcta. V konkursním řízení se neptají na seznam autorových původních idejí, ale publikovaných prací.

Dříve vědec řešil problémy. Dnes je taková činnost velice podezřelá. Stalo se zvykem psát knihy, a ne řešit problémy, protože se ukázalo, že je to nad síly jednotlivce. Ten může nejvýš přispět, nikdy ne řešit.

Adept, který chce mít ve vědě úspěch, musí být především užvaněný jako pavlačová drbna. Kdo není schopen napsat tlustou knihu, v níž by nebyla ani jediná myšlenka, nemá ve vědě naději.

Odhadem se dá říci, že jedno procento vědeckých prací by se bez újmy poskytovaných informací dalo zkrátit na desetinu.

Zbývajících devětadevadesát procent vědecké produkce nebylo třeba psát vůbec. Pusté plácání je jejím obsahem.

Lze to dokázat myšlenkovým experimentem. Je známo, že dnešní odborník není vůbec schopen zvládnout literární produkci svého oboru.

Ani kdyby četl čtyřiadvacet hodin denně, nestačil by ty spousty žvástů zbaštit, natož rozžvýkat a strávit.

Přesto se nezdá, že by tato skutečnost překážela rozvoji vědy. Tedy větší část vědecké produkce ani číst není zapotřebí. A tedy není ani potřeba ji psát.

Kdyby veškerá vědecká produkce byla tak významná, jak se tváří, musely by mít učebnice každého oboru už miliony stran.

Neustále slyšíme o rozvoji vědy a jako důkaz se uvádí exponenciální růst odborné literatury.

Ve skutečnosti se jedná o bouřlivý rozmach prázdných žvástů, exponenciální růst blbosti.

Odborníci si vzájemně blbnou do noty, jeden idiot studuje zbytečné žvásty druhých idiotů, dohromady se všichni tváří vážně a důstojně, nafukují se důležitostí, bystře rázují chodbami ústavů a fakult, až se jim podaří zblbnout i lidi se zdravým rozumem.

Pomalu nebude stačit papír, aby se na něj vešly jejich arcidíla.

Další vlastností nepostradatelnou pro adepta dnešní vědy je nesmírné šprkounství.

Masový vědecký pracovník našich dnů musí být nabit vědomostmi, palici musí mít vycpanou jako musejní gorila a každý den si ji musí pravidelně vycpávat dál — nebo to musí aspoň obratně předstírat.

Jeho rozsáhlé znalosti jsou však jen podrobnými znalostmi, mořem detailů, vyrobeným jinými masovými vědci.

Jde o spiknutí lidí stejného typu, šprkounů, jak se jim říkalo ve škole, kde představovali nejprotivnější typ studenta a byli vždy, až na vycpaný mozek, úplně pitomí.

Přitom je dávno známo, ale ve vědeckém světě záměrně zapomenuto, že tvůrčí myšlení je neslučitelné s nádenickým biflováním podrobností.

Velcí myslitelé nevěděli ani polovici toho, co obyčejní profesoři. *(Lichtenberg)*

Mezi myšlenkami a vědomostmi panuje téměř antagonismus: velký duch nemůže být magazínem vědomostí. *(Klíma)*

Masový člověk ovšem rád věří, že velký objev bezpodmínečně vyžaduje obrovské vědomosti, neboť tato představa je blízká jeho názorům.

Dnešní doba, jež ne náhodou je dobou masového člověka a obráží jeho cítění, se, jak víme, vyznačuje kromě jiného fetišisací práce.

Práce matka pokroku, buď práci čest, bez práce nejsou koláče, práce šlechtí člověka a tak dál do nekonečna.

Chce-li tedy vědec něco vymyslet nebo vynalézt, musí být především pilný, vytrvale pracovat jako zedník stavějící dům.

Masový člověk, který nemá nejmenší představu, co je duch a jeho kreace, neboť něco takového mu naprosto chybí, uvažuje nutně o duševním pracovníkovi analogicky podle sebe.

A tak se biflounům v této době dobře daří, protože stejně jako zedník také nic jiného neumějí než pracovat, vycpávat si hlavu.

Tito blbové nikdy nemohou pochopit, že duch, který má tvořit, musí být především odpočatý. Duch utýraný nádenickým biflováním nikdy nic nevytvořil a nevytvoří.

K základním objevům, které jsou jedině důležité, nikdy nebylo zapotřebí detailních znalostí.
Nutné bylo něco docela jiného: schopnost nekonvenčně myslet, jít jinou, nezvyklou, neznámou cestou.

Žádat ovšem od biflouna myšlení, a ještě k tomu nekonvenční, je příliš. Nic absurdnějšího si nelze představit. Nekonvenční bifloun je contradictio in adjecto, kulatý čtverec.

Se smyslem pro detail a pílí ve studiu krátí ruku v ruce další vlastnosti nezbytné pro nadějného vědeckého pracovníka: sys tematičnost, smysl pro nudu, nedostatek osobnosti a osobitosti, krátce vlastnosti, které označuje Klíma jako plesnivění ducha pod smetištěm darebných vědomostí. Jde vždy o vlastnosti kontradiktorické vlastnostem tvořivého ducha.

Vědec se nikdy nesmí snažit být zajímavý nebo dokonce snad žertovat. Vědu je zakázáno brát na lehkou váhu. I nepatrný náznak ducha ihned vzbudí podezření, vědci zavětří nějakou čertovinu, zahlížejí úkosem, zda si z nich někdo nedělá legraci.

Nuda a suchopárnost musí z vědecké práce přímo čišet. Pokud po přečtení dvou stran nezačne čtenář zívat a usínat, nenacházeje sílu k pokračování, není stať dobře napsána a je nutno ji přepracovat.

Kdo dokáže vzbudit zdání hluboké zasvěcenosti, má úspěch za jištěn. Je třeba předstírat vášnivé zaujetí problémem, nepřipouštějícím pochyb o jeho nekonečné důležitosti. Právě tím zjednala si věda respekt laiků.

Pravidelné studium je nejlepší cesta k pravidelnému blbnutí, a tím ke kariéře vědeckého pracovníka.

Věda je organisované, kolektivní, společenské poznání. Je třeba klást kamínek ke kamínku a ukázněně zaujmout své místečko malého, ale také důležitého kolečka ve stroji.

Původní myšlenky je třeba rychle zapomenout. Lišit se, byt třeba jen stylisticky od zavedeného rituálního jazyka, je nebezpečné kacířství.

Uniformita, homogenita a zmechanisovanost se staly podmínkami vědecké práce. Ve vědě dvacátého století se už jen zcela výjimečně setkáváme s tím, aby tvůrce byl ve svém díle přítomen, mluvil ze své skutečnosti a svého cítění, jak praví Hegel. Příčinou této nepřítomnosti osoby v díle není snaha o objektivitu, jak vědci předstírají, ale právě prostý nedostatek osobnosti. Homogenní pitomci tvoří homogenní díla.

Objektivita vědy vzniká nasměrováním myšlení tradicemi a učebnicemi. Stádo jde určitou cestou — to je celá ta jejich objektivita!

Ano, hlupáci ovládli vědu.

Stávají se čím dál domýšlivějšími a ješitnějšími, protože jejich výsledky stále ve větší míře slouží potřebám lidu, jenž žasne obdivem.

Hlupák může obdivovat zase jen hlupáka.

Dnešní geniové jsou právě jen význační a výjimeční pitomci. Neměli by psát paměti a životopisy, tam se vždy prozrazují.

Určitá méněcenná vlastnost, například paměť nebo inteligence, je u těchto kreatur abusivně vyvinuta.

Inteligence se stále častěji vyskytuje ve spojení s absolutní konformitou, neschopností skepse a kritického úsudku. Tím se vysvětluje, že inteligentní člověk může být současně úplným blbcem.

Je to ještě horší.

Došlo to už tak daleko, že blbci začali myslet, vymýšlet, vynalézat, objevovat.

Stává se pravidlem, že slušný člověk, který něco objeví, vzápětí zjistí, že to pár let před ním už vymyslel nějaký hnusný vědecký poskok, specialisovaný skřet.

Co ovšem mohou tito parasité vymýšlet? Samé voloviny. Ve světě masové vědy tvořivé myšlení postupně zaniká.

Stále vzrůstá pravděpodobnost, že v megatunách zbytečně po tištěného papíru zaniknou skutečné myšlenky.

Ještě hůř. Postupem doby významné myšlenky už ani nelze publikovat, protože se stalo zvykem o každé z nich napsat knihu, člověk, který to nedokáže, nemá naději, že by svou myšlenku mohl sdělit

světu. Nikdo si jí nevšimne. Jenže právě lidé, kteří mají dostatek myšlenek, nemají čas ani trpělivost psát o každé z nich tlustospis.

Odborná terminologie a metodologie, vytvářející mytologickou tajemnost vědy a srozumitelné pouze zasvěcencům, jsou další mi hřebíky do rakve tvořivého myšlení.

Zdánlivá a ryze formální tajemnost vědeckých prací není výrazem hloubky, jak se snaží předstírat, ale naopak jejího nedostatku.

Hluboká myšlenka je myšlenkou základní a ta je vždy prostá, jasná a zřetelná, descartovsky evidentní, snadno srozumitelná a často svým způsobem vtipná. Vzpomeňme jen Mendela, jenž je klasickým příkladem i z hlediska osudu objevitele.

Od tvůrčího ducha nelze žádat, aby se seznamoval s nějakou terminologií, která je jen spikleneckou konvencí dobře sehraných darebáků. Jeho myšlenka pak ale v jejich světě působí diletantsky a neodborně, nemůže se prosadit a musí zaniknout.

Jako výplod amatérismu, což je pro ně nejhorší myslitelná nadávka, ji budou tito všiváci častovat přezíravým smíchem.

Je ještě další důvod, proč tvořivé myšlení zaniká ve světě masové vědy. Tvořivý člověk především myslí. Myšlení je pro něho přirozeným životním prostředím, vzduchem. Masový vědec především studuje nebo mechanicky pracuje na nějaých bezúčelných výzkumech. Je to pro něho lehčí než myslet, jako je pro dělníka lehčí fysicky pracovat než duševně.

Proto masový vědec není ochoten přijmout novou základní ideu. Jeho pracná studia detailů by s pádem starých před stav ztratila smysl, byla by znehodnocena, jeho celoživotní pilná práce by se ukázala v pravém světle jako hloupá a zbytečná.

Jen žádné fantasie! Nechceme slyšet o ničem vědecky neověřeném. Vše ostatní, co není naše věda, jsou romantické nápady, bláznovství, póza a šaškovina.

Žijeme ve století vědy. Co není věda, jsou pověry zaostalců.

A věda je, když něco náležitě očumíme, ohmatáme, očicháme a ochutnáme. Jevy, s nimiž jsme provedli tyto znamenité úkony, jsou realita a výsledky těchto úkonů, prověřené praxí neboli novým očicháním, jsou pravda. Naivní laik vidí vuřta, sežere ho a vůbec o tom nepřemýšlí. Zato vědec vuřta důkladně prohlédne, očichá, ochutná a teprve poté opatrně rozmělní v ústech a spolkne. Pak pozoruje, co se bude dít. Neděje se nic, a proto utvoří vědecký závěr, že vuřt je jedlý. Jak vzrušující je dobrodružství poznání!

Svět je třeba brát s plnou vážností a k problémům přistupovat zodpovědně.

S vítězstvím hmyzího člověka nastal rozkvět takzvaného realismu a racionalismu.

Jen pilná práce vede k úspěchu. Čím víc hlav, tím víc rozumu. Zejména je nutné stát pevně oběma nohama na zemi.

Když snít, tak podle Leninova receptu realisticky.

Přízemnosti si cení tito realisté jako nejvyšší moudrosti.

Faust je dávno pasé a nemoderní. Byl to blázen, který si kladl úplně nerealistické cíle, dokonce se chtěl rovnat bohům!

Zato naši hrdinové usilují jen o to, na co stačí.

Všechno je jim jasné a co není jasné, jistě se brzy zásluhou vědy objasní.

Co nevíme dnes, dozvíme se zítra. Věda plně podlehla vitalitě davů či spíš ji věrně obráží.

Jejich heslo by mohlo znít: „hmota a věda!" nebo „jsem hmota a kdo je víc?"

Pro své idiotské konvence si našli vědecký název, který by je ospravedlňoval a zároveň znemožnil všechny námitky.

S praštěnými romantiky a mystiky, kteří nejsou schopni realisticky uvažovat, nemá cenu se bavit.

Jsou to nebezpeční nihilisté, kteří negují všechny hodnoty, totiž hodnoty, které my uctíváme.

Šup s nimi do basy nebo do blázince, tam ať si filosofují, jak se jim zlíbí!

Zato my jsme vždycky střízliví, jsme chytří a vždy si víme rady.

Proto jsme také duševně vyrovnaní.

Pěkné svinstvo, tahle vyrovnanost, harmonie, zdraví!

Je třeba zásadně dbát právě příkazů hygieny a životosprávy, jak je právě doporučila neomylná lékařská věda. Doporučí-li zítra pravý opak, je třeba se ukázněně podřídit novým poznatkům. Pokrok vědy nelze zastavit.

Hlavně je třeba pravidelně jíst, denně se sprchovat, po ránu rozcvičovat, spořádaně jíst. Také práce velice přispívá zdraví. Je nejlepším lékem proti všem chorobám. Harmonický život je bez ní nemyslitelný.

Pak jsou tito ctitelé pravidelnosti a harmonické práce velice překvapeni, když v rozkvětu sil a budovatelského nadšení pravidel ně chcípnou na infarkt.

Opice, štvoucí se ve svých praštěných povoláních, aby si, jak říkají, vydělali nebo přilepšili, a přilepšující si pak nakupováním všemožných nepotřebných tretek, vyvražďující se navzájem masově následkem svých maniakálních automobilistických choutek, jako psi o kost se rvoucí o lepší kariéru, a vůbec jednající ve všech směrech zcela instinktivně, se nám hrdě před stavují jako vrcholní realisté, kteří bez vědy a exaktního myšlení neudělají ani krok.

Přitom si tahle pakáž vsugerovala, že se myšlením liší od zvířat a je nedostižným vrcholem přírodního vývoje.

Vsugerovala si dokonce, že je vrcholným květem historie, vyso ce překonávajícím ve všech směrech člověka minulosti, politováníhodného omezence a hlupáka.

Naše doba se vyznačuje podivným domněním, že je více než kterýkoliv čas minulý; ba nevšímajíc si žádné minulosti, ne uznávajíc dob klasických a normativních, vidí v sobě samé nový život, vyšší než všechny předešlé a nepřevoditelný na ně. *(Gasset)*

Dřívější člověk byl podle dnešních vševědů pověrčivé dítě. Teprve nyní dospěl, prohlédl naivitu starých pohádek a nahradil je kritickým rozumem.

Kdysi držel malého člověka na uzdě bůh. Dnes mu však jeho ve vědě vyučení synáčkové řekli, že bůh není. Řekli mu, že on sám je bohem. Rozumem a prací ovládne přírodu a její zákony pro něj přestanou být tajemstvím. Směle se zmocní celého vesmíru, všechno si podrobí, nic pro něj nebude nemožné.

Jenže nemyslící hovado nemůže být žádný racionalista. Jeho racionalismus, zdravý rozum, realismus či jak tomu říká, není nic jiného, než prachsprostý konformismus, neschopný riskovat, myslet a žít po svém, posranost, snoubící se dojemně s notnou dávkou hlouposti a opičáckým napobodovacím pudem.

Kde by se tady měl vzít racionalismus? Uvažme například škrpály. Z hlediska technologie výroby se jistě vyrábějí stále racionálněji.

Ale důvody, které vedou k výrobě takové spousty druhů a vzorů bot, jsou čistě iracionální.

Žádá si je trh, zákazníci, lidé, konsumenti.

Představte si tu hrůzu! Konsumenti si chtějí koupit nejmodernější škrpály a ony zase nejsou k dostání. Konsumenti jsou právem spravedlivě rozhořčeni. Okamžitě musí být zjednána náprava. Hlas lidu, hlas boží.

Absolutní většina lidí uvažuje zcela iracionálně.

Kolik je lidí, kteří nosí staré, nemoderní, nečištěné boty? Kolik lidí dá přednost pohodlí před šaškovským opičáctvím?

Skutečností je, že opravdoví racionalisté platí za blázny a podivíny.

A pak mi vykládejte o vítězství racionalismu!

Veřejné mínění je iracionální a tato tendence se neustále prohlubuje.

Škrpály se vyhazují ne za deset, za pět let, ale za sezonu, protože se změnila móda. Brzy se asi budou vyhazovat dvakrát, třikrát za sezonu.

Je-li však iracionální veřejné mínění, jsou iracionální i vlády, pokud nevystupují proti němu.

A v důsledku toho uvažují iracionálně i vědečtí experti, kteří vládám dávají moudré rady.

Mýtus, že svět se racionalisuje, na jedné straně technisací, na druhé odideologičtěním a demokratisací v oblasti plitiky, práva a morálky, vytvořili všelijací sociologové, politologové a futurologové, kteří sami sebe považují přímo za vtělení racionalismu.

Tito specialisté jsou už dnes přesvědčeni, že by vlastně po právu měli vládnout oni sami. Vláda technokratů se považuje za vládu budoucnosti. Pak prý budou též automaticky vymýceny politické vášně a slavně zvítězí vysoce tolerantní a střízlivý vědecký rozum.

Slepota těchto lidí plyne z jejich konvečnosti. Jsou sami natolik ponořeni v davové ideologii, že ji vůbec nepozorují. Je pro ně naprostou samozřejmostí, o níž se nepřemýšlí.

Generalisovali jsme z bot na politiku. Je to snad přehnané? Ale ovšem že ne. Ty škrpály vyjadřují základní pudovou tenden ci vývoje. Ne politika rozhoduje o škrpálech, ale škrpály o politice. Politika je vedle tohoto zarytě se prosazujícího, stálého a nezničitelného faktoru jen každodenní žabomyšina, dětinské skotačení.

Boty nebo kterékoliv jiné výrobky, jež lze na jejich místo dosadit, vyjadřují přímo podstatu dnešní všesvětově platné ideologie, nového náboženství, iracionálnějšího, než bylo kterékoliv náboženství v minulosti.

Co může vedle něho znamenat nějaká vědecká sociologie? Vytí pinčlů na měsíc. Ubohých psíků, domýšlivě přesvědčených, že svým poštěkáváním uvádějí měsíc do pohybu, že dokonce ten pohyb řídí!

U rozumnějších snad, že tím vytím pohyb měsíce studují a poznávají.

Zatímco tristní skutečností je, že se naučili všichni přesně stejně štěkat, řídíce se měsíčním pohybem.

Přes všechno úsilí nepoznal člověk z přírody ani milióntinu a ona se mu směje a mstí. *(Klíma)*

Opičáci vládnou a rozum zůstává ve službách jejich nevědomých instinktů.

Narazí-li člověk nedopatřením na některého z těchto opičáckých pseudovědců, měl by se mu napřed podívat na boty.

Bude-li je mít čerstvě vyčištěné a nablýskané, je třeba ho poslat do prdele.

A kdyby je měl náhodou ještě moderní a elegantní, pak je třeba ho do té jeho nabiflované prdele pořádně nakopat.

Realismus a racionalismus jsou ostatně nemožné. Předpokládají objektivní, determinovaný a poznatelný svět.

Jenže, jak by měl po Kantovi každý vědět, svět takový není. Zejména sociální svět, stvořený subjekty a jejich konformitou, je úplně jiný, než se domnívají tito rádobyrealisté.

Svět se člověku dané společnosti jeví ve tvarech daných homogenitou myšlení, jednak obecně lidskou, jednak speciální podle nazíracích forem imanentních této společnosti.

Každé individuum, sociální skupina, národ, rasa vidí svět brýlemi svých nazíracích forem, a tak se vytváří specifický charakter jejich myšlení, života i osudů.

Lidé svůj svět vytvářejí. Proto svět barbarů byl jiný než svět Římanů, svět proletářů jiný než aristokratů.

Praxe jako kriterium pravdy je nesmysl. Názory obecně přijímané v dané společnosti jsou vždy praxí ověřeny a ověřovány jinak by je přece nikdo nepřijal. Středověk věřil v boha a jeho existenci si denně prakticky ověřoval.

Čím větší pitomci, tím pitomější vytvářejí svět.

O objektivitě vůbec nelze mluvit. Celý ten realismus je jen obyčejná posranost, zbabělá nebo z tupé omezenosti plynoucí adaptabilitu ke světu, jak běží kolem a jak ho interpretují darebáci, vydávající se za mozkový výkvět.

Myslet, jak myslí ostatní — to je ten dnešní racionalismus.

Vědecký barbar si je neotřesitelně jist svou superioritou nad člověkem minulosti. Má důkazy. Jeho znalosti o světě jsou ne srovnatelně rozsáhlejší a přesnější. Vždyť ti blbečkové dříve ani nevěděli, že Země je kulatá! Nevěděli tisíce věcí, která jsou dnes samozřejmé dětem z obecné školy.

Vědecký barbar napřed vyškrtne z oblasti poznání všechny jiné formy než svou vědu, v níž je přeborníkem a pak se naparuje jako vítěz nade všemi. Je to totéž, jako kdyby kuželkáři prohlásili za jediný sport hru v kuželky a pak se cítili mistry veškeré ho sportu.

Masová věda vsugerovala davům, že její prakticismus, racionalismus a realismus povede lidstvo ke stále krásnější a zářivější budoucnosti.

Mýtus zlatého věku nabyl nových forem.

Zlatý věk, kladený v antice do bájné minulosti a v křesťanské éře do posmrtného života, se nyní přesunul do budoucnosti. Ujala se představa, že lidstvo se v čase neustále zdokonaluje.

Vznikl mýtus vývoje a pokroku.

Vývojová teorie, která byla v devatenáctém století předmětem vážných pochybností a námitek, se stala dnes samozřejmostí, obecně přijímanou vědou i laiky.

Mýtus vývoje se stal součástí obecného lidského povědomí, archetypem, který modernímu člověku nahradil boha.

Je třeba spět stále vpřed — v tom je smysl existence lidstva.

Kolektivní lidské povědomí ovládl názor, že ve vesmíru vládne půvabná harmonie vývoje hmoty, která se stále roztomileji or ganisuje a komplikuje, až konečně nastane slavný okamžik, kdy vypučí první něžný kvítek a posléze chvíle ještě významnější, když ve stepi náhle ze čtyř na dvě nohy vyskočí chlupáč, ozbro jený otesaným šutrem, dílem to jeho z čistajasna se rozbřesknuvšího intelektu.

Pak už náš milý vývoj či pokrok spěje mílovými kroky vese le vpřed k civilisacím a kulturám, mužové mají čím dál větší a chytřejší hlavy, jejich samice zase bujnější poprsí a zadky, člověk se neustále zdokonaluje a ve všech směrech dosahuje stále mohutnějších budovatelských úspěchů.

Strom života roste a kvete, každým rokem vypučí nové větvičky, i člověk roste a tyčí se až do mraků, k hvězdám, překonává smě le všechny překážky a spěje k výšinám, vstříc zářné budoucnosti.

Representanti moderní moudrosti připomínají onoho osla, který před sebou nese trs chutného bodláku, aniž by chápal, že kráčet směle kupředu nemá smysl, jelikož bodlák tímto způsobem nelze nikdy dostihnout.

Nejfantastičtější formy nabyl mýtus vývoje a pokroku v marxistické ideologii, která nám předkládá k víře visi komunistické společnosti, v níž lidé budou pracovat podle svých schopností a dostávat podle svých potřeb. Tento nesmysl, dětinsky ignorující veškeré psychologické i ekonomické principy, si co do myto logičnosti nijak nezadá s představou křesťanského ráje.

Tyto moderní fantasie byly starověku a středověku zcela neznámy. Pojem biologického a historického vývoje neexistoval. Praktik Platon se rozhodl realisovat své představy o ideálním státu ihned. Vůbec mu nepřišlo na mysl, že by se k němu mělo dospět nějakou evolucí.

V každém případě vývojová teorie je a provždy zůstane empiricky neověřitelnou hypotézou.

Miliony let, které postavíme mezi vyvíjející se druhy, nic nezmění na její fantasmagoričnosti. Je to jen bulík, pověšený na nos hlupákům, aby se jim hypotéza vývoje zdála aspoň trochu pravděpodobnější.

Pojem vývoje v sobě zahrnuje představu rozvíjení vnitřního organisačního principu, směřování k nějakému cíli, naplňování ideje. Pokud chybí cíl, nelze mluvit o vývoji, ale pouze o sledu změn. Semeno se vyvíjí v rostlinu, ale skála se nevyvíjí v písek. Ontogenetický a geologický vývoj jsou principiálně rozdílné jevy.

Změny jsou nepopiratelné, ale zůstává problém, zda fylogene tický a historický vývoj jsou vývojem ve smyslu ontogenetickém nebo geologickém.

Moderní věda nejen že přijímá pojetí fylogenetického a historického vývoje jako vývoje ve smyslu ontogenetickém, ale navíc, aby měla v ruce nějaké výsledky, stále přes veškerou kritiku setrvává u zjednodušeného schématu vývoje ve formě stromu.

Toto schéma je v rozporu s veškerou běžnou přírodní zkušeností. V přírodě vývoj žádného organismu neprobíhá takovýmto harmonickým způsobem.

I když akceptujeme mýtus vývoje, bude jistě rozumnější před pokládat, že člověk nevznikl následkem vývoje stromu v určitém časovém období, aby se dál harmonicky vyvíjel, ale na různých místech ve vzájemně nejvzdálenějších dobách mnohokrát, aby zase vyhynul.

Potom je samozřejmé, že současně vedle sebe žili člověk a jeho nejrůznější předchůdci v různých stadiích vývoje nebo degenerace. Je pouhá náhoda, že neexistují i dnes.

Ostatně všechny ty typy jsou mezi námi. Rodí se každý den, i když třeba jako anomálie, mikro či hydrocefalové, idioti, debilové, profesoři antropologie.

Člověka období paleolitu, neolitu, divocha či barbara nacházíme nejen na různých geografických místech Země, ale navíc i uvnitř každého společenství, státu a národa.

Kromě toho, jakmile postulujeme biologický a historický vývoj v ontologickém smyslu, musíme předpokládat duchovní prin cip, který ho umožňuje a usměrňuje.

Jak by látka mohla nabývat tvaru, kdyby tvar nebyl zvláštním principem? *(Aristoteles)*

Připustit, že člověk nebo obecněji savec se přirozenou cestou, jakýmsi samovolným procesem vyvinul z nižších organismů, je naprosté šílenství. Chroust se ti na to vykašle, aby se měnil v myš, ten má úplně jiné starosti, hlavně kde se nažrat a na lézt kolegyni k páření.

A zrovna jako nějaká jednobuněčná potvora nebo chroust, ani člověk nezná duchovní princip svého vývoje. Proto zůstává podstata a smysl lidských dějin tajemným a nepochopitelným mystériem.

Kausálně deterministické pojetí vývoje je úplný nesmysl. V tomto pojetí se dějinný proces má jevit jako výslednice sklá dání dějinných vektorů. Každý vektor je výslednicí předcházejících vektorů a každá výslednice se stává jedním z vektorů následujícího děje. Všechny dějinné události jsou tak kausálně determinovány, a to ve všech nejnepatrnějších jednotlivostech, protože kausální vztah se může týkat jen konkrétních, jednotlivých jevů.

V tomto pojetí se však dějiny na druhé straně jeví jako náhod né, a to v tom smyslu, že jejich celkový směr je kromě významných a imposantních vektorů určován navíc nejvšednějšími lapáliemi, vektory, které se nejen zdají, ale z historického hle diska i jsou bagatelními pitomostmi.

Infantilní příklad; kdyby Hitlerův otec a matka spolu o jisté noci nic neměli, Hitler by se nenarodil, osud Německa by se vyvíjel jinak a spolu s ním by se ubíraly jiným směrem i dějiny světa.

Argument, že by se našel jiný Hitler, protože ho doba potřebovala, naprosto neobstojí. Je to jen průhledný trik, jímž se chce toto pojetí dějin dostat z úzkých. Vůdcové se nerodí zrovna v den, když si doba vzpomene. Alexander, Caesar, Fridrich, Napoleon, Hitler byli nenahraditelní a nezastupitelní.

V deterministickém pojetí ztrácejí dějiny jakýkoliv smysl. Místo vývoje zůstanou jen změny. Kdyby paní Hitlerova měla toho večera špatnou náladu, která zase mohla vzniknout tím, že Hitler senior se zakecal v hospodě u piva a přišel pozdě domů, osudy milionů a události následujících staletí by se utvářely zcela jinak.

Historie, v níž vládne nejpřísnější nutnost, se takto mění ve snůšku náhod neboli chaos. Stává se z ní chaos kausálně vázaných nutností.

Rozšíříme-li deterministické pojetí na přírodu, což musíme, protože je nemyslitelné, aby se příroda děla podle jiných principů než historie, pak ze stejných důvodů jako vývoj historický přestává mít smysl i vývoj celé přírody.

Jakýkoliv pojem vývoje či pokroku předpokládá už realisaci nějaké tendence, směrování k cíli, vyplňování ideje či formy, krátce předzjednanou harmonii. Pouhou kauzální návazností jevů z nich žádným způsobem nemůže vzniknout nic rozumného.

Smysl má pouze pojem kauzálních změn. Jakmile však i v nich hledáme nějakou pravidelnost, řád, něco jiného než chaos, zase už předpokládáme něco předem daného, co se těmito změnami realisuje.

Každé myšlení však předpokládá právě nalezení pravidelnosti a řádu. Chaos je do myšlenkových forem nepřevoditelný.

Tedy je předzjednaná harmonie nutnou formou myšlení v kantovském smyslu.
Možná jsou dějiny chaos. Jenže my je nemůžeme myslet jako chaos, ale pouze jako zákonitý proces.

Positivisté se domnívají, že se víře v předzjednanou harmonii vyhnou, když se budou přísně držet pouhých popisů faktů. Ale jakých faktů? Nezapomínejme, že ona historická noc u Hitlerů je stejně

významná, ne-li významnější než bitva u Stalingradu. Každý bezvýznamný žvást zcela bezvýznamného člověka může mít nenapravitelné a nekonečné historické důsledky.

Fakta musíme vybírat. Jakmile však vybíráme, sledujeme zá měr, neboli opět předzjednáváme. Vnášíme do dějin logiku, neboli ji v nich předpokládáme.

Také opačné pojetí voluntaristické, kdy předpokládáme, že dě jiny jsou výsledkem svobodné činnosti lidí, nás opět přivádí k ideji předzjednanosti.

Myslíme-li si dějiny jako divadelní hru, v níž každý, komu v ní připadla role, hraje ji zcela svobodně a podle vlastního dobré ho zdání, pak si lze myslet rozumný vývoj takové zmatené hry jenom tím způsobem, že je to jediný duch, který básní ve všech, a že básník, jehož pouhými zlomky jsou jednotliví herci, uve dl objektivní výsledek celku již předem v soulad se svobodnou hrou jednotlivců takovým způsobem, že nakonec musí vyjít rozumný výsledek. *(Schelling)*

Stejně jako s dějinami lidstva je tomu i s osudy jednotlivců. Čím větší blbec, tím víc si zakládá na své údajné svobodě. Buď půjde na ryby, nebo také může jít na fotbal. Myslí si, že má vždy možnost svobodné volby.

Zcela jinak soudí lidé výjimeční. Michelangelo sotva mohl svo bodně volit mezi sochařstvím a ševcovinou. Výjimeční jdou cestou osudu, nemají na vybranou. Sami se cítí jako nástroj něčeho vyššího, co je mimo ně a nad nimi. Proč Hitler stále hovoří o svém poslání a prozřetelnosti? Věděl, že to, co činí, nevychází z jeho svobodné volby, ale z nutnosti, které se musí podřídit.

Zde je také pramen nadlidské energie těchto osobností. Cožpak by byl člověk, tato chatrná nádoba všemožných slabostí, jen tak, že si to právě usmyslel, schopen takových výkonů?
Tito lidé jsou si také dobře vědomi, že schopnosti, které jim umožňují plnit jejich úkoly, nepocházejí z nich samých. Vždyť přece není žádná jejich zásluha, že je mají. Nevymysleli si je, ani se pro ně svobodně nerozhodli. Dostali je odkudsi darem.

Co platí o výjimečných, platí cum grano salis i o obyčejných. Jsou dary malé a velké. Každý se může naučit hoblovat prkno, myslet si, že se o to zasloužil zcela sám a nadýmat se pýchou nad svou svobodou. Rozhodl se, pilně usiloval a naučil se. Jenže kdyby byl třeba psem, nikdy by se to nemohl naučit a ani by mu takové myšlenka nepřišla do hlavy. Ale to, že je člověkem, není jeho zásluha, či se snad svobodně rozhodl se jím stát?

Čím vyšší a výjimečnější je dar, tím jasněji se vyjevuje jeho pravá podstata jako daru.

Ať tedy uvažujeme jakkoliv, vždy nutně dospíváme k závěru, že děje přírody, osudy lidstva i jednotlivců se řídí týmž principem, jímž je předzjednaná harmonie — nebo je aspoň tak musí me myslet, chceme-li o nich myslet.

Dějiny jako celek jsou postupné, pozvolně se odhalující zjevování absolutna. *(Schelling)*

Nejsou vývojem věcí, ale idejí.

Proto jsou také naprosto bezcenné prognosy futurologů, založe né na kvantitativních kalkulacích.
Jejich mechanické představy o nebezpečí stoupajícího znečištění ovzduší, vod nebo vzrůstajícího hluku, jak je můžeme den ně sledovat v odborné literatuře a ilustrovaných magazínech, nám mohou posloužit jen jako ukázka, co dokáže inteligentní blb, když se vzdělá, místo aby byl ponechán v blahodárné negramotnosti.

Jsou to všechno velmi vážné jevy. Je třeba alarmovat veřejnost. Štáby masových vědců už o těchto nebezpečích systematicky kolektivně bádají, vážně varují.

V historickém vývoji není však vůbec důležité, zda ve vzduchu létají nějaké smrady a kolik jich tam je, ale které ideje odumírají a které se prosazují.

Technické jevy, jako je třeba právě znečišťování ovzduší, jsou jen důsledkem ideového vývoje.
Víme, že vítězí ideje obyčejných lidí. Jsou to ideje týkající se moderních mýtů jako je mír, práce, rovnost, životní standard, technika, móda, konsum, turistika, sport, populární umění, hygiena a úpravnost.

Odstraňte tyto ideje a budete mít čisté ovzduší. Jinak se namáháte úplně marně.

Nic nezmůžete, dokud bude vládnout člověk, který chce stále něco nového, jiného, modernějšího, stále více předmětů.

Taková je dnešní představa pokroku. Davový člověk trvá na svých právech. Podle módy musí mít nejen nový automobil, ale také hudbu, četbu, informace, názory.

Relativisace hodnot stále pokračuje.

Nastala éra zapomnětlivé luzy, která stejně jako šimpanz nebo dítě stále hledá nová vzrušení, nezajímá se o nic absolutního, pohrdá vším, co má stálou platnost, touží jen po vulgárních novinkách. Co se stalo před týdnem, jako by už ani nebylo.

Také uspěchanost a nervosita dnešní doby je projevem jeho těkavého temperamentu. Dnešní člověk je jako dítě, neposedí, ne postojí, stále musí někde šmejdit, něco shánět, zvědavě pobíhat, jako vrabčák se vrtět.

Odtud také kult sportu a turistiky.

Co je však u dítěte přirozené, je u něho afektace, plynoucí z touhy být stále mladý a čilý, zdatný, výkonný.

Svou nedospělost považuje za ctnost a přednost.

Nestydí se za svůj pubertální temperament, chlubí se jím a za největší štěstí by považoval, kdyby mohl šplhat po stromech jako opice celý život.

Stejné vlastnosti obdivuje u jiných. Tak vznikají dvanáctiletí geniové, kteří dovedou skákat na bradlech nebo na bruslích jako nikdo na světě.

Prostý člověk setrvává mentálně na úrovni třináctiletého dítěte. V podstatě má stejné touhy, záliby i představy o světě. Jeho hračky jsou téhož druhu, jen mnohem dražší. Vnímá svět stejně povrchně.

Otec si často plně rozumí se svým třináctiletým synem. Čtou stejné časopisy, shodně hodnotí televisní pořady, družně si po-diskutují o sportu. Otec se od syna liší jen tím, že se už vyučil nějakému povolání.

V naší době byla z mládí udělána opravdová platforma. Současnost neobsahuje asi grotesknějšího rysu. *(Gasset)*

Stále narůstající moc dětí a mládeže v dnešní společnosti není náhodný jev. Prostý člověk a dítě mají obdobný způsob myšlení, stejné mentální založení.

Historicky jde o úplně nový společenský fenomén. Nic podobné ho se v dějinách dosud nevyskytlo.

Dítě nemyslí. Co považujeme u dětí za myšlení, je instinkt mazanosti. Jako šimpanz není schopno udržet pozornost, soustředit se. Myšlení a učení je pro něho mučením, stejně jako pro opici nebo prostého člověka.

Dítě vyžaduje stále nové hračky. Sotva je má, za chvíli ho přestanou bavit. A takový je i náš drahý lid.

Hlavní význam v tomto dění má pubertální mládež. Ta už se dovede všemi prostředky tvrdě prosazovat a na rozdíl od veškerých dřívějších dob má peníze, stala se konsumentem.
Děti nakupují, a proto se podle nich řídí trh, všichni jim lezou do zadku, aby na nich vydělali. Rozhlas, televise, časopisy se snaží jim maximálně vyhovět a splnit každé přání, aby z nich vyrazily jejich kapesné.

Už to došlo tak daleko, že každý chce být mladý, podobat se těmto připitomělým opičím mláďatům aspoň duchem. Žádná sklerosa, vzpomínky na minulost, babky a dědci vesele skotačí podle nejmodernějších rytmů, aby ukázali, jak jim to pružně a bystře myslí, že jdou s dobou a mají smysl pro vše nové.

V Americe, jak zjistil Riesman, děti v mnohém vychovávají rodiče. Děti jsou především lépe informovány o módních novinkách a liniích. Rodiče se od dětí učí vkusu a modernosti.

Proto prvním úkolem budoucnosti je zkrocení dětí.

Jiným faktorem, který má značný vliv na utváření dnešní společnosti, jsou ženy.

Jejich mentalita je dost podobná dětské, hlavně v materialistickém zaměření na věci, které musí být stále nové a jiné, moderní a elegantní, jinak se samičky začnou nudit a není s nimi k vydržení.

Ženy, mám ovšem na mysli průměr, to je naprostou většinu, zrovna jako děti nejsou schopny idealismu ve smyslu zaujetí abstraktní ideou.

Mají své samečky, fakany, tretky a tak je to správné. Jenže není správné, když ženy tohoto typu ovládají svět.

Dnes je ženská filosofie všem přímo vzorem. Jen žádné ideologie, metafysika je už dávno pasé, jděte s ní do háje. Takové je dnešní veřejné mínění, i vědecké, i politiků, kteří vládnou. Význam má pouze praktická činnost.

Říká se, že žena se v současné společnosti lépe adaptuje. Opak je pravda: společnost se adaptovala ženským představám.

Průměrné ženy ovládly společnost, všechno se dělá v podstatě podle nich a pro ně.

Kvůli nim už také vznikla pánská móda a pacifismus. Pánové musí být elegantní, jinak nebudou připuštěni a musí být pro mír, aby měli blízko domů a netoulali se za děvkami.

Kvůli ženám existují obchodní domy a vyrábí se devadesát pro cent věcí, které se tam prodávají. I dětské věci se samozřejmě z větší části vyrábějí nikoliv pro děti, ale pro jejich matky.

Průměrná žena může běhat po obchodním domě celý den a stá le je svěží a čerstvá, očička jí září blahem. Chlap padá únavou a naprostým vyčerpáním po pěti minutách.

Obchodní domy, katedrály nového náboženství davů, se svým shonem a pestrými, neustále se měnícími dojmy, můžeme chápat jako mikrosvět, v němž se jako na modelu obrážejí dnešní celkové poměry. Je to dnešní svět v malém.

Vyšší člověk, ať muž či žena, se podobným místům zásadně vyhýbá. Nepatří tedy do dnešního světa.

S davovou civilisací je spojen vznik nového typu kolektivismu, pravého kolektivismu hmyzích společenství.

Tento kolektivismus, který od dřívějšího horizontálního může me nazvat vertikálním, spočívá v homogenitě vkusu, mínění, životního názoru a stylu, tužeb a cítění, a v homogenní poslušnosti příkazů shora, které jsou obecně považovány za společensky nezbytné a prospěšné.

Dřívější kolektivismus spočíval na prostém principu společného života.

Často se soudí, že individualita se v takové společnosti nemohla projevit, a proto se v dnešní době vidí éra individualismu a pro ti dřívější kdovíjaký pokrok.

I v horizontálně kolektivní společnosti měly však individua lity možnost se projevit, isolovat se a vytvořit vlastní životní styl. Získávaly v kolektivu výsadní postavení náčelníků, kněží, poustevníků, aristokratů. Řecká polis je nejmarkantnější důkaz možností a kvality takové společnosti.

Starý bezprostřední kolektivismus mohl existovat jen v malých skupinách. Dnešní kolektivismus davů je jev zcela odlišný.

Rozhodování dnešních takzvaných individualistů je individuální jen zdánlivě.

Uvažme jako příklad kolektivní koupání. Dříve se domorodci ve vesnici domluvili, že půjdou na pláž. Dnešní dav se nedomlouvá, jedná zdánlivě podle vlastního rozhodnutí každého jednotlivce.

Ale oni se nerozhodují. Sejdou se na pláži stejným způsobem jako můry v noci u svítící lucerny, řízeni jakoby shora anonymní, tajemnou homogenitou vášní a pudů.

Vědomí uhasíná, každý automaticky činí co druzí a přitom si myslí, kdovíjaký není individualista, protože jedná zdánlivě sám od sebe, ze svobodné vůle.

Už není zapotřebí jako u školních dětí, aby paní učitelka řekla teď a všichni na povel přešli ulici, dnes všichni dobrovolně a z vlastního individuálního rozhodnutí najednou vykročí, když se na semaforu ukáže zelená.

Je to kolektivismus lidí vzájemně si cizích a lhostejných. Zapichují-li jednoho z nich na ulici, ostatní peláší pryč, aby nic neviděli.

Americký životní styl, vláda davů v nejpokročilejší a nejpřirozenější podobě, se šíří světem jako lavina, a s ním i davové etické normy a hodnoty.

Prodávat a prodávat se — to je umění, kterému se obdivuje masový člověk. Židácká podnikavost se ze sprostoty zasluhující pohrdání stala váženou a úctyhodnou činností.

Mazanost je základní hodnotou nové morálky. Úspěchy chyt rých každý schválí. Buďte také chytří, řekne se ostatním. Nikdo nikomu přece nebrání, aby byl stejně chytrý jako ti úspěšní.

Dnešní svět je židáckým světem, protože umožňuje člověku úspěch především podle míry jeho mazanosti. Jako doplněk ovšem neškodí ani inteligence.

Židáctví nesmíme chápat jako rasovou záležitost, ale jako mentalitu, způsob myšlení, nazírání a pojímání světa, názor na život, jeho náplň a smysl. Nejde o filosofii, názor vytvořený racionálně, ale o pudový a societou dotvářený postoj ke světu a způsob jednání v něm. Židáctví je druh praktické morálky.

Vyššímu člověku zcela chybí židácké sklony, toť jeho hlavní poznávací znamení. V praktickém světě je nezkušený jako zajíc a proto mu nelze doporučit úsilí o společenskou kariéru. I když se bude snažit sebevíc, sesbírá pečlivě všechny zbytky svých nejšpinavějších vlastností, za které se hluboce stydí, aby je promyšleně použil za přesně vytčeným kariéristickým cílem, musí zkrachovat. Jeho racionální přístup nemůže obstát v konkurenci individuí mazaných od přirozenosti, jednajících pudově, a tudíž dokonale.

Jedním z typických rysů židáctví je nestydatost. Žid ák si vždycky o všechno řekne. Je velice slušný a zdvořilý, řekne si vhodnou formou, nestydí se.

Uvažuje následovně: proč bych si neřekl, huba mi neupadne, nebude-li mně vyhověno, také dobře, vždyť mě to stálo jen pár slov. A oni často vyhoví, někdy z dobroty, jindy nejsou příliš nadšeni, ale nedovedou jasně a klidně odepřít.

Vidíme zde názorně rozdíl mezi židovstvím a árijstvím, mezi sprostotou a ušlechtilostí, i podstatu jejich vzájemných vztahů.

Árijec si neřekne, stydí se. Nechce nic zadarmo. Pokud možno vůbec od druhých nic nechce a snaží se pomoci si sám.

Je hrdý ten trouba, nerad žebrá. Nerad se vnucuje, raději zaplatí.

Raději ukradne, než by si řekl. Je velice snadné si říci, vždyť stačí otevřít hubu. Líná huba, holé neštěstí. Ale je to zdánlivá snadnost. Pro Árijce je ponižující žádat. Poctivější a slušnější je ukrást. Při krádeži se neprosí a platí se risikem.

Z druhé strany, zatímco Árijec těžko odepře, židákovi to nečiní nejmenší potíže. Je tvrdý, má hroší kůži. Jak jinak by mohl úspěšně kšeftovat? Nezná soucit. Kdyby každého litoval, byl by za chvíli na mizině. Řekne ne a ani nemrkne.

Jedním z důkazů obludné zvrácenosti dnešní doby je, že tato podnikatelská bezohlednost a neschopnost soucitu se vydává ve veřejném mínění za mužnost. Lumpové, kteří se díky těmto špinavým vlastnostem vyšplhali na vedoucí místa v průmyslu a obchodu, jsou stavěni na roveň vojevůdcům a váženi jako nejvýš úctyhodné osobnosti.

Ve vztahu žadatele a požádaného je židák před Árijcem vždy ve výhodě. Árijec je prostoduchý a přímočarý, nechápe subtility mezilidských vztahů v praktickém životě. Je důvěřivý, zbaští všechno, co mu kdo nakuká, můžeš na něm polena štípat, je jako pařez.

Občas mu ale rupne v bedně a je z toho pogrom. Nebo plynové komory.

Na vztahu Árijce a Žida v roli žadatele a požádaného lze demonstrovat historickou podstatu antisemitismu. I když židáctví nechápeme rasově, nemůžeme nevidět, že většina Židů byla vždy židáky.

Židé pak hynou a nechápavě kroutí hlavou. Vždyť jsou tak míru milovní, nikomu neubližují, jsou hodní, slušní a zdvořilí, a přece je ti zlí křesťané nemají rádi.

A vysvětlení je přitom docela prosté. Žid je chytrý, Árijec je hloupý. Nebo není snad hloupost raději ukrást než si říci? Není chytřejší kšeftovat a vydělávat desetkrát tolik než v ně jaké práci? Jenže i nejhloupějšímu Honzovi někdy dojde trpělivost. A pak si to ti chytráci odserou za tu svou náramnou chytrost.

Dnes se Árijci rodem pilně cvičí v židácké mentalitě. Naopak Izraelci prokázali v boji s Araby nejvyšší árijské kvality. Tak se mění svět.

V požidáčtělém, zamerikanisovaném a zkomunisovaném světě se Izraelci jeví jako jeden z posledních árijských národů.

Židácké vztahy se šíří mezi jednotlivci i státy. Západní demokracie zrazují bělochy v Africe a fandí negrům ve jménu vlády většiny.

Svět se amerikanisuje čili komunisuje a tato tendence je nezvratitelná. Většina žádá své.

Hlavními vývozními artikly zkomunisované Ameriky jsou automobily a popmusic, ideje, kterým neodolá masový člověk nikde na světě.

Automobil se stal domácím bůžkem nového náboženství věcí.

Ať běloch, mongol nebo negr, všichni se klaní tomuto novému bohu, pracují pro něj, aby ho uživili, obětují mu volný čas, aby ho provětrali na silnici, riskují pro něj zdraví i životy.

Svá města zamořují jedovatými plyny a nesnesitelným hlukem, na chodnících klopýtají o nárazníky, každý rok vynakládají miliardové investice na stavbu silnic, dopravní značky a jiné věci, které by bez soukromého automobilismu byly zbytečné, údajným dopravním prostředkem si znemožňují dopravu, stěhují se pod zem, aby na povrchu bylo dost místa pro jejich vozy, zabíjejí se jimi navzájem a nechávají jimi zabíjet i svoje děti, vše obětují novým bohům.

Nové náboženství proniká do nejzapadlejších koutů země.

I bolševici před ním kapitulovali.

Masového člověka nelze už zkrotit. Na lidská práva vám kašle, ani neví, co to je, ale zkuste mu vzít právo na automobil! Toho se dnes neodváží ani ten nejtvrdší diktátor.

Druhým vývozním artiklem zkomunisované Ameriky je pop music. Tato antihudba a antipoesie je znamenitým dokladem, na němž lze demonstrovat úpadek dnešního člověka.

Předem odmítám námitku, že jde o neškodnou zábavu lidu, k níž je třeba být shovívavý.

S názorem, že lid je bezvýznamný, masa hlupáků, kteří nemají vliv, protože jen pasivně přijímají rvačky mezi elitami, se často setkáváme mezi intelektuály.

Lidový člověk je podle nich jen matricový výrobek, jeden jako druhý, jednající zcela mechanicky a stojící mimo dějiny a vývoj. Proto je zcela lhostejné, co si myslí nebo nemyslí, co činí nebo nečiní.

Také je lhostejné, zda matricových lidí je miliarda, milion či tisíc. Vyjde to nastejno, jako kdyby existoval jen jeden, kterého je možno chápat jako representanta.

Musím důrazně varovat před tímto považlivě despektabilním a velice lehkomyslným názorem.
Lid není zdaleka taková nula, jak se domnívají někteří domýšliví intelektuálové. Podívejte se třeba právě na následky masové ho automobilismu.

Časy se změnily. Elita je dnes nulou, protože už neexistuje.

Nejsou už králové, císaři, vůdci ani aristokraté. Jen politici a masy.

Nejsou spasitelé, proroci, filosofové ani duchovní pastýři, ale jen poskoci, kteří masovému člověku slouží, místo aby ho utvářeli.

Dnešní elita je elitou davů.

Vliv davů ukazuje plasticky právě příklad popmusic.

Vidíme z něho nad slunce jasněji, co si většina dnešních lidí představuje pod pojmem hodnoty.
Navíc vidíme názorně totalitní tlak těchto svinstev, který musí časem nutně vést ke zkáze skutečných hodnot.

Nelze připustit, že texty popmusic jsou mizernější poesií, a to vřískání slabší hudba. Tak bychom to mohli chápat jedině v pří padě, kdyby skutečná poesie a hudba ještě neexistovaly a chystaly se teprve vzniknout.

V tomto případě však nejde o nepodařený počátek vzestupu, ale o katastrofální úpadek.

Proto musíme popmusic chápat ne jako špatnou poesii a hudbu, ale jako sprostou urážku poesie a hudby, plivnutí luzy na hodno ty, a tím na vyššího člověka, výsměch duchovnímu úsilí nejcennějších jedinců za celé věky.

Domyslíme-li všechny důsledky, nemůžeme strkat hlavu do pís ku a tvářit se tolerantně.

Musíme naopak v sobě vzbudit nenávist k těmto nechutným perversím i prodejným kreaturám, které je produkují, i k jejich konsumentům a uctívačům.

Co s lidstvem, až Beethoven bude zcela zapomenut a Bach se bude občas vyskytovat ve zdžezovaných šlágrech?

Až vyznavači popmusic dosáhnou totálního vítězství, nebude mít smysl ronit slzy nad osudem lidstva. Likvidace této zvěře bude mít stejný význam jako poprášení pole DDT za účelem zničení škodlivého hmyzu.

Luza se už roztahuje bez jakýchkoliv zábran, chybí jí každý pojem sebekritiky.

Dějí se příšerné věci. Hrůzy ze spirituálního hlediska obludnější než totální válka a koncentráky.

Vyšší člověk a s ním lidstvo hyne přibito na kříž terorem luzy, která už dnes může vše.

Nikdo ji v ničem nebrání, nesmí říci křivého slova. Všichni jí musí lézt do zadku.

Nelze si ani v nejsmělejší fantasii představit tragedie, jaké může me očekávat, uvážíme-li její stále absolutnější moc.

Romantik Marx se domníval, že lid zvítězí revolucí.

Vývoj však ukázal, že proletářská revoluce, diktatura proletariátu a podobné představy jsou jednostranná schémata, která nejsou obecně vůbec zapotřebí.

Lid vítězí zcela jednoduše vytrvalým tlakem svého způsobu myšlení spojeným se schopností konsumu, jehož obrovskému rozsahu se nemůže rovnat konsum žádné jiné sociální skupiny.

Tvoří se, aby se prodalo, a protože největší konsument je dav, tvoří se zejména pro něj a s touto tvorbou nelze konkurovat.

Zatímco symfonické orchestry živoří ze státních podpor, soubory popmusic se topí v milionech.

Mají odbyt, v tom je ten vtip!

Jejich výrobky jsou také mnohem lacinější.

Generalisujeme-li z hudby na umění a dále na politiku, vědu, filosofii a na etické normy, názorně vidíme, jak prostá je moderní metoda proletářského vítězství. Snadno se obejde bez romantického hrdinství na barikádách, pro které ostatně dnešní krotcí a ochočení proletáři nemají nejmenší pochopení.

Filosofové vymysleli demokracii a buržoasie ji využila pro své cíle ve jménu lidu, netušíc, že později téže zbraně bude použi to proti ní. Pod tlakem organisátorů davů a masové výroby mu sela být demokracie stále rozšiřována.

Až si najednou lid uvědomil, že okovy, kterými byl spoután, jsou pryč a začal své náhlé, bez vlastní zásluhy nabyté svobody patřičně využívat a zneužívat v intencích svých nízkých tužeb. Po stupně se zmocňuje vlády nad společností.

Poprvé v dějinách dostala luza příležitost se důkladně vyřádit.

Davový člověk vítězí v Rusku i Americe.

Mezi americkými demokraty a ruskými komunisty není žádný podstatný rozdíl v životním názoru. Proto nazývám první komunisty a druhé bolševiky. *(Strade)*

Komunisté američtí a sovětští soutěží, kdo předloží luze více a lepších lahůdek. Vytýkají si navzájem, že jsou špatnými sluhy lidu, neuspokojujícími dost iniciativně jeho touhy a přání. Vytýkají si navzájem, že jsou špatnými komunisty.

Demokratičtí intelektuálové nalézají ostrý protiklad mezi demokracií a komunismem, zatímco mezi komunismem a fašismem nalézají shody.

Argumentují řadou stejných rysů, jako je totalitní stát, teror, zrušení demokratických svobod, vláda jedné strany, koncentráky pro politické odpůrce, monopolní propaganda, umění ve službách státu.

Nejsou schopni vidět lidstvo jinak než brýlemi současnosti s jejími momentálními mýty. Dají na slova.

Jsou ponořeni do problémů, místo aby stáli nad nimi. Ohánějí se logikou a morálkou, kde je třeba nahlédnout do historie.

Nesmyslnost logicko - etického přístupu ke společenským jevům nám nejvýstižněji předvedl Russell, když přirovnal Platona k Hitlerovi a Spartu označil za první fašistický stát. Tak to dopadá, když se chce matematisující humanista stát filosofem.

Názorový liberalismus a demokracii nesmíme chápat eticky abstraktně, ale konkrétně historicky. Jednotlivec existuje z his torického hlediska vždy jako příslušník nějaké pospolitosti. Míra jeho práv je závislá nejen na míře, v níž mu je poskytu je jeho pospolitost, ale také a zejména v míře práv a svobody pospolitosti samé vůči jiným, která ho ovlivňují. Je-li společenství jako celek ovládáno jiným, jsou jím ovládáni i všichni jeho příslušníci. Společenství, aby zajistilo svá práva a svobodu vůči jiným společenstvím, musí vyžadovat kázeň svých příslušníků, podřízení jejich zájmů celku a omezuje tedy nutně jejich svobo du ve prospěch svobody celku. Často, jde-li do tuhého, vyžaduje i oběť jejich života.

Proto nelze kvalitu politického zřízení hodnotit abstraktně po dle míry svobody jednotlivců. Konkrétní podmínky existence společenství či pospolitosti v dané době vyžadují tu menší, tu větší míru omezení jednotlivcových svobod. Právě z tohoto dů vodu se abstraktní etická představa o obecné prospěšnosti ob čanských práv jednotlivců označuje jako mýtus. Občanská práva mohou jednomu společenství prospět a vést k jeho vzestupu, jiné mohou poškodit nebo dokonce zničit.

Liberální a demokratičtí Němci by se nikdy nesjednotili. Demokratické Rusko by se jako Rakousko-Uhersko rozpadlo na řadu malých národních států. Nemá smysl se morálně rozhořčovat nad totalitarismem ruského komunismu, leda z demagogicko-propagandistických důvodů. Jediné, co můžeme objektivně říci je, že mýtus svaté Rusi je v Rusku prožíván silněji než mýtus demokratických svobod.

Angličané naopak provozovali imperialismus pod záminkou, že přinášejí národům dosud nevídanou svobodu. Jde-li o vážné věci, musí nakonec jednotlivci v každém společenství poslušně zařezávat. Každý Američan mohl svobodně vyjádřit svůj názor na válku s Německem a třeba i zuřivě nesouhlasit. Když ale válka vypukla, musel jako všichni ostatní nastoupit v jednom šiku s nimi, držet hubu a nechat se rozsekat na cucky. Přežil-li válku, mohl svobodně pokračovat ve svém žvanění — za to přece ve válce riskoval život.

Každý stát omezuje svobodu svých příslušníků. Podmínkou sociální svobody jednotlivce je negace státu. Tuto pravdu známe už z antické filosofie. Anarchisté ji chtěli prakticky realisovat. Také Marx, na rozdíl od dnešních sovětských marxistů, váže osvobození člověka na postupné odumírání státu. Liberalismus a demokracie jsou ideály jen pro žvanily. Žvanilům zavřeli hubu — není strašnější tragedie.

Ani likvidací státu nelze dosáhnout všeobecné sociální svo body; k tomu by bylo zapotřebí likvidovat jakoukoliv sociální organisaci. Sociální svoboda je možná jen mimo societu neboli o samotě. Ostatně platí zcela obecně, že osvobození se od věci je možné jen úplným vzdálením se věci. Pak je ale zrušen jakýkoliv vztah mezi mnou a věcí, a tudíž i pojem svobody. Jakmile je svobody dosaženo, ztrácí pojem svobody smysl.

Pojem sociální svobody nejpřesněji definoval Aristoteles: svobodný je ten, kdo je pro sebe, a ne pro druhého.

Lidská práva? Jak omezený a nedůležitý, nedůstojný to cíl! Asi jako požadavek trestanců, aby jim o čtvrt hodiny prodloužili vycházku.

Jsou dvě možností: buď opustit lidské stádo a žít svobodně v samotě lesní, nebo přijmout některý z jeho mýtů, žít se stádem a podřídit se jeho zákonům. Žádat svobodu uprostřed stáda nebo dokonce pro všechny jeho příslušníky je úplný nesmysl.

Poučný je antický antropomorfismus, uvažující o státu jako o lidském organismu. Lidé jednají v zájmu celku, aniž by čas to o něm měli představu. Pokud jednají svobodně proti němu, hubí jej a stejně jako zhoubný nádor hynou s ním. Organismus a buňku spojuje navzájem krev. Proud krve živí buňku a buňky tvoří organismus. Krev společného rodu a krev společně prolitá v boji tvoří národ a jeho dějiny.

Humanistické bláboly jsou tak dobré leda do protestních resolucí.

Historie jde svou tajemnou cestou a my, chceme-li pochopit sou časné jevy, musíme zkoumat jejich staré kořeny.

Rozdílný vývoj západní a východní Evropy není záležitost sou časnosti, ale vyústění staleté minulosti.

Od osmnáctého století nastupují v Evropě k moci nové, niž ší třídy. Na Západě tento vývoj vrcholí revolucemi. Teoretické vyjádření svých zájmů nalezly nové třídy v idejích Lockeových a Montesquieových. Individuum má být základem společnosti. Stát má sloužit jednotlivci, a nikoliv jednotlivec státu. Svobody jednotlivce jsou posvátné.

Ve střední a východní Evropě probíhá vývoj jinak. Reformy, které jsou nezbytné, aby se zabránilo zaostalosti a ovládnutí Západem jeho omlazenou agresivitou, provádí shora osvícený panovník. Lid je příliš nevzdělaný a má příliš malý rozhled, aby mohl posoudit své vlastní zájmy. Dobro mu musí být vnuceno. Silný stát, jemuž jsou všichni podřízeni, je podmínkou přežití. Panovník se nazývá prvním sluhou státu.

Tradice osvícenského absolutismu na Východě trvá. Promítla se jak v německém nacismu, tak v ruském bolševismu.

Západní liberalismus a východní absolutismus mají své historické příčiny i filosofická zdůvodnění. Srovnávat oba systémy z morálního hlediska, hodnotit některý z nich jako lepší či horší, je naivní.

Bolševici se i dnes považují za osvícenou elitu, která ví, co je dobré pro lid i pro stát. Za daných podmínek byli a jsou determinováni k jediné možné cestě, shodující se s dosavadním his torickým vývojem.

Pod slupkou ideologických frází či vůbec všelijakých řečí státní ků musíme vidět tlak historické nutnosti. Lenin a Stalin plácají nesmysly o vládě dělníků a rolníků. Jistě jsou věřícími marxisty, přesvědčenými, že budují socialismus a komunismus. Ve skutečnosti budují především mocnou Rus, a to jediným možným způsobem.

Stalinská diktatura se všemi ji doprovázejícími hrůzami není dílem sadistického asijského usurpátora. Není dílem náhody. Nutnost tvrdého centralismu plynula přímo z předcházejících ruských dějin a základních vlastností ruského člověka. Bez tohoto centralismu se Rusko nemohlo pozvednout. Bič byl nutný. Mužik, ponechán sám sobě, by se na všechno vykašlal, chlastal by dál do němoty vodku, nenáviděl sousedy, plival na svůj život a bil svou ženu potěhem. „S našincem, holotou, po dobrém nic nepořídíš..." *(Bunin)*

Leninismus dal ruskému člověku to nejpotřebnější: sebevědomí. Ruský člověk, věčně své nitro pitvající mátoha či zbídačený otrok bez vůle, se najednou stal praporečníkem pokroku a nových zítřků, předvojem pracujících celého světa, vzorem pro všechny.

Co potřebovalo Rusko? Novou, nezištnou, fanatickou elitu. Aristokracie měla cit k rodné zemi, ale chyběla jí aktivita a schopnost vyrovnat se s moderním světovým vývojem. Ruská střední třída nebyla k ničemu. Kupec, nevzdělaný vydřiduch, jehož jediným životním cílem bylo ždímat mužiky a hrabat peníze, se měl stát vůdcem země? V této třídě mohl vidět příslib lepší budoucnosti jen český Honza Havlíček Borovský.

O mužicích už byla řeč. Vítězství narodniků a eserů by znamenalo totální degeneraci země. Právem nenáviděl Lenin mužiky víc než kapitalisty. Kolektivisace byla nutná. Mužik musel být zničen, vždyť by vlekl Rusko zpět do temnoty.

Zbýval intelektuál spojený s kvalitní dělnickou menšinou. Marx byl pro Rusko jedinou šancí. Marxistické poučky byly přesně to, co bylo zapotřebí. Prvořadý byl rozvoj ekonomiky, bez něho se Rusko nemohlo vyrovnat Západu. Byla však naděje, že by k tomuto rozvoji došlo cestou individuální iniciativy? Porovnej me osídlování amerického západu a Sibiře. V Americe pionýr, soukromý farmář, individuální bojovník. V Rusku organisovaný voják. Mužik neměl nejmenší zájem o nějaké průkopnictví. Hniloba ve vlastní vesnici mu byla milejší. Průkopnictví musel zorganisovat stát.

Mužika bylo třeba donutit násilím, aby se stal moderním člo věkem, ctitelem práce, vzdělání, vědy a techniky. K tomu byla nezbytná centrální, shora propagovaná, monopolní, silná a pro všechny závazná ideologie. Jaká jiná ideologie by se lépe hodila než marxismus?

Totalitní stát a totalitní ideologie zachránily svatou Rus, když se její zkáza už zdála neodvratná a vytvořily z ní jednu ze super velmocí.

Takto přibližně bychom měli sledovat dějinnou osudovost, a ne blábolit o ničemnosti nějakých krutých diktátorů.

Byly dvě možnosti: vzestup Ruska, nebo jeho pád. Uskutečnění první možnosti mohlo nastat jedině tak, jak se událo. Zpětně se dějinný proces jeví jako nutný, zákonitý a jediný možný. Přes to jej nelze jednoznačně předvídat. V Rusku bylo mnoho cest k zániku a jediná k vzestupu. Mnohokrát viselo vše na vlásku.

Dějinný vývoj není kausální. Kdyby tomu tak bylo, následoval by po příčině nutný účinek a bylo by možno předvídat budoucnost.

Pojem kausální determinace není v dějinách k ničemu, proto že ke stanovení kausálního vztahu je nezbytné mnohonásobné opakování téže dvojice jevů, tvořících příčinu a účinek.

Analogie s organismem nás vede k závěru o vyplňování ideje a směřování k cíli, jak jej formuloval německý idealismus. Jsou však idea či cíl absolutní? Existuje jediná velká osudovost vztahující se k veškerému lidstvu? Nebo existuje mnoho rozličných, střetávajících se idejí a cílů, z nichž více méně náhodně se některé prosazují a jiné zanikají? Mohl Hitler vyhrát válku? Jaká síla se postavila proti němu, náhoda nebo prozřetelnost?

Jestliže dějiny mají smysl, pak jsou předzjednány. Neschopnost nalézt tento smysl by pak byla jen následek krátkosti dějin.

Idealisté tento smysl nenalezli. Jejich ušlechtilé představy o vznešených cílech dějin působí dnes naivně. Profesoři byli k člověku příliš laskaví a špatně ho znali. Hegel předvídá nástup davů, ale tento fakt se nehodí do jeho systému.

Dnes bychom jeho dějiny jako pokrok v uskutečňování svobody mohli přesněji definovat jako pokrok v uskutečňování svobody bestií. Každý pitomec a darebák stále svobodněji uskutečňuje svou pitomost a darebáctví. Ejhle pokrok!

Po zkušenostech dvacátého století dáme asi spíše za pravdu starořecké představě, jak ji známe z Hesioda: v procesu úpadku lidstva následuje po předposlední době heroické doba železná. Dnes bychom řekli doba mechanismů, v něž se mění i lidé.

Snad se vyplní i tibetská věštba o fysickém úpadku člověka, který v závěrečném stadiu bude žít jen sedm let a měřit jeden loket, a konkrétní věštba, jak se to má stát: přijde nepřítel ze severu, zničí náboženství a ovládne svět.

Zatím máme na vybranou mezi americkým, ruským a čínským komunismem.

Přes různé politické a hospodářské systémy, dané odlišným historickým vývojem, shledáváme mezi Západem a Východem vnitřní shody, plynoucí ze stejných představ o životě člověka, jeho náplni a smyslu.

Západní způsob života není v podstatě nic jiného než úsilí o za jištění materiálního blahobytu pro každého občana. Cílem je společnost hojnosti. O tom se můžeme dočíst v kterémkoliv prohlášení kteréhokoliv demokratického politika, a tak se také v praxi děje.

Americký presidentský kandidát slibuje, že každému občanu ušetří ročně sto dolarů na daních. Tak se vyhrávají volby v zemi, kde uskutečňování svobody davů dosáhlo zatím nejvyšších met.

Bohužel musíme souhlasit s názorem bolševiků, že liberalismus, různost názorů a možnost volby v demokratických ze mích jsou pouhé slupky. Vrabci štěbetají na stromě, jehož pevný kmen zůstává nehybný a zcela je ignoruje. Strom si klidně roste dál a na vrabce — intelektuály dokonale kašle.

Dav neúchylně pochoduje svou cestou. Kdyby v Americe názorová různost skutečně zasahovala vnitřně podstatu národa, pak by se spory neřešily hlasovacími lístky a země by také nemohla prosperovat. Právě ta její takzvaná prosperita je nezvratným důkazem, že základní životní názor Američanů je zcela jednotný.

Tento názor zní: Amerika je nejlepší, protože má největší blahobyt a ve všem je první. Tato prostoduchá idea, hluboce za kořeněná ve vědomí i podvědomí Američanů a vsugerovaná dokonce i

ostatním národům, cítícím se v důsledku toho vůči Američanům inferiorními, sjednocuje takzvaný americký lid a je pramenem zdánlivé síly této země.

Prachy a technika však nejsou žádné skutečné síly. Ukázalo se to ve válce s Vietnamem, kde vyžraní dvoumetroví Američané, dokonale vycvičení a vyzbrojení nejdokonalejší supertechni kou, nakonec hanebně kapitulovali před zbídačenými, hladový mi trpaslíky, na jejichž hrudních koších lze z pětimetrové vzdá lenosti rozeznat každé žebro. Sebevědomím amerických super manů to však zřejmě neotřáslo.

Také cílem bolševiků, plynoucím z jejich ideologie, je neustálé zvyšování životní úrovně lidu.

Cílem obou systémů tedy je, aby každý lump a hlupák měl všechno, nač si vzpomene. Není snad třeba zdůrazňovat, že v ze mích, kterých se to týká, už nejde o bídu, hlad a zimu, ale o ryze umělé potřeby, nebo o ně v brzké době půjde.

Oba systémy jsou komunistické.

Komunismus nemůžeme chápat verbálně jako jakousi ideologii, ale reálně jako kult pracujícího člověka, jeho tužeb a představ o světě.

Rozdíl je jen v tom, že demokraté své smělé cíle neodvozují z dogmatické teorie, jak to sveřepě praktikují komunisté, ale jednají intuitivně a kasuisticky, aniž by o obecných cílech a jejich smyslu přemýšleli.

Úsilí o neustálé zvyšování blahobytu davů probíhá na Západě automaticky jako přírodní proces, protože existuje objektiv ní, na akademických úvahách a plánech nezávislý motor, který pohání vývoj daným směrem. Tímto motorem, roztáčejícím stále větším tempem do nejabsurdnějších obrátek kola materiální výroby, je kapitalistický systém. Základ je ovšem psychologický: touha davů po stále větší spotřebě, touha se chlubit, předvádět se před ostatními a jiné s tím související vlastnosti davového člověka.

U bolševiků taková nutnost zdánlivě není. Dalo by se říci, že bolševici se štvou z vlastní vůle, protože sami dobrovolně vymýšlejí co nejbláznivější a nejnesplnitelnější hospodářské plány, které je pak nejvyšší ctí a hrdinstvím splnit a překročit.

Čistě teoreticky usuzováno by se zdálo, že by mohli nesmyslný kolotoč hospodářského vzestupu zastavit.

Skutečnost je jiná. Za prvé jsou determinováni svou ideologií, která jim toto úsilí předepisuje jako smysl jejich existence. Za druhé je ovládá tlak lidu, toužícího po stále větším blahobytu. A za třetí jim hrozí trvalá zaostalost za Západem, která by dříve či později vedla ke ztrátě posic, získaných druhou světovou válkou.

Paradoxní v komunistické morálce je, že komunista má být člověk příkladně skromný a nezištný, obětavý, který nežije pro shromažďování materiálních statků, ale pro ideu komunismu. Má se tedy dřít jako kůň, nelekat se překážek a tvrdých podmínek, jako ti legendární komsomolci o hladu a zimě stavět železnici nebo přehradu, a to všechno s cílem, aby si ostatní banda či příští generace mohly v pohodlí cpát panděra a nakupovat módní novinky. Vskutku vysoce přitažlivý životní cíl pro nevšední ho, idealisticky založeného člověka!

V této souvislosti je zajímavé zhodnotit oposici v komunistických zemích. Je dvojí oposice, jednak počtem zanedbatelná oposice intelektuálů, žádajících občanské svobody, jednak masová oposice

lidu, který komunistům vytýká, že na Západě je mnohem vyšší životní, rozumí se materiální úroveň. Přitom se komunistům musí uznat, že dělají, co mohou, kopírují ze Západu, co se dá, módu i techniku, novinky, ale jejich hospodářský systém je bohužel tak blbě vymyšlen, že kdyby se rozkrájeli, ne mohou nikdy ten prokletý buržoasní Západ v budování skutečného, nejen verbálního komunismu dohnat.

Že se to nepodařilo, je jedinou záchranou demokracie. *(Peroutka)*

Kdyby komunisté ruského typu dokázali dát luze opravdu vyšší životní úroveň než kapitalismus, byl by s demokracií dávno konec. Luza kašle na svobody, svým skutečným potřebám by je bez váhání obětovala. Lenin vskutku jasnozřivě pochopil, že socialismus může zvítězit nad kapitalismem jenom vyšší produktivitou práce. Demokracie se drží jedině tím, že zatím dovede luze lézt do zadku mnohem účinněji než komunisté. Přináší tomuto posvátnému zvířeti a mocnému démonu dnešní doby mnohem chtěnější a hojnější oběti, a tím ji udržuje na své straně. Svatý dav se zatím domnívá, že demokracie je integrální součástí systému, který zajišťuje jeho blahobyt.

Plyne z toho, že Západ pokročil v komunismu mnohem dál než Východ. Západní komunismus je vláda luzy ve vyšším stadiu. *(Strade)*

A dále z toho plyne, že jakmile někdo prakticky dokáže, oč se zatím marně snažili komunisté na Východě, totiž dát luze v diktatuře více darů, je s demokracií konec.

Německý nacionální socialismus z počátku sledoval nebo aspoň proklamoval stejné základní cíle jako demokraté a komunisté. Bylo třeba získat masy a vyhrát s nimi válku.

Hitler neviděl jinou možnost než regulérní válku armád. Proto musel vystoupit a získat popularitu ideou nacionalismu a socialismu.

Také fašismus je ovšem davová ideologie. Bez mas nelze v po litice nic podnikat — o to se postaral liberalismus a demokracie. Fašismus je jen jiná forma naklonění si mas. Kdyby nebylo liberalismu, demokracie a socialismu, masy by se nestaly politickou silou a fašismus by nemohl vzniknout. Demokraté a socialisté sami nesou zodpovědnost za fašismus, hrůzně zrůdný systém, při jehož pouhém jméně omdlévají. Jestliže oni využili mas pro své cíle, proč by to nemohl zkusit i někdo jiný?

Brzy se však nedalo pochybovat, že Hitlerovo úsilí sleduje cíle diametrálně odlišné od cílů sovětských bolševiků a amerických demokratických kryptokomunistů.

Hitlerovým cílem bylo stvoření nového, vyššího člověka v nietzscheovském smyslu, nové panské rasy bojovníků duševně zcela odlišných od sovětských mechanisátorů, nalézajících smysl života v pracovních rekordech, i od amerických občánků, vyžívajících se honbou za dolarem.

Válka byla nutným předpokladem zrodu nového člověka. Bylo nutné porazit nepřítele, celosvětovou luzu s jejím pudem po spořádané vegetaci ve stále rostoucím blahobytu. Dále bylo nutné, aby rasově kvalitní člověk zocelením v bojovém ohni získal schopnost mečem, a nikoliv židáckou podlézavostí hájit své výsady.

Ani koncentrační tábory nebyly Hitlerovým rozmarem, ale logickým důsledkem jeho absolutních představ o novém světě. Nepřítele bylo nutno zničit totálně, protože šlo o všechno. V sázce byl nový svět, nová epocha lidských dějin, nový, vyšší člověk. Co potom záleží na nějakém milionu lidských štěnic, zatížených špínou a mizérií své a předcházejících generací?

Nemám v úmyslu obhajovat nacistické zločiny. V zájmu objektivity je však třeba odhalit také zločiny druhé strany.

O sovětských zločinech není třeba se šířit. Každý je zná. Rusové vedli totální válku od začátku. Nikdy se ani nepokoušeli tajit, že bojovali všemi prostředky, bez ohledu na válečná pravidla. V literatuře a filmech se dokonce chlubí válečnou činností žen a dětí, připadá jim zřejmě zcela normální. Partyzáni na Stalinův příkaz záměrně provokovali německé represálie, aby se zvýšila nenávist lidu k okupantům. O sovětských koncentrácích a zajateckých táborech dnes už svět ví vše.

Méně se hovoří o zločinech amerických. Likvidace civilního obyvatelstva včetně žen a dětí v koncentračních táborech a pomocí kobercových či atomových náletů je reálně totéž.

Podstatný rozdíl je v morálce. Hitler své zločiny před obyvatelstvem tajil, kdežto Američané je prováděli veřejně před očima celého světa.

Hitler považoval své zločiny za společensky neúnosné. Jen nietzscheovská elita, stojící nad veškerou morálkou, mohla chápat jejich účel a smysl. Proto jen ona o nich měla být informována.

Američanům byly však jejich zločiny čímsi normálním.

Kobercové bombardování německých měst, Hirošima a Nagasaki jsou zrůdnější zločiny než koncentráky, protože odrážejí obludnější stav společenské morálky.

Idea kobercového bombardování mohla vzniknout jen ve společnosti, kde k ní byla připravena morální a myšlenková půda.

Za zločince je přitom nutno považovat nejen pohlaváry, kteří rozkazovali, ale především luzu, které vládli.

Dobrácky čestného a ušlechtilého Yankeeho zřejmě nijak nepohoršovalo, že zabíjí bez výběru lidi, kteří nemají na válce sebemenší vinu.

Za rozhodnutím generálů vidíme v pozadí jako temný mrak bestialitu chátry. Jen jisti jejím souhlasem vzali na sebe generálové a president zodpovědnost za rozkazy k nejděsivějším zločinům konce druhé světové války. Vojáka, který neztratil pojem o cti armády, by něco takového nikdy ani nenapadlo.

Američané se hájí tím, že takto ušetřili mnoho životů svých vojáků. Jenže bojovat a umírat ve válce mají právě vojáci, a ne civilisté. Voják nebojuje proti neozbrojeným ženám, dětem a starcům. To je první a samozřejmý zákon čestného boje. Chce-li být jedna strana lepší než druhá, musí tento zákon dodržovat i tehdy, jestliže ho soupeř porušuje. Jinak ztrácí právo někoho soudit a mluvit o spravedlnosti. Msta není spravedlnost.

Spřízněnost komunistické a demokratické zvrhlosti se plně pro jevila ve společné organisaci norimberského soudu. Stalin ovšem nikoho nepřekvapil. Jeho představy o právu byly známy z předválečných divadelních procesů. Zato demokraté, do té doby nesmlouvaví stoupenci právního řádu, poprvé s neskrývanou nestydatostí na světovém fóru odhalili svou pokryteckou tvář. Porota, která soudí bez zákona. Kdo kdy v demokratickém státě slyšel o něčem podobném? Kdyby postříleli všechny členy nacistické strany, gestapa a SS, bylo by to slušnější. K tomu ovšem demokratičtí svatouškové neměli dost charakteru.

Někdy se u Němců hovoří o komplexu druhé světové války. Zakomplexován by však měl být celý svět.

Hitler aspoň sledoval vyšší cíle. Jeho úmyslem bylo vybojovat s německým národem evropskou a světovou válku elity.

Nebyl omezený nacionalista. Důkazem jsou internacionální jednotky SS, jejichž příslušníci měli tvořit jádro nové rasy. Bylo už rozhodnuto o zřízení vzorného státu SS v Burgundsku.

Uvažme vůdcovu ideu, že pro blaho německého národa je třeba vést válku každých patnáct až dvacet let. Nejde o cíle války, ale o válku samu. Němec, má-li mít a udržet si hodnotu, musí být a zůstat bojovníkem.

Ihned nám musí být jasné, kde je příbuznost a kde rozdíl. Na jedné straně vidíme fanatickou visi nového člověka budoucnosti, na druhé rozbředlé podlézání degenerovaným davům, jejich nízkým vášním a primitivním touhám po malém soukromém štěstí v mravenčí práci a drobných každodenních radostech.

Spojenectví komunistů a demokratů v druhé světové válce ne byla náhoda. Nebyl to výsledek momentálních politických konstelací, ale výraz podvědomé vnitřní shody a porozumění v nej hlubších otázkách.

Za vůdcovými idejemi vidíme linii německého myšlení vrcholícího idealistickými systémy devatenáctého století a Nietzschem. I Bach sem patří, Mendel, Gluck, Beethoven a Wagner.

Na druhé straně nacházíme francouzský racionalismus, zbožnění inteligence, logických hříček a lstivých kombinací, židácké prohnanosti. Dále anglický empirismus, rochnění se v prkotinách okolní přírody, zárodek moderního přírodovědného blbnutí, a jako nejvyšší květ těchto duchaprázdností americký pragmatismus, kde každý trouba má právo na svou pravdu.

Není náhoda, že současně s francouzským racionalismem a anglickým sensualismem se v Německu objevuje něco zcela jiného — mystika ševce Jakoba Böhma.

Tento třetí proud evropské filosofie, vyznačující se hlubokým pohrdáním intelektuální kombinatorikou či přízemními kalkulacemi s přírodními jednotlivinami, vede složitou cestou až k fantastickým visím nacismu o vytvoření nové rasy vyšších lidí, duchovně zcela odlišných od dnešního zuboželého občánka, vyžívajícího se v každodenní bezkrevné vegetaci a zpestřujícího si svou prázdnou existenci pseudokulturními či sportovními zážitky.

Vůdcovy ideje je třeba považovat za vyvrcholení německé filosofie, jeho boj za vrchol evropských, a tím světových dějin.

A do pozoru, když mluvím o Vůdci!

Byl to poslední boj za záchranu člověka před totalitou v člověka inkarnovaného hmyzu.

Vůdcův tragicky marný boj musíme prohlásit za poslední světlou chvíli moderních dějin.

Tento boj byl výsledkem třistaletých příprav. Jedině Němci byli duchovně připraveni, a tím předurčeni přinést nejvyšší oběti ve svatém zápase o budoucnost lidstva.

Vůdce, jako žádný státník, nemohl veřejně vystoupit se svými skutečnými názory. Neměl jinou možnost, než setrvat u nacionalistické ideologie, jíž získal pro své záměry německý národ. Vůdci nezbyla jiná cesta než vybojovat válku o lidstvo pouze s jediným národem. Elity ostatních národů se postavily proti němu, protože ho nepochopily, a ani pochopit nemohly.

Mezi ostatními národy jen malé skupiny prozíravých pochopily velikost a smysl vůdcova boje.

Toto tragické nedorozumění je nutno napravit. V budoucnu se elita už nesmí vybíjet mezi sebou. Má jiný úkol: rozbít spiknutí celosvětové luzy.

Vůdci se nejvíc vytýká idea likvidace celých národů, zejména Židů. Ponechme stranou, že jiní se dopouštěli stejných činů. Američani likvidovali černochy a indiány, Rusové krymské Tatary, Němce, Židy, Estonce, Litevce, Lotyše a další národy.

Podívejme se na věc z hlubšího stanoviska, obsáhněme ji z temnot prehistorie do dálek budoucnosti.

Evropský člověk je nezlomně přesvědčen, že hodnotu má pouze jeho lidský život. Zvířata jsou na světě jen za tím účelem, aby je člověk zabíjel a žral nebo aby se ověšoval jejich kůžemi.

Jestliže si však lidská smečka jako celek legalisovala zločin, proč by si ho nemohla legalisovat kterákoliv lidská podsmečka?

Morálka a právo jsou čistě utilitaristické záležitosti, alespoň v praxi vždy byly pro Evropana. Každá lidská smečka je vždy zásadně používá jen k vlastnímu ospravedlnění.

Jestliže se člověk rozhodl, že jenom člověk má cenu, španělský conquistador, že jenom křesťan má cenu, Američan, že jenom běloch má cenu, proč by se nemohl rozhodnout Němec, že jenom Árijec má cenu? Protože uplynulo několik století?

Zdůvodnit se dá všechno. Člověk musí zabíjet zvířata, aby se nažral, Američan indiány, aby získal půdu a Němec Rusy, aby získal životní prostor.

V dějinách neplatí žádná morálka. Nejsou národy či státy zlé a imperialistické, hodné a mírumilovné.

Spravedlivé rozhořčení přepadených mě nijak nedojímá. Podívejme se na ně blíže a zjistíme, že tito beránci se nijak nezajímali o spravedlnost, když před lety sami přepadli někoho jiného.

Přímo trapný je svatý hněv Rusů. Pokojní budovatelé šťastných zítřků nemysleli na nic jiného než na svou mírovou práci a na jednou byli věrolomně přepadeni. Chudáčkové! Na Litvu, Estonsko, Lotyšsko, půl Polska a Finsko zřejmě už zapomněli.

A tak je tomu se všemi. Jen si prolistujte jejich dějepis!

Nemá-li být morálka jen sprostě utilitaristickou záležitostí, je možný jen dvojí přístup k životu: buď má cenu každý život, nebo žádný. V Indii existují sekty, jejichž příslušníci šetří i životy rost lin. Každé rozdělení živých organismů do dvou tříd na ty, jejichž život je třeba si považovat a druhé, které je dovoleno beztrestně utrácet, je nemorální. Přitom je zcela lhostejné, kde se řez vede, pokud se autoři klasifikace sami zahrnou do první, chráněné třídy.

Odhlédneme-li od morálky a posoudíme-li otázku ceny lidské ho života historicky, zejména s přihlédnutím ke zkušenostem z posledních válek, dojdeme nutně k závěru, že cena lidského života

neustále klesá. Lovci lebek z Bornea, kteří se neštítí pod řezávat děti a babičky, aby získali oblíbenou trofej, jsou pro ti modernímu barbaru, chvástajícímu se civilisací, vzděláním a humanismem, mírumilovnými beránky.

Vůdce svůj zápas prohrál. Neprohrál však jen on a fašismus, prohrála Evropa. Toť základní fakt, z něhož plyne tragika dnešní doby. Neprohráli jen Němci a Italové, ale také Angličané, Francouzi a ostatní.

Splnilo se, co bylo dávno předvídáno. Stará dobrá Evropa už neexistuje, po druhé světové válce definitivně ztratila světový vliv a význam, její ideje zanikají, je odečtena.

Centrum světového dění, i duchovního, se přesunulo jinam.

Poslední ukázkou evropské bezmocnosti byla akce Anglie a Francie v Egyptě roku 1956. Touto lekcí ukázaly Spojené státy a Rusko Evropě, kdo je skutečným vítězem války. Nejde o bagatelní událost, ale o symbol doby.

Největší naivita a iluse je představa demokratických politiků, že Evropu lze zachránit postupným mírovým sjednocováním.

Když tohle slyším, svíjím se smíchy.

Je zcela nepochopitelné, jak třeba takový Gasset mohl po svých historicky přesných analysách vlastností davového člověka a jeho dnešní úlohy ve světě dospět k tak antihistorické, od katedry vyspekulované konstrukci.

Každý, kdo má v hlavě pár ganglií, přece odjakživa ví, že přátelství národů a států je pohádka pro děti. Připomeňme ze současnosti například de Gaullea.

Kromě toho je ke sjednocování, pokud se neděje čistým násilím, vždy nutná nějaká jednotící myšlenka. Sjednocovat se lze jen pod nějakou fanglí. Evropští sjednocovatelé mají dvě: první je pasivní a zbabělá — strach z bolševiků, druhá nízká kšeft. Sjednotíme-li se, bude vše lacinější a v blahobytu doženeme Ameriku.

Sjednocování na základě společných trhů a kšeftů se musí nut ně rozsypat při první vážnější krisi. Jakmile se zájmy sjednocených hokynářů začnou rozcházet, bude po sjednocení a každý bude zachraňovat vlastní kůži.

Státy nemohou být jiné než jednotlivci, z nichž se skládají a representanti, kteří je řídí.

Jestliže se davový člověk vyznačuje zbabělostí, oportunismem, totálním egoismem, závistivostí vůči sousedům a slepě hloupou mazaností, pak i jeho stát musí mít tyto vlastnosti. Ostatně všichni vědí, že je opravdu má a pouze předstírají opak.

Jedině expansivní idea může být základem síly státu či společnosti. Žvanění o kšeftech není žádná idea a má pro společnost stejný význam jako kýhání hus na návsi pro vesnici.

S Evropou je konec.

Nemusíme naříkat, když si uvědomíme, jak Evropané zdegenerovali.

Nemusíme také závidět budoucím generacím, které mají na vybranou, a to ještě jen na krátký čas, než se všechno s velkým kraválem posere, mezi americkým židáctvím, kde se pravý tvrdý chlap pozná tím, že dokáže prodat budík zákazníkovi, který už má tři doma, a mezi ruskočínským bolševismem, kde zase správný chlap, hrdina všedních dnů, stachanovsky překonává pracovní rekordy a šrotí jako dobře namazané kolečko ve stroji, zamontované tam moudrým rozhodnutím bolševické velestrany.

Vítězové druhé světové války, Rusové a Američani, si rozdělili svět.

Za války nikdo nevěřil nacistickému propagačnímu heslu, že německý voják bojuje na všech frontách za Evropu.

A přece to byla pravda.

S Němci prohrála i Evropa.

A bude-li v příští válce semleta mezi dvěma mlýnskými kameny, už na tom vůbec nezáleží. Při své degeneraci v této válce jinou úlohu hrát nemůže.

De Gaulle chtěl obnovit velikost Francie. Byla to zbytečná námaha. Davového Francouze sláva jeho vlasti nezajímá.

Dav zvítězil a ze svobody pro všechny se nutně stává svoboda pro něj a nesvoboda pro každého, kdo k němu nepatří.

Tato tendence bude dál pokračovat a prohlubovat se.

Tak zní zákon moderní doby, z něhož lze odvodit vše.

Proto by byla iluse si myslet, že budoucnost má demokracie západoevropského či amerického typu.

Podle všech příznaků doby musíme naopak předpokládat, že větší šanci na výhru má ruskočínský komunismus.

Lidový člověk nepotřebuje liberalismus. Svoboda slova se mu ve svých důsledcích jeví jako chaos názorů, v němž se nevyzná. Záplavou informací a protichůdných idejí je zmaten. Možnost volby ho nijak neláká, protože ho nutí k přemýšlení, kterého není schopen. Netouží po ideovém kvasu, jímž se vzrušují a ukájejí intelektuálové, ale po jednoznačné, pevné ideologii, které by stačilo věřit.

Takto se o lidovém člověku uvažovalo před válkou. Doba však pokročila. Dnes už lidový člověk nepotřebuje ani žádnou ideologii. Ví své.

Lidový člověk už nepotřebuje k něčemu vzhlížet. Svou ideologii si nalezl sám v sobě. Ode dneška nechť ostatní vzhlížejí k němu.

Dav nepotřebuje vůdce, ale koně, kteří by táhli jeho káru, kam on si přeje. Vůdce potřebujeme my. Proto je obdivujeme. Ne dav, ale elita uctívá Fridricha, Napoleona, Hitlera.

Intelektuálové věří v budoucnost demokracie a liberalismu. Neuvědomují si, že tyto ideje poznala jen malá část lidstva ve velice krátkém časovém úseku. Ostatní o nich nikdy neslyšeli, nerozumějí jim a rozumět nechtějí. Ukázaly to víc než jas ně marné snahy Francouzů a Američanů v jihovýchodní Asii. Se vzrůstající mocí davu se však budou především ve stále větší míře světově

prosazovat miliardové davy právě asijských zemí, jimž jsou demokratické a liberalistické ideje v evropském smyslu zcela cizí.

Ani v Evropě a Americe však nejsou tyto ideje tak silné, aby dav byl ochoten za ně bojovat.

Jedním ze základních pudů obyčejného člověka je snaha žít bezpečně, vyhnout se každému risiku.

I vědu a techniku uznává tento typ člověka hlavně z toho důvodu, že je cítí jako své ochránce.

Z téhož důvodu tenduje k silnému státu, a dokonce i ke kolektivnímu vlastnictví.

Silnější stát může zajistit bezpečnost svých občanů mnohem účinněji než slabý, kde je občan ve větší míře odkázán sám na sebe.

Ne náhodou moc státu neustále vzrůstá všude na světě.

Dav se sám dobrovolně organisuje v míře, jaké se nikdy ne podařilo dosáhnout silou žádnému monarchovi nebo diktátorovi.

Dav nesnáší sociální nejistotu a tu automaticky znamená kapitalistický liberalismus.

Soukromé vlastnictví sice vlastníkovi poskytuje vyšší úroveň blahobytu, ale je spojeno se zodpovědností a risikem ztráty nebo bankrotu.

Jednotlivec se nemůže schovat za kolektiv, risiko za něj žádná vyšší instituce ani stát nepřevezme.

Při kolektivním vlastnictví tomu tak je. Nikdo nic neriskuje, případné neúspěchy sanuje stát.

V soukromém podnikání, činnosti ovšem z našeho hlediska velice vulgární, jsou přece jen prvky anarchie, možnosti nečekaných zvratů a podnikavec tedy musí mít v povaze určitou schopnost čelit nebezpečím a odvahu pouštět se do riskantních podniků.

Malý člověk, hrdina prosté práce, se však hrozí každého nebezpečí, každé, i nejnepatrnější nejistoty.

Anarchický hospodářský systém mu patřičný klid a bezpečí nezaručuje.

Rád se stane ještě větším otrokem, aby získal pocit většího bezpečí.

Jeho zbabělost a touha po pohodlí jsou bezmezné.

Obětuje i visi vyššího blahobytu, je-li doprovázena risikem.

Rád vymění nebezpečnou svobodu za bezpečné otroctví. Klec mu je milejší než džungle. Nemůže ven, ale nic mu nehrozí zvenčí.

Nelze podceňovat ani faktor závisti.

Není vůbec podstatné, že dnešní proletář už nechcípá hlady, ve sele si nakupuje, cestuje a dobře si žije.

Podstatné je, že existují lidé, kteří si žijí ještě mnohem líp, bez materiálních starostí a často bez práce.

Nenávist malého člověka vůči těmto vrstvám se nijak nezměnila.

Marxův historický materialismus má, a ještě bude mít, vliv na další chod dějin.

Marx na rozdíl od všelijakých dnešních sociologů, vyžívají cích se v experimentální pseudopřesnosti a elegantních logických dedukcích, měl čich. Vystihl tendenci dějin.

Jako první si přesně uvědomil, že nastává éra čtvrtého stavu, prostého lidu a proletářů a podle svého patetického hesla, že filosofové svět vykládali, ale je třeba ho změnit, z toho vyvodil důsledky.

Geniálně vystihl nejhlubší instinktivní touhy lidu, hlavně jeho nenávist k boháčům, plynoucí ze závisti k jejich bezpracné mu blahobytu.

Také hned pochopil, co chce lid slyšet a věděl, jak mu dodat ku ráže, aby se s buržoasií vypořádal.

Krádež bylo třeba teoreticky a morálně zdůvodnit, ospravedlnit ji, aby proletáři měli čisté svědomí a mohli se cítit nevinní jako holoubátka.

A tak použil starého triku, že majetek je krádež, boháči jej ve skutečnosti vysáli z ubohých proletářů. Spravedlnost nastane teprve potom, až se majetek buržoasie vrátí chudákům, kteří o něj byli okradeni.

Nebude to krádež, ale expropriace.

Odtud už je jen krůček k jeho teorii hodnoty. Je jí nezbytně zapotřebí ke zdůvodnění expropriace.

Proč patří bohatství po právu proletářům? Protože jedině oni tvoří ve společnosti hodnoty a bohatství. Prostá manuální práce, výroba materiálních statků je základnou, na níž teprve vyrůstají ostatní společenské jevy jako nadstavba.

Všichni kromě manuálně pracujících patří mezi nadstavbu. V podstatě jsou to parasiti, kteří jsou snad někdy potřební nebo užiteční, ale zásadně žijí z dělnické práce. Společnost se bez nich, na rozdíl od dělníků rukou, může obejít.

A proto právem patří dělníkům vláda a moc. Ostatní musí být rádi, že je dělníci nechají žít, protože kdyby nebylo jejich velkorysosti, neměli by se do čeho obléci, kde bydlet a chcípli by hlady.

Jen dělníci rukou tvoří hodnoty, a proto jim po právu patří veškerý společenský majetek a moc.

Jsou elitou lidstva, základem, na němž spočívá společnost, revoluční třídou, které patří budoucnost.

Je omyl, že elitu tvoří tvůrci duchovních hodnot. Tyto hodno ty jsou jenom prd, nadstavba, která by nebyla možná bez práce dělníků.

Důležitá je výroba materiálních statků, a ne nějaké ideje, které jsou z ní odvozeny.

Podstatné je, že Marxovy názory nejsou jen filosofickými ideje mi, s nimiž by měli akademicky polemisovat nějací intelektuálové. Jsou především výrazem geniálního instinktu, s nímž se dovedl ponořit až na dno mělké duše svých oblíbených proletářů.

Není to filosofický názor, ale lidový názor, dokonale se kryjící s představami třídy, která má tvořit tu novou lidskou elitu.

Tito lidé si totiž nedovedou představit jiné hodnoty než materiální, všechno duchovní je jim absolutně cizí, jsou alergičtí na všechno, co zavání duchem, nenávidí intelekt z komplexu, který se u nich vyvinul už ve škole, kde nic nechápali, dostávali koule a byli ponižováni.

Jak by je nepotěšilo, když velký učenec jako Marx jim potvrdí, že měli úplnou pravdu a vědecky jim zdůvodní, že jejich zdravý lidový rozum se nemýlil, když si myslel, že učitelé jsou pitomci.

Praktický život a teorie marxleninských klasiků jim daly satisfakci.

Důležité jsou materiální statky, a proto je třeba jich vyrábět stále víc a víc.

Lid vítězí všude. Jeho touhy ovládly i státy, kde se pracháči při způsobili. Bylo to ostatně snadné, protože tendence stále bláznivějšího rozvoje materiální výroby je i jejich hlavním zájmem.
Ale pozor! Dokud trvá závist, budou dál žít Marxovy ideje o expropriaci. Podstata třídního antagonismu se nezměnila. Trvá dál.

Velký den malého člověka se blíží.

Nastane v okamžiku, kdy překoná svou zbabělost.

A překoná ji, jakmile bude mít jistotu, že nic neriskuje a neprodělá.

Možnost zničit buržoasii bez risika už má. Sama mu ji připravila a dala k disposici.

Touto možností jsou všeobecné a tajné volby.

Teď už jenom zbývá, aby se přesvědčil, že mu ruskočínský komunismus může zajistit větší pohodlí, nezodpovědnost a bezpečí.

Vítězství hmyzího člověka musí mít stejné následky jako vítězství barbarů nad Římany. Římská luza, otevírající barbarům brány města, představuje stejný lidský typ. Tehdy však existoval barbar, mladý dravec, který měl budoucnost před sebou.

Dnešní degenerát mládí jen předstírá. Myslí si, že mládí spočívá ve zpěvu a tanci.

Má však vyhaslé srdce i duši, jeho rozum se stal mechanismem. Stále více se připodobňuje stroji, svému ideálu a novému bohu. I na lidských výkonech, jak vidíme na příklad na kultu spor tu, obdivuje jen mechanické prvky, protože chápat cokoliv jiné ho není schopen.

Z tohoto tvora se již nemůže nic zrodit.

Degenerace lidstva neskončí jen úpadkem duchovní kultury. Bude zákonitě pokračovat, a nakonec se musí obrazit i ve věcech, materiální výrobě, kterou prostý člověk tak zbožňuje.

Předměty totiž nejsou podmínkou duchovních hodnot, ale právě naopak, vznikají teprve jejich aplikací. Přesně podle Platona zde napřed musí být idea sekery a potom teprve může ruka sekeru vyrobit.

Zahyne-li filosofie, bude to mít vliv na úpadek myšlení vůbec a posléze i na všechno ostatní, co myšlení předpokládá, tedy i na techniku a výrobu věcí.

Luza, která po pádu Říma zapomněla na Aristotela a v důsledku toho i na vodovod a způsob, jak ho postavit, zapomene nyní na Kanta a v důsledku toho časem i na elektřinu.

Ostatně ani nic zapomínat nemusí, protože nikdy nic nevěděla. Stačí, když zvítězí.

V hloubi duše davový člověk vždy byl a je přesvědčen, že duševně pracující člověk, ať filosof, umělec nebo třeba i inženýr nic nedělá, jenom si sedí v teple a píše nebo kreslí.

Takový je názor obyčejného člověka, který se už v určitých obdobích masově prosadil v komunistických státech a každou chvíli tam znovu hystericky propuká.

A tak máme před sebou visi do písmene realisovaného automobilového fetišismu. V mohutném chrámu uplácaném z hlí ny, protože už nikdo neví, co je cihla a beton, se člověk budoucnosti klaní poslednímu automobilu jako úžasnému lesklému zázraku.

Nikdo už neví, k čemu automobil sloužil, ale nepochybně je darem nebes a mocným démonem.
Šaman na znamení své moci má v chýši telefon. V dramatických chvílích, kdy kmen čeká na jeho rozhodnutí, zvedá sluchátko a táže se duchů pralesa, co počít.

Takový nás čeká pokrok.

Lidstvo skončí jako degenerované indiánské kmeny, které na lezl Frič v Jižní Americe. Jejich příslušníci, zahnaní civilisací do močálovité džungle, postupně zapomněli mluvit a dorozumívali se jako zvěř pouhými skřeky. Řeči používal pouze kouzelník při náboženských obřadech, aniž by však už věděl, co říká. Fričova hypothesa, že opice vznikly z člověka, a ne na opak, opírající se kromě jeho pozorování těchto indiánů o argument, že lebeční kosti mohly spíše srůst než se rozdělit, stojí za zamyšlení.

Tato fantastická hypothesa se dnes stává skutečností. Vývoj literatury za poslední století charakterisuje stále klesající bohatství jazyka. Říká se tomu demokratisace. Vrcholem jsou za tím televisní a obrázkové seriály. Moderní barbar zapomíná mluvit.

Tak skončí tento svět nevídaných optimistů pokroku a vývoje.

Nedejme se zmást jejich vitalitou.

Vitalita je jistě jediná pozoruhodná vlastnost obyčejného člověka, který se v současnosti celosvětově ujímá vlády.

Životaschopnost dnešní společnosti je životaschopností právě této třídy.

Svět se sjednocuje. Davový člověk se dere bezohledně vpřed ve všech světadílech.

Cítí dnes před sebou všechny možnosti, vesele přeskakuje překážky, které se mu staví do cesty, užívá plnými doušky své svobody a stále vzrůstající moci.

Svým dravým elánem strhává a podmaňuje si často i kvalitní, myslící jednotlivce.

Životaschopnost je však hodnota biologická, nikoliv sociologická. Životaschopnost sociální skupiny nemůžeme považovat za kriterium její hodnoty. Životaschopná je každá veš.

Dále uvažme, že jakmile se i vitalita této poslední životaschopné třídy vyžije, nastane už jenom z tohoto důvodu krach, neboť ne bude už ve společnosti žádný jiný stav, který by se mohl probudit. Ledaže by nastoupil poslední, pátý stav. Nesuďme předčasně, že tato třída není ani za mák státotvorná. O lidu také až do osmnáctého století nikdo nepředpokládal, že by se mohl stát politickou silou.

Podle Klímy se mužný obličej vidí už jen občas mezi dělníky. Do dejme, že spíše mezi zloději, lupiči, vrahy a jinými kriminálními živly. Jedině v těchto oborech najdeme dnes tváře, které jsou vý razem osobnosti, pevnosti, odhodlanosti, statečnosti, tvrdosti, nezdolnosti, samostatnosti, asociálnosti, nekonvenčnosti, bojovnosti, autismu, připravenosti k činu, schopnosti riskovat, ne ochoty žebrat a podlézat, hrdosti, čestnosti, poctivosti, slušnosti a zdravého kverulantství.

Muži pátého stavu se ostatně v praxi už výborně osvědčili. Stavovská příslušnost členů SA je všeobecně známa. Taktéž elity NSDAP, včetně Hitlera, profesionálního povaleče, štítícího se jakéhokoliv občanského povolání, policejního špicla, kýčaře, lenocha a nevzdělance.

Vskutku nejkuriosnějším jevem Třetí říše je symbiosa typů, rekrutujících se ze zločineckého podsvětí s aristokratickou armádou a bismarckovskou byrokracií, pro něž oddaná služba státu a bezúhonnost byly nejvyšší ctí a samozřejmou povinností. Pasáci holek, zloději, hochštapleři, homosexuálové, narkomani a vrazi se stali dědici idejí i politických realit, vytvořených Fridrichem Velikým, důstojnými dovršiteli německé filosofie a kultury. Nechybělo mnoho a vyrobili by nadčlověka. I tak vytvořili mnoho positivního. Stali se tvůrci druhé světové války, nejznamenitějšího kulturního činu tohoto století, jehož význam nebyl ještě zdaleka doceněn a ukáže se teprve v budoucnosti.

Teoreticky se zdá jasné, že i pracující dav, který se dnes cítí tak mladý a plný sil, bude poznenáhlu stárnout, vadnout, cítit se unavený a znuděný svou činností, která mu najednou bude při padat marná a zbytečná.

Nebo se vyplní prognosa Bendova. Je možné, že druh homo sapiens po milionech let tápání teprve právě nyní nachází své pravé místo v přírodě, které je s ní také v plném souladu.

Ode dneška úsilím lidí stejně jako všech ostatních tvorů bude co nejdůkladněji se nažrat, zajistit si maximální bezpečí, postavit si co nejpohodlnější hnízdo a pilně se rozmnožovat.

Nemoc je vše, co je nenormální, vybočující z normy. Myslící člověk jako biologický druh je nemocný tvor. Rozum je nemoc, pokud bují nad přírodní účel.

Takový rozum občas v lidstvu bujel, alespoň v jeho nejlepších jedincích.

Tato nemoc odlišovala člověka od zvířete.

Člověk není ani v nejmenším povznesen nad pouhou animálnost tím, že má rozum, používá-li ho stejným způsobem jako zvířata svého instinktu. *(Kant)*

Ostatní tento nenormálně přebujelý rozum poslouchali. Například věřili v boha, neužitečně plýtvali prostředky na stavbách chrámů.

Teď ale zjistili, že to byla hloupost.

Rozbřesklo se jim, že zmatené bláboly duchovních lidí, bytostně odporující jejich vlastním představám a zájmům, není už třeba respektovat.

Rozhodli se poslouchat svůj vlastní rozum, který v plném souladu s přírodou slouží jen jako prostředek sebezáchovy, přizpůsobení se prostředí a péči o mláďata.

Absolutní většina lidstva po celou dobu jeho existence jiný rozum nikdy neměla.

Většina lidí, podobná zvěři z lesa, měla vždy rozum jen k praktickým účelům.

A teď se právě praktickým lidem rozsvítilo v palicích. Zjistili, že duchovního člověka vůbec nepotřebují.

Nastala chvíle demaskování duchovních lidí.

Nastala chvíle jejich degradace na služebníky lidu, poskoky luzy.

Duchovní člověk se dříve skrýval obratnou kamufláží. Jeho přebujelý intelekt často doprovázel ve značné míře i praktický rozum, který ostatní potřebovali.

Nyní došlo ke změně. Praktický blbeček si vychoval inteligenta ze svých řad, dal mu školy.

Objevil se nový lidský typ, jenž má dostatek inteligence, ale výhradně praktické.

Vše duchovní je mu stejně cizí jako jeho otci, řezníkovi či hostinskému, kombajnéru či sedlákovi, instalatéru či zedníkovi, účetnímu či provoznímu referentovi.

Naprostou většinu dnešních vysokoškolsky vzdělaných specialistů je nutné zařadit mezi dav.

Tito moderní vzdělanci nemají ani ponětí o existenci evropské kultury.

Klidně Evropu odepsali, nehlásí se k ní, je jim cizí jako zulukafrům.

Proto také mohou kdykoliv kamkoliv emigrovat, klidně od minuty dál provozovat své povolání, aniž by vzdechli po domově.

Dílo předků za nic nepovažují, je jim lhostejné, nikdy o takových věcech ani nepřemýšlejí.

Někdy se tyto stvůry označují jako techničtí barbaři, nádeníci hmoty. *(Strade)*

Nerekrutují se však jen z řad techniků.

Tvoří většinu odborníků všech profesí, praktických i teoretických, technických i humanitních.

I mezi historiky a filosofy se dnes většina domnívá, že vrcholem kultury je Armstrong a podobná individua v jiných oborech.

Co je nejhrůznější: tito lidé se považují za smetánku společnosti, nejvyšší elitu, za nejkvalitnější a nejhodnotnější lidský typ.

Banda, která je duchovně na úrovni průměrného absolventa pěti obecných tříd a zajímá se přesně jako on výhradně o chlast, děvky, fotbal, televisi, turistiku, moderní odrhovačky, hnízdo a rodinku, se tváří povzneseně a cítí se ostatním nadřazená!

Ten absolvent aspoň ví, co není, kam nepatří a necpe se tam.

Noví vzdělanci vytvořili pseudoelitu, v níž pro duchovního člověka není místo.

Duchovní člověk, tvor s bezúčelně vyvinutými city a intelektem, se ukázal jako kreatura nemocná a společensky stejně zby tečná jako ruská šlechtična.

Zatím se ještě některým z těchto bláznů, zejména umělcům, daří občas své nemoci prakticky využívat.

Je-li nemocných téhož druhu víc, mohou v ostatních vzbudit ilusi, že je společnost potřebuje.

Brzy si však lid položí otázku, k čemu slouží to jejich umění? Komu se líbí? Koho osvěží? Komu dodá nových sil k dalšímu budovatelskému úsilí? K čemu to umění člověka vychovává?

Tyto otázky byly už ostatně položeny a zodpovězeny ruskými bolševiky.

Na Západě je klade a zodpovídá lid sám svým postojem. Co se mu nelíbí, nekupuje. Masový člověk včetně své vrstvy inteligentů nepotřebuje umění, ale bestsellery, módní, literární, hudební i výtvarné zboží.

Jakmile se objeví nový módní trhák, dav včetně davu inteligentů šílí nadšením.

Ve frontě před pokladnou kina, kde se právě promítá nové davové veledílo, můžeme studovat dav v jeho skutečném dnešním složení. Sejdou se tam všichni, od dělníků přes úředníky a lékaře nebo inženýry až po docenty.

Lid také volí své representanty do zákonodárných sborů a ti jsou povinni hájit jeho zájmy, především účelně hospodařit s penězi daňových poplatníků. A nemá-li daňový poplatník zájem o věci nepraktické, nemá representant právo strkat do nich jeho peníze.

A tak i na Západě, ačkoliv se dosud někde vyskytují nesmělé tendence k opaku, se nakonec musí prosadit zdravá mentalita lidu.

Kdysi Aristoteles stavěl filosofii ze všech věd a umění nejvýš, protože neslouží žádnému účelu, ale jako jediná je jen pro sebe. Dnes tato její vlastnost posloužila jako důkaz její zbytečnosti.

Éra duchovního člověka končí. Snad budeme muset dát za pravdu Marxovi, že všechno, co tu dosud bylo, patří do prehistorie a tvoří období hledání, které bude překonáno teprve nastupují cí érou věčného komunismu, kdy lidstvo skončí s planým mudrováním, kladením si neřešitelných otázek, které, jak dokázali novopositivisté, ani otázkami nejsou, protože nemají smysl, a napře svou sílu i tvůrčí schopnosti k praktickým cílům.

Snad má pravdu Benda, že lidstvo teprve v této éře vědy a permanentního zvyšování materiálního blahobytu nachází své pravé poslání.

Je to ještě horší. Většina potřeb, o nichž obyčejný člověk tvrdí, že jsou praktické, vůbec takové nejsou.

Obvykle jde o něco zcela jiného než praktičnost a užitečnost. Například jde o módu nebo záležitost prestiže.

Nejde o praktičnost, ale o vyhovění davovému vkusu a představám.

Praktičnosti davového člověka by se správně mělo říkat blbost.

Ten ubohý pitomec si zase něco namlouvá.

Své primitivní touhy musí odít seriosním slovem, aby působily důstojně.

Užitečné je to, zač je dav ochoten zaplatit. Toto je přesná definice dnešního pojmu užitečnosti.

Na obzoru není vítězství nadčlověka, ale podčlověka.

Éra přechodu končí.

Bylo to období zmatků, revolucí, válek, anarchie a neklidu.

Člověček budoucnosti žádá něco zcela jiného: mír a klid, pokojnou budovatelskou práci, bezpečí, zajištěnou existenci, příjemný kolektiv.

Chce si blaze žít.

Ideologický liberalismus se zmatenými názorovými kontraversemi a anarchický hospodářský systém mu patřičný klid a bezpečí nezajišťují.

Nastane konec dějin.

Proto buržoasie a její demokracie nemají do budoucnosti žádné vyhlídky.

Dav na Západě stále častěji papouškuje frázi, že „příliš svobody škodí".

Nový člověk chce mít všechno pěkně naplánované, není zvědav na nějaká překvapení.

A tak se podle všech příznaků neodvratně blíží doba stability lidského společenství, kdy konečně nastane zlatý věk sbratření všeho lidstva, jak to předvídali staří mudrcové a zejména vousatí marxističtí klasikové.

Všechno se to bude radostně navzájem pářit a s veselou myslí užívat pozemského života.

Pod vedením vědy bude lidstvo plánovitě mířit k dalším metám a budovatelským úspěchům.

Bude konec rozvášněných myslí, citových erupcí i dějinných konfliktů.

Bude konec nadvlády nerozumu, z něho plynoucí neplánovitosti a všech potíží. Bude konec ideologií.

Konečně nastane vytoužený věčný mír.

Jako se civilisovaní lidé nervou na ulici, nebudou se rvát ani národy a státy. Turistika přispěje k vzájemnému poznání a po rozumění národů i ras. Řeč se natolik zjednoduší a zdemokratizuje, že si všichni snadno budou rozumět. Mládež se spřátelí na mezinárodních festivalech písní a tanců.

Spenglerův objev, že sedlák je mimo dějiny, nepostihuje skutečnost v plné šíři. Nejen sedlák, ale vůbec obyčejný člověk je mimo dějiny, protože jeho zájem se upíná jen ke konkrétním, stále se nekonečně monotónně opakujícím každodennostem.

Obyčejný člověk nechce žádné dějiny, nenávidí je, nechce události, ale klid a pokoj, aby se mohl nerušeně věnovat své soumaří práci a všedním záležitostem.

Člověk dosáhne definitivního stadia domestifikace.

Zbydou jen budovatelské problémy, jejichž řešení je plně v rukou pracujících.

Každým rokem ovšem budovatelé vyrobí mnohem více a lepších automobilů či ledniček — takový bude jejich dějepis.

Práce, ta matka pokroku, šlechtící, a dokonce vytvořivší člověka, se stane radostným údělem každého jednotlivce.

Lid zvítězí.

Nastane období hnití.

Není třeba se rozčilovat.

Hnití, vegetace, každodennost, průměrnost, smíšení všech ba rev v neutrální šeď je normální jev. To plyne už z pojmu normálnosti.

Jen výjimečně se vyskytne něco mimořádného.

Tato tautologie platí jako nejobecnější zákon všech přírodních jevů, i pro lidstvo, jednotlivce, i pro myšlení.

Jednou za sto let se vyskytne genius, jednou za tisíce let kultura či civilisace.

Z hnoje občas vypučí květ.

Někdy páchnoucí, civilisace kramářů a procovského přepychu, jako Kartágo nebo Byzanc, občas obdivuhodný, jako Evropa nebo Indie.

Proto můžeme předpokládat, že již dříve, řádově před desetitisíci a statisíci lety nutně ze statistického hlediska byly na zemi civilisace a kultury, které beze stopy zanikly jako bájná Atlantida.

Nyní nastává období činoidního nebo přímo čínského hnití, kdy se nic neděje a tisíc let se jeví jako okamžik.

Jestliže lidstvo bude dlouho hnít, nesmí nás to přivádět z míry.

Musí to být.

Jestliže hniji, není na tom nic zvláštního. Výjimečné a vzácné je, když nehniji.

Je třeba dlouho hnít, aby bylo možné občasné nehnití.

Prognosa Bendova je však příliš jednostranná. Malý člověk není jen soumar, pokojně mravenčící na své zahrádce. Je to také nenávistná hyena, která dovede cenit zuby.

Davový člověk není mírumilovný — je pouze zbabělý.

Blázen, kdo se nechá ukolébat mírumilovnou maskou neškodně se tvářících bestií.

Proto není pochyb, že zdánlivě neškodný a jako beránek nevinně se uculující prostý človíček vbrzku rozpoutá třetí světovou válku.

Dav nemá ideály a nemá za co bojovat. Odsuzuje válku. To však neznamená, že nemůže být její příčinou.

Zbabělé šelmy, které se třesou strachem před každým sebenepatrnějším a často vůbec neexistujícím nebezpečím, vyžívající se v drobných nenávistech a malicherných závistech ve svém okolí, jsou přímo předurčeny, aby se navzájem požraly.

Jejich agresivita není výrazem síly, ale strachu, a jejich strach se za příhodných okolností mění v agresivitu.

Masovost se prosazuje všude a ve všech směrech. I příští válka bude masovou válkou mas, vyvolanou masami.

Tato válka bude, jak všichni vědí už předem, nejbestiálnějším a nejničivějším řáděním, jaké kdy poznaly dějiny. Snad by se ani neměla nazývat válkou, protože to bude jev kvalitativně od války zcela odlišný. Bude to spíše jakási asanace.

Davový člověk nezná úctu k životu, kromě svého vlastního a nejvýš svých dětí. Dokázala to lhostejnost světového veřejné ho mínění k Hirošimě a denně to dokazuje lhostejnost kolem jdoucích k obětem násilí ve velkoměstech.

Luza si nedovede vážit ani věcí, plodů svého vlastního potu. Jakmile se stanou nemoderní, bez zábran je odhazuje. Také tato lhostejná ničivost luzy je jedním z důvodů nevyhnutelnosti třetí světové války.

Masovému člověku ničení nečiní potíže. Ničit ho učí každodenní život.

Smetiště a šrotiště stále narůstají, až ve formě válečných trosek pohltí celý svět.

Náplní života prostého člověka je rvačka o mizerný žvanec a malicherné výhody. V normálních klidných dobách jeho sadi stická bestialita dříme v podvědomí, neprojevuje se a není pozorovatelná. Jakmile však nastane krise, špína vyplouvá na po vrch. Davový člověk je schopen vraždit, aby pro sebe urval kus žrádla. Co budou jíst ostatní, ho vůbec nezajímá, ať chcípnou.

A stejně jako on v soukromém životě uvažují i jeho representanti v rámci státu a jeho politiky.

Davový člověk není schopen objektivity. Uvažuje o všem vždy jen ze svého osobního hlediska. Nezná snášenlivost, respekt k názoru a zájmu druhého, není ochoten k žádné oběti ani po moci. Vždy pečlivě kalkuluje. Všechno se mu musí vyplácet, i spolupráce a přátelství.

S úplně shodnými rysy se setkáváme v politice jeho representantů.

Proto ani státy davového člověka nejsou mírumilovné. Jsou pouze zbabělé jako on.

Mstít se osobám, o nichž se domnívá, že mu způsobily příkoří, považuje davový člověk za normální a samozřejmé. Neumí od pouštět ani zapomínat, není schopen velkorysosti. Proto jím ve dené války neznají morální pravidla a jsou vedeny s nejzuřivější bestialitou. Příští válka nutně v tomto směru překoná všechno, co tu dosud bylo.

Davový člověk je ve své podstatě krutý a zlý, nezná slitování. Jakmile cítí u druhého slabost a dostane odvahu, stává se z beránka ihned vlk.

Stejný charakter má jeho politika i jeho války.

Jeho tupá poslušnost, plynoucí ze zbabělosti, rovněž vytváří možnost války, přestože je jen pasivním faktorem. Kde není možnost, nemůže nastat skutečnost. Kde však je možnost, tam jednou skutečnost nastane. Jako poslušně chodí každý den do práce, nastoupí malý člověk poslušně i do války.

Ukázněné přecházení křižovatky na zelenou je dobrou přípravou k ukázněnému umírání v masové válce. *(Strade)*

Důkazem jsou obě světové války. Malý počet dezertérů překvapoval i generální štáby.

Ve válce se pak ty ubohé, nevědomé bestie bijí hlava nehlava ve zběsilém šílenství, vyvolaném jejich nezměrnou zbabělostí.

První a druhou světovou válku rozpoutal určitý typ člověka a společnost, kterou tento typ tvoří. Tento typ člověka v obou válkách zvítězil, jeho společnost trvá nezměněně dál. Proto je další válka nevyhnutelná. Rozpoutal-li tento člověk dvě války, rozpoutá další.

Existence atomových zbraní je dalším faktorem, činícím válku nevyhnutelnou. I pro ně platí, že kde je možnost, nastane skutečnost. Existují-li, budou také použity.

Vznik atomových zbraní ve společnosti ovládané masami není náhoda. Masový člověk se bude ničit masovou zbraní.

Historie lidstva je historií násilí a nikdy nebyla ničím jiným. Jed ni se snaží zabít nebo zotročit druhé. Lidé se dosud kompletně nevyvraždili jen proto, že k tomu neměli dostatečné prostředky. Dnes je mají, a proto se vyvraždí. Nic není jasnější a samozřejmější. Konec lidského rodu na Zemi se neodvratně blíží. Protože základní lidské pudy jsou stále stejné a není naděje, že by se změnily ani po nejtvrdších ranách osudu, je jediná možnost pře žití člověka v tom, že po atomové válce klesne na takzvaně nižší úroveň, zapomene na vědu a techniku. Před lidstvem jsou dvě alternativy vývoje: buď úplný zánik, nebo zánik vědeckotechnické civilisace. Optimismus je tedy zcela na místě.

Lidští červi se příliš rozmnožili. Třeba je zredukovat, dokud není pozdě. K tomuto účelu vznikly zbraně masového ničení. Masy červů se jimi zredukují podle stejného přírodního principu jako jistý

druh myší, které v případě přemnožení kolektivně mašírují do řeky, aby se tam dobrovolně utopily. Z hlediska tvořivé přírody je to pouze technická záležitost. Všem živým tvorům je tak jako tak souzena smrt. V případě přemnožení jde jen o to, aby jich určitá část jednorázově pochcípala o trochu dříve, než by bylo nutné za normálních okolností. Červi si budou ovšem stěžovat na krutost a nespravedlnost.

Co k tomu říci? Nerouhejte se bohu-přírodě, nechtějte mu poroučet, nedělejte se chytřejší než on, neždímejte ho jako dojnou krávu a nebude se vám mstít.

Hmyzí člověk způsobí válku prostřednictvím svých representantů, moderních politiků, lidí bez idejí a názorů, bez charakteru, mravnosti, beze cti, bez zábran, lidí neznajících soucit, milosrdenství ani pouhou slušnost.

Malým darebákům vládnou velcí darebáci — a ti rozpoutají válku.

Příští válka vypukne náhodou. Bude možno prokázat, že válku ve skutečnosti nikdo nechtěl.

Tak se aspoň bude zdát historikům, kteří se orientují na takzvaná fakta a jejichž analysy a předpovědi jsou proto tak povrchní.

Skutečností však bude, že luza různých zemí se do sebe zahryzne z téhož důvodu jako zbabělý pes někdy ze strachu do člověka, kterého se bojí a jenž se bojí jeho.

Jediným výsledkem subjektivního odporu luzy k válce bude válka ještě masovější, totálnější a bestiálnější, než byly války v minulosti.

Třetí světová válka, podobně jako první, vypukne ze zcela malicherné příčiny.

Válka už vlastně probíhá, i když se zatím podobá nevinné šachové hře. Rusko a Amerika všude po světě soupeří o posílení nebo udržení svých posic. Třetí hráč, Čína, se pilně učí jejich taktice.
Hodina H se blíží. Nastane ve chvíli, kdy jeden z hráčů provede příliš drzý tah a druhý se bude domnívat, že už nemůže ustoupit. Bezprostřední příčinou války se stane lapálie podobná sarajevskému atentátu. Velmoci se do sebe pustí kvůli nějaké ztracené zemičce na konci světa, která nemá žádný, ani strategický význam a o níž do té doby dohromady nikdo nic nevěděl.

Když boxeři v ringu kolem sebe neustále poskakují, taktisují, odhadují soupeře a zkouší fingované útoky, nakonec jim nezbyde než pustit se do sebe doopravdy. Neustálé vyčkávání vede nutně ke stále se stupňující nervosně. Všichni se neustále hlí dají, pečlivě studují a hodnotí každý nový tah nepřítele, který v napjatém ovzduší neúměrně zveličují. Stává se, že lidé spáchají sebevraždu jen z toho důvodu, že nesnesou čekání na smrt. Chtějí to mít raději za sebou. Takto jednoho dne skončí současné lidstvo.

Kdyby nebylo atomové pumy a risika atomové odvety, válka by již dávno vypukla. Jak dlouho však ještě může trvat mír, závislý od tak labilního důvodu?

Průser můžeme očekávat každým dnem.

Mírová koexistence a úsilí o odzbrojení nemají nic společného s mírumilovností a nepředstavují faktor, který by zabraňoval nebezpečí války nebo snižoval její pravděpodobnost.

Ladné mírové soužití se může ze dne na den změnit v nejvážnější krisi. Válka může vypuknout, když odzbrojovací jednání budou v plném proudu a všichni budou plesat nad jejich úspěšností.

Dva se spiknou proti jednomu a porazí ho. Nebo se dva porvou a třetí si bude mnout ruce. Je zcela lhostejné, kdo se s kým spikne a kdo zvítězí, neboť v každém případě bude vítězem opět hmyzí člověk.

Pak se bude čekat na čtvrtou válku, v níž se vítězové porvou mezi sebou. To za předpokladu, že už třetí válka neskončí totální zkázou všech nebo alespoň totálním vyčerpáním.

Lidstvo čeká vskutku neobyčejně vzrušující budoucnost.

Jedinou naší útěchou může být naděje, že mutant dvacátého století, kříženec opice, prasete a ovce, zničí kromě ostatního světa i sám sebe.

Povinností vyššího člověka je vystoupit proti spiknutí celosvětové luzy a zabránit atomové válce, kterou luza nepochybně v dohledné době rozpoutá, nebude-li včas zkrocena.

Takto ušlechtile může vyšší člověk zdůvodnit svůj boj.

Je třeba zastavit současnou tendenci směřující ke zprůměrňování.

Srazit na kolena průměrného člověka i s jeho průměrnými pravdami.

Jako má hodnotu jen extrémní, radikální, extraordinérní duch, má také hodnotu jen extrémní, všechny meze překračující myšlenka.

Pravda není nikdy uprostřed. Tam je jen průměrnost, obyčejnost, všednost a je doprovázející tupost a zbabělost, konformita a nedostatek samostatného myšlení.

Jak je možné, že právě v epoše průměrných, v níž všichni významní myslitelé shodně vidí úpadek lidstva, doznává tak nebývalého, v dějinách neznámého rozkvětu vědecké poznání? Nebylo by snadné to pochopit, kdybychom nevě děli, že právě zprůměrňování je podstatnou metodologickou nutností každé vědy. Každé zobecňování už je zprůměrňování, neboť obecné vlastnosti, vlastnosti všem společné, jsou nutně průměrné vlastnosti. Věda se zabývá průměrem a její pravdy jsou průměrné pravdy. Proto kromě geniálních základních myšlenek působí vědecké pravdy na rozdíl třeba od pravd uměleckých tak nezáživně, nudně, všedně, bezvýznamně a hloupě, a proto se také věda stala zálibou průměrných.

Pokud se vůbec dá hovořit o hodnotách, musí být jen na okrajích statistické normální distribuce, nikdy ne uprostřed, v tlačenici průměrnosti.

Uměřenost je ohleduplně nazvaná přízemnost.

Moderní člověk pečlivě dbá, aby nebyl horký ani studený. Baudelairovské „opíjejte se" mu ani v nejmenším neimponuje. Cení si chladnou hlavu a umění počítat. Je vlažný a ještě v tom vidí kdovíjakou přednost.

Tato svinská vlažnost je jenom druh nízkosti. Představme si hudbu vlažného Beethovena.

Střízlivost, rozumnost, vlažnost nikdy nevytvořily žádné hodnoty, jen je přežvykovaly a rozmělňovaly jako kráva seno ve svých čtyřech žaludcích.

Rozdíl mezi divochem či barbarem a civilisovaným člověkem je týž jako mezi divokým a ochočeným zvířetem. Místo smečky vlků je tu dnes stádo ovcí. Vidíme kolem sebe jen krotké ideje, krotké činy, krotké vášně, ctnosti i neřesti.

Proto se hlásíme k fanatismu, chválíme ho. Fanatická posedlost ideou je základní podmínka jakékoliv kreace.

Jen fanatik má hodnotu.

Vzdávám hold fanatismu. Vážím si všech bláznů, posedlých ztřeštěnou ideou, kteří se dokázali zničit, aby něco vytvořili nebo zpackali.

Hnusím si pravdu, která je uprostřed, i její vyznavače.

Je třeba diferencovat, neboť sjednocování je zprůměrňování.

Biologický pokrok je pokrokem v diferenciaci. Příbuzné biologické skupiny se vývojem diferencují na podskupiny, které se od sebe co do příbuznosti neustále vzdalují.

Každé rozlišování je v přírodě progresem, každé sbližování regresem.

Větve stromu života se neustále vzdalují. Každé jejich sblížení či sjednocení znamená návrat k nižší společné větvi, z níž vzešly.

Pokrok je rozvětvování a vzdalování se větví.

Sbližování vzdálených typů vede k úpadku, který se projevuje jako průměr.

Sbližování je zprůměrňování, nivelisace, normalisace, glajchšaltace, zbahnění, opak pokroku.

Vývoj je vývojem k extrémům.

Zákon diferenciace platí zcela obecně pro jakékoliv biologické třídy. Můžeme ho aplikovat na vývoj druhů, ras, národů, kmenů, rodin i jednotlivců.

Míšení druhů se projevuje vznikem zrůd či neplodných potomků, jakými jsou mezek nebo tygrolev.

Také míšení ras znamená pokles na nižší vývojové stadium, karikaturní opakování vývojově překonaných typů. Spojuje se něco už dávno rozděleného a jde tedy o cestu zpět, úpadek.

Totéž platí o mísení národů, menších etnických skupin i rodin.

Chceme-li jednat ve shodě s vývojem, musíme žádat incestní vztahy. Pak dostaneme dva diferencované typy: jeden s kumulovanými negativními vlastnostmi, druhý však s positivními. Dostaneme extrémy, z nichž první směřuje k degeneraci a zániku, zatímco druhý znamená výrazný pokrok.

Mísení nepříbuzných jedinců sice zabrání degeneraci, ale také pokroku. Dostaneme průměr. Bude se jen opakovat, co zde bylo.

Touto cestou šlo lidstvo celá tisíciletí. Už domorodci na úrovni neolitu mají tabuistické předpisy zabraňující pohlavním stykům mezi příbuznými.

Průměrní touží po průměrných.

Jen v některých královských rodech starověku se setkáváme s opakem, respektujícím zákon diferenciace, povinným incestem mezi členy královského rodu.

Zákon diferenciace je kriteriem hodnoty národů.

Evropa je biologicky vysoce kvalitní. Diferenciace zde na malém prostoru v krátké době dosáhla značného stupně. Během několi ka staletí vznikly desítky národů zcela specifického charakteru a tyto národy se dále uvnitř diferencovaly. K positivnímu vývoji přispěl feudální systém, znemožňující volný pohyb obyvatelstva.

Opačná tendence ke sjednocování, jak se prosazuje zejména od devatenáctého století, je úpadkový jev.

Pokusy o sjednocování musí nutně vést k biologickému regresu a jsou už samy jeho výrazem.

Rusové a Číňané nebyli schopni tak rasantního vývoje, nikdy se výrazně nediferencovali. Rusky bylo vždy možno se dohovořit po celé zemi. Pomalá diferenciace v tak rozsáhlé skupině, mizerný vývoj, močál, hniloba. Kvalitně se však vyvíjela ruská aristokracie, protože její příbuzenské svazky s cizinou byly minimální.

Otřesným případem úpadku jsou USA. Jinde se původně jed notní pomaleji či rychleji diferencovali. V USA nacházíme pravý opak: původně už výrazně diferencovaní se velmi rychle sjed nocují, mísí, nivelisují.

Severoameričan je jedním z nejúpadkovějších lidských typů. Americký rasismus má plné oprávnění jako hnutí, které má čelit biologickému úpadku Američanů. Segregace, i územní, vytvoření většího počtu malých států podle rasové a národnostní příbuznosti je nezbytným úkolem americké elity.

Současná amerikanisace světa je podle zákona diferenciace důkazem celkového úpadku lidstva.

Nejodpornější úpadek člověka představují obyvatelé Jižní Ameriky, kde se to všechno páří bez ohledu na rasy a spojují se typy, rozdělené už před tisíci lety. Výsledek podle toho vypadá.

I státy lze hodnotit podle zákona diferenciace. Velmoc, velký stát je společnost degenerátů, stáda zřejmě netoužícího po diferenciaci.

Je ovšem nutno rozlišovat mezi velkým státem, který vznikl ná silným připojením jiných skupin ke skupině expansivní, od státu vzniklého dobrovolným sjednocováním. Druhý případ je ne sporný úpadek. Řecké polis, roztříštěné státečky s několika tisíci obyvateli jsou ukázkou kvalitního vývoje a zároveň důkazem zákona diferenciace. Ne náhodou měl mít Platonův ideální stát 5000 obyvatel.

Žvanění o jednotě je úpadkem a výzvou k úpadku.

Indičtí Árijové při pronikání na jih chránili svou rasu a její kulturu před degenerací, která by nastala mísením s domorodý mi kmeny, zřízením kastovního systému.

Klasickým případem národa, který se po staletí řídí zákonem diferenciace, jsou Židé.

Současný stav a tendence jsou z hlediska zákona diferenciace jednoznačně negativní.

Reálný vývoj, podporovaný všeobecně uznávanými ideologiemi, směřuje k degeneraci lidského rodu.

Všichni lidé jsou si rovni, protože jsou to lidé. Nesmysl vynalezený stoiky a křesťanstvím a znovu oživený americkou a francouzskou revolucí je dnes pevně zafixován v lidském povědomí.

Průměrný člověk, historický původce zprůměrňování a úpadku, pokračuje bez zábran ve svém ničivém díle.

Proto je třeba diferencovat, přehodnotit každého jednotlivce.

Sháněčlivé mravence, stále se hemžící a čichající, kde co sebrat do svého hnízda, nelze mezi lidstvo počítat.

Pod pojmem člověk si představujeme něco vyššího než neustálé pídění a šmejdění, kde je co na zub.

Ideálně by kriteriem hodnoty člověka měla být dobrota. Jen že dobrý člověk je už příliš vysoko, nelze ho sociálně upotřebit. Dobrý je každý sám o sobě, aniž by o tom věděl. Dobří lidé nemohou tvořit sociální elitu, protože by se tím popřeli.

Proto jediným společensky možným objektivním kriteriem může být jen schopnost pracovat, bojovat a nasadit život za ne osobní zájem neboli statečnost spojená s idealismem.

Statečnost je pro nás v podstatě připravenost k obětem za své přesvědčení. Bojovníkem pak nazýváme toho, kdo je statečný. Nikde nestojí, že by se měl zrovna ohánět pěstí nebo revolverem. Hus patří do kategorie bojovníků stejným právem jako Žižka. Nejen Žižka, ale i Hus byl voják a válčil.

Lezení po skalách, skákání na lyžích, závodění v automobilech a jiné podobné vylomeniny nemají samozřejmě se statečností nic společného. Jsou výrazem pouhé odvahy neboli kuráže. Lidé obdaření touto vlastností jsou málokdy navíc obdařeni statečností, jak ji chápeme my. K tomu jim chybí vyšší duch. Příkladem spojení obou vlastností v nejvýš důstojný celek může být de Gaulle.

Normálně se však tito takzvaní odvážlivci, neznající strachu a pohrdající nebezpečím, vyznačují stejně psovským charakterem jako ostatní dav. Snadno by to bylo možno dokázat rozborem chování významných sportovců komunistických zemí, kteří se dostali do konfliktu s režimem. Stačilo jim pohrozit zákazem representace a bylo po kuráži. Aby zachránili svou kariéru a příjmy, odvážlivci ihned, beze studu a veřejně hodili přes palubu své jméno, ideály i přátele.

Na omluvu vám tito lidé řeknou, že „to tak dělá každý". Nuže, pak nezbývá nic jiného, než je mezi ty každé zařadit.

Miláčkové davu mají ostatně vše dobře spočítáno. Jsou si jisti, že jejich bezectné chování nijak nesníží jejich popularitu. Každý je omluví a odpustí jim. „Vždyť nemohli nic jiného dělat", řekne davový člověk. Morálka davu a jeho miláčků je totožná.

Vyšší lidé žijí samotářsky. Rázem však stojí při sobě, jsou-li ohroženy společné hodnoty nebo je-li zapotřebí druhému pomoci.

Takovou je třeba vytvořit morálku, přesně opačnou k morálce davového člověka, který se sdružuje k planým řečem nebo hloupým zábavám a prchá, jakmile je zapotřebí společně čelit nebezpečí nebo přispět bližnímu.

Vzpurný, nezkrotný duch je další vlastností vyššího člověka. Krotké dušičky patří do cirkusu nebo do školy, dresura je způsob, jak s nimi jednat.

Vrcholem společenské hierarchie musí být duchovní člověk, clericus. Duchovní zákon, který representuje, musí být absolutní morální autoritou.

Duchovní člověk musí být zároveň bojovníkem. Musí být platonským filosofem, zcela nemajetným a nezištně sloužícím zájmům obce, ale i křesťanským svatým, schopným jakékoliv oběti pro svou víru. Filosof, vládnoucí lidu a vojákům, se musí sám napřed stát vojákem.

Systém musí být zcela otevřený. Tím se zásadně liší od evropského feudalismu a indického kastovního systému. V otevřenosti spočívá jeho demokracie a humanita: každý se může po zvednout z bahna průměrnosti.

Odlišnost v duchovním založení musí být respektována i sociálně. Pro každou vrstvu musí být jiné zákony, jiný jazyk, jiná kultura.

Ksifty méněcenných nesmí vyššímu člověku kazit náladu a ru šit ho v rozjímání.

Thoreau s lítostí praví, že národ filosofů dosud neexistoval. Ale co méně můžeme žádat?

Můžeme postulovat dvě sociální utopie:
1. národ filosofů (Thoreau)
2. filosofové vládnoucí národu (Platon, Tibet)

První alternativa je optimální. Nejjednodušší by bylo, kdyby nefilosofové vůbec neexistovali.

Existují-li už, je třeba diferencovat.

Nutno skoncovat se žvaněním o člověku vůbec, národu vůbec, lidstvu vůbec. Nechci už slyšet, že člověk je takový nebo jiný, touží po tom či onom, odmítám tyto intelektuálské generalisace.

Lidstvo je stádo hovad, stejně jako národy. Jediný národ, který jako celek prokázal v dějinách hodnotu, jsou staří Řekové. Před nimi a po nich už nikdo.

V téže společnosti žijí desítky různých biologických druhů pod stejným názvem člověk.

Cílem je postavit kvalitní menšiny kvalitních národů proti zbývající většině.

Elita už nesmí bojovat mezi sebou a navzájem se vybíjet. Takový luxus si dnes nemůže dovolit.

Na spiknutí celosvětové luzy je vyšší člověk povinen odpovědět vztyčením varovného prstu.
Vztyčit varovný prst znamená nastolit celosvětový absolutní teror. *(Strade)*

Je podstatný rozdíl mezi jakýmkoliv dosavadním dějinným hnutím a bojem budoucí elity.

Dříve bojovala sociální skupina proti jiné skupině. Elita však bojuje proti všem.

Cílem útoku elity je společnost jako celek.

Boj elity je totální válka v nejvlastnějším slova smyslu.

Elita bojuje proti davu, ať se shromažďuje kdekoliv a za jakýmkoliv účelem a zejména proti jeho representantům a organisátorům.

Representanti davu, proti nimž vede elita hlavní útok, jsou po pulární osobnosti všech profesí: politici, manažeři průmyslu a obchodu, zpěváci, herci, spisovatelé, žurnalisti, vědci, televisní reportéři a hlasatelé, sportovci. Tyto elementy, idoly a organisátoři davu, musí být soustavně likvidovány.

Ve všech dřívějších hnutích bojovníci omezovali své akce, aby nepoškodili nevinné a zbytečně si je neznepřátelili.

Elita však může útočit zcela generálně, protože jejím nepřítelem je dav.

Cílem je rozvrácení hmyzích společností jako takových.

Kopnutí do mraveniště.

Boj elity je vyšší forma bezohledného a tvrdého happeningu.

Druh ušlechtilé zábavy.

Metodou prosazování zájmů elity budiž na prvním místě vydírání davů a jejich vlád.

Trestem za nesplnění konkrétních požadavků elity budou teroristické akce, prováděné tak dlouho, dokud se otřesený hmyzí člověk nevzdá, aby měl svůj oblíbený klid.

Bude ho mít, až se zřekne veškerých nároků na společenskou moc a vytváření veřejného mínění.
Požadavkem elity bude postupná likvidace všech jevů moderní společnosti, které jsou produktem davového člověka.

Dnešní barbarisace se děje zevnitř společnosti. Proto se boj proti moderním barbarům musí vést formou terorismu a vnitřní války ve všech státech.

Věci zašly už příliš daleko. Je nutno ihned zahájit boj. Dříve mu seli revolucionáři čekat na „vznik revoluční situace", která na stala teprve tehdy, když se lid rozhoupal ze své tupé nehybnosti. Elita však nepotřebuje podporu žádného lidu, vždyť bojuje proti němu. Nepotřebuje žádné sympatizanty, stejně nejsou k ničemu. Rádi si zatleskají, ale do arény se jim nechce. Proto elita ne musí na nic čekat.

Je jen jediné východisko — vyhodit všechno do povětří. Vzduch se vyčistí a život si snad najde jiné řečiště. *(Željabov)*

Vše je dobré. Je třeba zasévat nepořádek, děs a chaos. Každý ať bojuje podle svého, pumou, pistolí i hřebíkem, kterým bude poškozovat karoserie aut. *(Strade)*

Zvol cestu boje. Založ tajnou armádu. A pokud nenajdeš nikoho, kdo by bojoval s tebou, buď touto tajnou armádou sám.

V dnešní přeorganisované společnosti mohou mít i nepatrné akce rozsáhlé důsledky. Vzpomeňme jen výpadků elektrického proudu v New Yorku. Hmyz propadá panice. Visí ve výtazích. Zloději kradou. Chuligáni rozbíjejí výkladní skříně. Pyromani zapalují domy.

Nelze podceňovat ani narušování dopravy. Jediný poškozený semafor může mít za následek dopravní kalamitu. Hmyzáci bez nadějně váznou ve svých automobilech.

Všechna ta dobře oblékaná a dobře živená luza, spokojeně si rochnící ve svém prasečím blahobytu, musí být denně šoková na nejrozmanitějšími destruktivními akcemi a atentáty elity, prováděnými organisovaně i neorganisovaně, skupinami i jednotlivci.